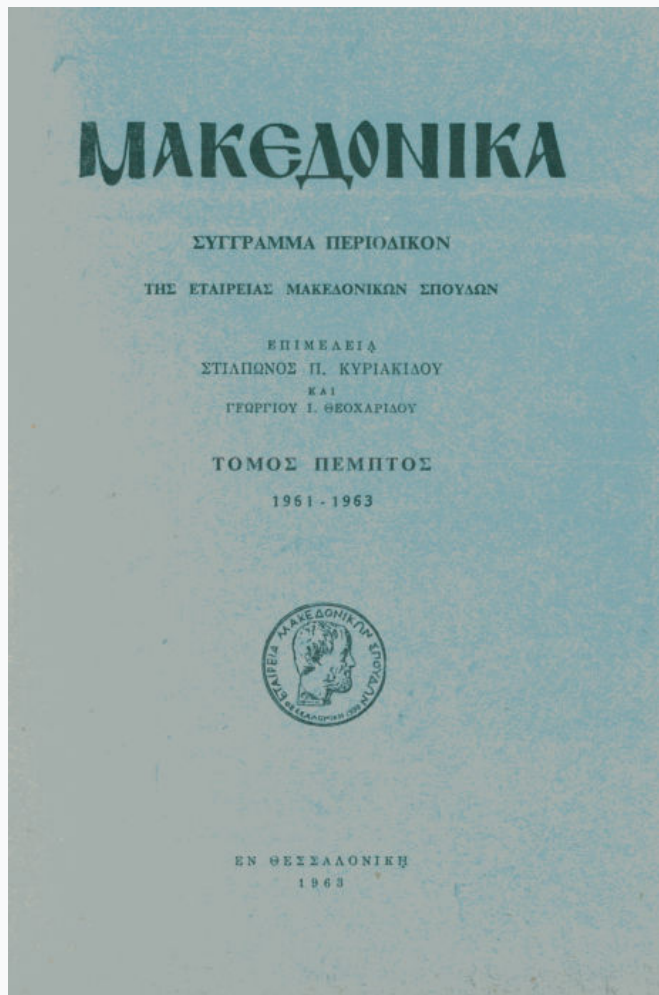

Μακεδονικά

Τόμ. 5, Αρ. 1 (1963)

Έρευναι εν Άνω Μακεδονία

Σ. Πελεκανίδης

doi: [10.12681/makedonika.799](https://doi.org/10.12681/makedonika.799)

Copyright © 2014, Σ. Πελεκανίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Πελεκανίδης Σ. (1963). Έρευναι εν Άνω Μακεδονία. *Μακεδονικά*, 5(1), 363–414.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.799>

ΕΡΕΥΝΑΙ ΕΝ ΑΝΩ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Ἡ ὄση δυσκολία παρουσιάζεται, προκειμένου νὰ ἐρευνηθοῦν περιοχαὶ ἀπομεμονωμένα γεωγραφικῶς καὶ ἀπολέσασαι πολλὰ μνημεῖα κατὰ τοὺς αἰῶνας, τόσον μείζονα ἀξίαν ἀποκτοῦν τὰ εὐρήματα καὶ τὰ μνημεῖα, τὰ ὅποια ἀνακαλύπτονται εἰς αὐτάς. Τὴν σημασίαν τῶν εὐρημάτων τούτων ἐτόνισεν ἀρκούντως παλαιότερον ὁ Ἄντ. Κεραμόπουλλος εἰς τὸ ἄρθρον του «Ἡ ἀρχαιολογία τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας»¹, ἔνθα χαρακτηρίζει τὴν χώραν, τὰ παλαιὰ λείψανα, τὸν πολιτισμὸν τῆς καὶ δημοσιεύει ἀγνωστά τινα μνημεῖα αὐτῆς.

Ἐχόντες τὰ ἀνωτέρω ὑπ' ὄψει ἐπεχειρήσαμεν ἐκ διαλειμάτων περιοδείας ἀνὰ τὴν Ἄνω Μακεδονίαν ἐρευνητικῶς τὸ μὲν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ἐπισημάνσεως παλαιοχριστιανικῶν καὶ βυζαντινῶν μνημείων ἀγνώστων, τὸ δὲ διὰ τὴν μελέτην τῶν ἤδη γνωστῶν, ἀλλὰ ἀπλῶς μόνον ἀναφερομένων εἰς γενικὰς μελέτας, τοπογραφικὰς κυρίως, εἰς τὰς ὁποίας ἐξετάζονται ὁ τόπος μέχρι τῆς ὁωμαιοκρατίας, τὰ κατὰ τοῦτον τειχίσματα καὶ τὰ τυχαῖα εὐρήματα εἴτε κατὰ χώραν εἴτε ἐν συλλογαῖς².

Τὰ ἐκ τῶν περιοδειῶν ἡμῶν τούτων συγκομισθέντα καὶ τὰ ἐκ τῆς μελέτης αὐτῶν συμπεράσματα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιλάβωμεν ἐνταῦθα ὅλα ὁμοῦ. Διὰ τοῦτο θὰ περιορισθῶμεν ὥς εἰς Α' μέρος εἰς τὰ κατὰ τὴν Ἑλλήμειαν μόνον ἀποκαλυφθέντα καὶ διαπιστωθέντα μνημεῖα καὶ διὰ τὰ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Αἰανῆς.

¹ Ἄντ. Κεραμόπουλλος, Ἡ ἀρχαιολογία τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, Ἡμερολόγιον τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, 1922, 305-314.

² Ἄντ. Κεραμόπουλλος, Ἀρχ. Ἐφημ. 1927-1928, 41-112. 1932, 48-133. 1933, 22-67. ΠΑΕ, 1932, 44-47. 1933, 58-69. 1934, 67-91. Ἑλληνικά, 2, 105 κ.ἐξ. Μακεδονία καὶ Μακεδόνες, Ἀθῆναι, 1930. Τοῦ αὐτοῦ, Wo lag die Kaisärsia des Procopius (De aedif. IV, 3, 273. V, 442) ἐν Actes du IVe Congres International des Etudes Byzantines (Bulletin de l'Institut Archéologique bulgare, IX, 1935) Sofia, 1935, 407-413. Γ. Μπακαλάκη, Ἀνασκαφὴ ἐν Φλωρίνῃ τῆς Ἄνω Μακεδονίας, ΠΑΕ, 1934, 91-114. Χαρ. Μακαρόνα, Ἐκ τῆς Ἑλλείας καὶ τῆς Ἑορδαίας, Ἀρχαιολογικὴ Συλλογὴ Κοζάνης, Ἀρχ. Ἐφημ. 1936. Ἀρχαιολ. Χρον. 2-14. Β. Καλλιπολίτου, Ἡ ἀρχαία Καισάρεια τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, περιοδ. Μορφῆς (Θεσσαλονίκη) Περίοδος Β', ἔτος Β', 2 (Νοέμβριος 1947), 67-72. BCH LXXI-LXXII, 1947-1948, 401. JHS LXVI, 1946, 113. AA, 1942, στ. 188. Χαρ. Μακαρόνα, Χρονικὰ ἀρχαιολογικὰ 1940-1950, Μακεδονικά, Β', 1951, 48 κ.ἐξ.

ΑΙΑΝΗ

Τὸ κεντρικὸν τοῦτο χωρίον (κεφαλοχώρι) κεῖται περὶ τὰ εἴκοσι δύο χιλιόμετρα νοτιῶς τῆς Κοζάνης ἐπὶ πεδινῷ χώρῳ. Περὶ τῆς παλαιᾶς ὀνομασίας τοῦ τόπου οὐδεμία μαρτυρία ὑπάρχει, ἀμφισβητεῖται δὲ σήμερον ἡ γνώμη τοῦ Heuzeu, σπριζομένη ἐπὶ δύο ἀρχαίων ἐπιγραφῶν, εὐρεθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἡ ἀρχαία πόλις Αἰανὴ κατεῖχε τὸν χώρον, ἔνθα σήμερον τὸ χωρίον¹. Ἡ ἄποψις αὕτη τοῦ Heuzeu ἐθεωρήθη ὡς στερουμένη βάσεως ὑπὸ πολλῶν, ἰδιαίτερος ὑπὸ τοῦ Ἀντ. Κεραμοπούλλου, ὑποστηρίζοντος ὅτι Αἰανὴ εἶναι τὸ προορωμαϊκόν, τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα, τῆς μετέπειτα καὶ εἰς ἀπόστασιν πέντε χλμ. ΝΑ τοῦ χωρίου Αἰανὴ κειμένης Καισαρείας². Ἐπομένως, προσθῆτει ὁ Κεραμοπούλλος, εἶναι νεώτερος οἰκισμὸς τὸ σημερινὸν χωρίον Αἰανή, «ὕπαρχον καὶ ἔχον σημασίαν μόνον κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, διότι περὶ τὴν ἐκκλησίαν ὑπάρχουσι τάφοι, κοσμούμενοι ἀκόμη ὑπὸ ἐπιταφίων μαρμαρίνων πλακῶν ἐνεπιγράφων καὶ χρονολογητῶν ἀπὸ τοῦ αἰῶνος ἐκείνου». Ἡ ἄποψις αὕτη θὰ ἦτο ὀρθή, ἐὰν πράγματι εἰς τὸ χωρίον ὑπῆρχον μόνον αἱ μνημονευθεῖσαι ἐπιτύμβιαι πλάκες, ἀνήκουσαι εἰς τὸν 18ον αἰῶνα. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐταί. Τὰ ἐν τῷ χωρίῳ καὶ περὶ αὐτὸ ἀξιόλογα βυζαντινὰ κτίσματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἴδωμεν ἀμέσως κατωτέρω, ἀνέρχονται χρονολογικῶς τοῦλάχιστον μέχρι τοῦ 11ου αἰῶνος· εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς εἰς τὴν ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ χωρίου ἰδρυμένην βυζαντινὴν ἐκκλη-

¹ L. Heuzeu, *Mission archéologique de Macédoine*, 1876, 288 x.ἔξ. Μ. Δήμιτσα, *Μακεδονικά*, III, 1896, 219 x.ἔξ.

² Περὶ τῆς πόλεως ταύτης, τοῦ τόπου ὅπου ἔκειτο, τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς τύχης τῆς ἐγένετο παλαιότερον πολὺς λόγος καὶ διευπλώθησαν γνώμαι, χωρὶς ἐν τούτοις τὸ περὶ τὴν Καισάρειαν πρόβλημα νὰ εὕρῃ τὴν λύσιν του. Νεώτατα εὐρήματα (B. Καλλιπολίτου, Τμήμα σαρχοφάγου ἐκ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, Ἀρχ. Ἐφημ. 1953-1954 [ἐπιμνημόσυνος τόμος Γ. Οἰκονόμου, 1956] 207-213) σὺν τοῖς ἀπὸ πολλοῦ γνωστοῖς δηλοῦν τὴν συνέχειαν τῆς ζωῆς τῆς πόλεως τοῦλάχιστον κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ῥωμαιοκρατίας. Τὴν συνέχειαν κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους μαρτυρεῖ ἡ ὑπὸ τοῦ Προκοπίου ἐν τῷ περὶ κτισμάτων IV, 3, 273. V, 442, μνεῖα τῆς πόλεως Καισαρείας, τῆς ὁποίας τὸ φρούριον περιλαμβάνεται μεταξὺ ἐκείνων, ἅτινα ἀνενέωσεν ὁ Ἰουστινιανός, ἀλλὰ καὶ *Δάρισαν καὶ Καισάρειαν, πεπονηκότων σφίον ἄραν τῶν ἐρμάτων, σχεδὸν τι ἀτειχίστους εἶναι συνέβαινε, βασιλεὺς δὲ Ἰουστινιανὸς ἀμρωεῖ τειχὴ ἰσχυρότατα ποιησάμενος γηροῖα τὴν χώραν εὐδαιμονίᾳ ἐνὸπκιον*. Ὅτι ὁ Ἀντ. Κεραμοπούλλος (*Actes du IVe Congrès International des Études Byzantines*, Sofia, 1935, 407-413) ὀρθῶς ταυτίζει τὴν ἀρχαίαν Καισάρειαν πρὸς τὸ φρούριον, παρὰ τῷ ὁποίῳ κεῖται καὶ τὸ σημερινὸν χωρίον Καισαρεία, τὸ ὅποιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔχει ἐκ τῆς παλαιᾶς πόλεως κατὰ παράδοσιν ἀδιάκοπον, μαρτυρεῖ καὶ ἡ ὑπ' ἡμῶν ἀνευρεθεῖσα εἰς τὸ χωρίον ἐνεπιγραφὸς πλάξ, πρώτη καὶ μοναδικὴ μέχρι τοῦδε κατὰ τὴν Ἑλίμειαν χώραν παλαιοχριστιανικὴ ἐπιγραφὴ (Σ. Πελεκανίδου, Χριστιανικὴ ἐπιγραφὴ ἐκ Καισαρείας τῆς Ἄνω Μακεδονίας, ἐν τόμῳ: *Εἰς Μνήμην Κ. Ἰ. Ἀράντου*, Ἀθήναι, 1960, 463 x.ἔξ.).

σίαν οὐδεμίαν σημασίαν ἔδωκαν οἱ περὶ τὸ πρόβλημα τῆς τοποθεσίας Αἰ-
ανῆς - Καισαρείας ἀσχοληθέντες σοφοί. Ὁ τόπος, ἔνθα τὸ χωρίον Αἰανή,
ἐκ τῶν ὑπαρχόντων μνημείων μαρτυρεῖται ὡς κατ’οφικνός ἀπὸ τοῦ 11ου
τοῦλάχιστον αἰῶνος. Ἡ διαπίστωσις αὕτη δὲν εἶναι ἄνευ σημασίας. Τὸ το-
πίον, ἔνθα τὸ χωρίον, εἶναι πανταχόθεν προφυλαγμένον, χωρὶς νὰ ἀποτελῇ
καὶ ὄχυρόν. ΝΔ αὐτοῦ ἀνοίγεται εὐρὺ καὶ εὐφορον πεδίον, τὸ ὁποῖον πε-
ριβάλλεται ἡμικυκλικῶς ὑπὸ τῶν χαμηλῶν καὶ βραχυδῶν προβούνων τοῦ
Βουρίνου. Τὸ ὕδωρ εἰς ὅλην τὴν περιοχὴν ταύτην ῥέει ἀφ’οθεν, σχηματί-
ζον εἰς τὰς παρυφάς τοῦ χωρίου χειμάρρους. Ἡ τοποθεσία λοιπὸν προσ-
φέρεται διὰ τὴν σύμπεξιν πολιτείας εἰρηνικῆς, ἀπηλλαγμένης συγχῶν καὶ
μεγάλων ἐπιδρομῶν. Τοιαύτη περίοδος εἰς τὴν Ἄνω Μακεδονίαν καὶ ἰδι-
αιτέρως εἰς τὴν Ἑλίμειαν εἶναι, καθ’ ὅς ἔχομεν μαρτυρίας, ἡ κατὰ τὸ τέ-
λος τοῦ πρώτου αἰῶνος π.Χ. περίοδος, τῆς Μακεδονίας ὑπαρχείσης ἐπὶ
Αὐγούστου (27 π.Χ.) εἰς τὰς *Provincias Consulares*¹. Τοῦτο δηλοῖ ὅτι ἡ
ἐπαρχία δὲν εἶχεν ἀνάγκην στρατιωτικῆς ἐπιτηρήσεως.

Κατὰ ταῦτα ἡ εὕρεσις τῶν δύο ἐπιγραφῶν ὑπὸ τοῦ *Heuzey* εἰς τὴν
Αἰανὴν ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀσφαλὲς τεκμήριον ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως, ὅτι τὸ
σύγχρονον χωρίον Αἰανὴ ἐπέχει τὴν θέσιν τῆς παλαιᾶς ὁμωνύμου πόλεως
παρὰ τὰς περὶ τοῦ ἀντιθέτου γνώμας².

Τὴν γνώμην μου αὐτὴν ἐνδυναμώνει καὶ ἡ οὐχὶ μακρὰν τῆς πόλεως
τῆς Αἰανῆς εὕρεσις τάφων μετὰ κτερισμάτων, τοῦδ’ ὅπερ προϋποθέτει τὴν
ὑπαρξιν πλησίον αὐτῶν οἰκισμοῦ τῆς αὐτῆς ἡλικίας. Ἀντὶνδείξεις εἰς τὸ συμ-
πέρασμα τοῦτο προβάλλεται μόνον ἐκ τῆς ἐλλείψεως τείχους. Ἀλλὰ καὶ
τοῦτο ἐρμηνεύεται, ἐὰν ληφθῇ ὑπ’ ὄψιν ὅτι, ὅτε ἐπεβάλλετο ἡ περιτείχισις
πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἀρξαμένων βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν κατὰ τὴν Ῥωμαιο-
κρατίαν, ἡ πόλις ἐγκατελείφθη, τῶν κατοίκων καταφυγόντων εἰς τοποθεσίαν
δυσάλωτον, ἔνθα ἰδρῦθη καὶ διὰ τείχους ἡσφαλίσθη ἡ ἰσχυρὰ Καισάρεια,
ἣτις ἔλαβε τὸ ὄνομα αὐτῆς πιθανῶς ἐκ τοῦ Καίσαρος ἢ τῶν Καισάρων.

Τὰ εἰς τὸν 11ον καὶ 12ον αἰῶνα ἀνήκοντα βυζαντινὰ μνημεῖα συνε-
χίζουν, πιστεύω, περιορισμένως τὴν ζωὴν τῆς ἀρχαίας πόλεως τῆς Αἰανῆς,
ἣτις κατὰ τὸν Μεσαίωνα, ἀνθούσης, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ἀρχαιολογικῶν δε-
δομένων, τῆς Καισαρείας³, ἐξέπεσεν εἰς δευτερευόντα οἰκισμὸν ἢ ἀπλῶς εἰς
μικρὰν μοναχικὴν πολιτείαν.

¹ Th. Mommsen, *Gesammelte Schriften* 6, 61. H. Dessau, *Geschichte der Römischen Kaiserzeit*, II, 1930, 563 κ. ἐξ. J. Keil, *CAH* XI, 566 κ. ἐξ.

² Ἀντ. Κερραμοπούλλου, Ἀρχ. Ἐφημ. 1933, 38 κ. ἐξ. Τοῦ αὐτοῦ, *Wo lag Kaisäria des Procopius*. Β. Καλλιπολίτου, Ἡ ἀρχαία Καισάρεια τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας.

³ Πρβλ. σημ. 4.

Τὰ ἐν τῷ χωρίῳ καὶ τὰ κατὰ τὰς παρυφὰς αὐτοῦ μνημεῖα εἶναι τὰ ἀκόλουθα :

1) Ναὸς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Ὁ ναὸς οὗτος (πίν. 1α), κείμενος εἰς τὸ κέντρον τοῦ χωρίου, ἀναφέρεται ἤδη ὑπὸ τοῦ Leake¹ καὶ ὑπὸ τοῦ Heuzey² καὶ ὑπὸ ἄλλων τινῶν μεταγενεστέρων³. Ὁ Ἀντ. Κεραμόπουλλος ἐνεῖδε τὴν σημασίαν τοῦ ναοῦ, παρηρμήνευσεν ὁμως τὴν μορφήν αὐτοῦ, ἐκλαβὼν τὰ ἀμφικιόνια τῶν τριλόβων παραθύρων ὡς ἐσωτερικοὺς κίονας, οἵτινες «εἶναι ἐντετοιχισμένοι τώρα, ὡς ἦσαν ὄρθιοι, ἐντὸς τῶν ἐξωτερικῶν τοίχων τῆς σμικρυνθείσης ἐκκλησίας»⁴.

Τὸ κτίσμα ὡς ἔχει σήμερον οὐδεμίαν παρουσιάζει οὐσιαστικὴν ἀλλοίωσιν, εἰμὴ τὴν ἀντικατάστασιν καὶ προέκτασιν τοῦ ἀρχαίου νάρθηκος διὰ νεωτέρου κατασκευάσματος, λίαν χαμηλοῦ καὶ ἔχοντος τὸ εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν σύνηθες κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν ὑπερῶον.

Ὁ κυρίως ναὸς (εἰκ. 1) ἔχει σχῆμα ὀρθογώνιον, ἐσωτερικῶν διαστάσεων 12,50×11,40μ. Ὁ βόρειος καὶ νότιος τοῖχος, πλάτους 1,50μ. ἕκαστος, κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τμήμα αὐτῶν διακοπτόμενοι ὑπὸ παχέων πεσσῶν (3,35μ. × 2,00μ.), προεκτείνονται ἐν συνεχείᾳ μέχρι τῆς πεταλοειδοῦς κεντρικῆς κόγχης, ἐχούσης χορδὴν 7,50μ. καὶ ἀκτῖνα 5,00μ. Ἐντὸς τοῦ πάχους τῶν τοίχων τούτων ἀνοίγονται καταντικρὺ ἡμικυκλικαὶ κόγχαι⁵. Μετὰ τοῦ νάρ-

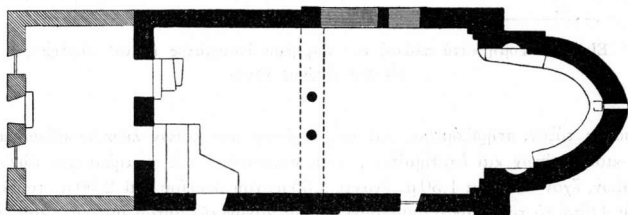
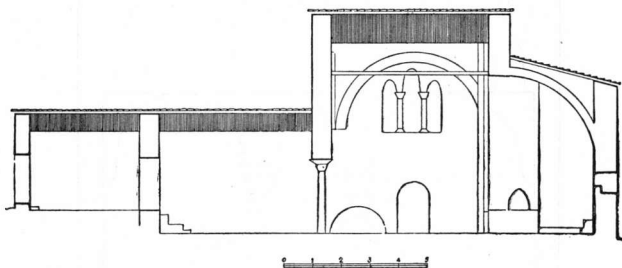
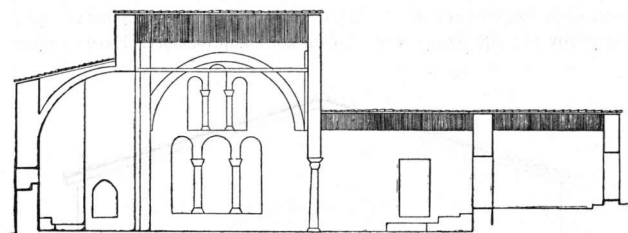
¹ W. M. Leake, Travels in Northern Greece, III, London, 1835, 304 κ.ἑξ.

² L. Heuzey, Mission, 286.

³ Εἰς χειρόγραφον «ἐγχειρίδιον» περὶ Κοζάνης καὶ τῶν πέριξ κομῶν τῆς Βιβλιοθήκης Κοζάνης (Π. Λιούφη, Ἱστορία τῆς Κοζάνης, 1924, 12. Ἀντ. Σιγὰλ, Ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων τῆς Μακεδονίας. Α. Ἀρχεῖα καὶ βιβλιοθήκαι Δυτικῆς Μακεδονίας, Θεσσαλονίκη, 1939, 53 ἀρ. 124. Μ. Καλινδέρη, Γραπτὰ μνημεῖα ἀπὸ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας χρόνων Τουρκοκρατίας. Πτολεμαῖς, 1940, 18) ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς, ἐνδεχομένως ὁ ἱερεὺς Χαρίσιος Μεγδάνης, ἀναφέρει : «Ὁμοίως καὶ τὸ χωρίον Γαλλιανή (=Αἰανή) εἰς τὸ ὁποῖον οὔρεται καὶ εἰς βομὸς, ἡδὴ ἐκκλησία τῆς Παναγίας· οἱ κίονές του καὶ ἡ ἄλλη οἰκοδομὴ του εἶναι κατὰ τὴν τοσκανικὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ φαίνεται νὰ ἐκτίσθῃ ἀπὸ τοὺς Ρωμάνους· εἶναι τετράγωνος τὸ σχῆμα καὶ ἔχει ὡς δεκαπέντε τὰς πλευρὰς του.

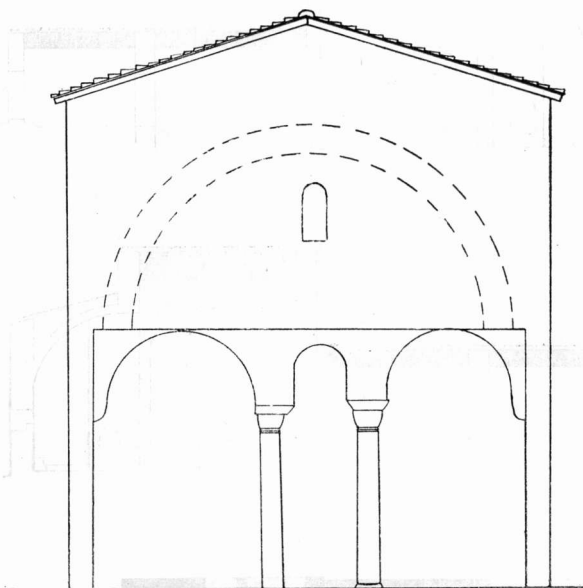
⁴ Ἀντ. Κεραμόπουλος, Ἀρχ. Ἐφημ. 1932, 93.

⁵ Τοιαῦτα κόγχαι συναντῶνται εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Μονῆς Σαγματᾶ ἐν Βοιωτίᾳ (Ἀν. Ὁρλάνδου, Ἡ ἐν Βοιωτίᾳ Μονὴ τοῦ Σαγματᾶ, ABME, Ζ', 1951, 81 εἰκ. 6, πίν. Α'), εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Μελετίου καὶ εἰς τὰ παραλαύρια τῶν Ἀγίων Θεοδώρων καὶ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου (Ἀν. Ὁρλάνδου, Ἡ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Μελετίου καὶ τὰ παραλαύρια αὐτῆς, ABME, Ε', 1939/40, 60 εἰκ. 12, 109 εἰκ. 56, 116 εἰκ. 62). Ὁμοίως κόγχας φέρουν καὶ τὰ ἑτέρα παραλαύρια τοῦ Ἀγίου Γεωργίου καὶ τοῦ Ἀγίου Νικολάου τῆς αὐτῆς Μονῆς, ἀλλ' αἱ κόγχαι τῶν ναΐσκων τούτων παρουσιάζουν ἰδιομορφίαν τινά, ἥτοι αἱ βόρειαι εἶναι τομῆς ὀρθογωνίου, αἱ δὲ κατ' ἀντικρὺ αὐτῶν νότιαι ἡμικυκλικῆς τομῆς (Ἀν. Ὁρλάνδου, ἐνθ' ἀν. 112 εἰκ. 58, 113 εἰκ. 60).

Εἰκὼν 1. Κάτοψις καὶ κατὰ μῆκος τομαὶ τῆς Παναγίας Αἰανῆς.

θηκος ὁ ναὸς ἐπικοινωνεῖ διὰ τριλόβου ἀνοίγματος (εἰκ. 2), τοῦ ὁποίου τὰ ἀκραῖα τόξα δὲν ἐδράζονται κατὰ τὴν μίαν πλευρὰν ἐπὶ παραστάδων, ὥς συνήθως, ἀλλὰ ἐκφύονται ἀμέσως ἐκ τοῦ τοίχου ἄνευ τινὸς προβόλου, μὲ ἐλαφρὰν μόνον εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ «ποδαρικοῦ» καμπύλωσιν. Ἐκτὸς τούτου τὸ

Εἰκὼν 2. Τομή κατὰ πλάτος τοῦ τριβήλου ἀνοίγματος ἐκ τοῦ νάρθηκος εἰς τὸν κυρίως ναόν.

μεσαῖον τόξον, στηριζόμενον ἐπὶ μαρμαρίνων μονολίθων λευκῶν κίωνων μετὰ κιονοκράνων καὶ ἐπιθεμάτων, εἶναι στενότερον καὶ χαμηλότερον τῶν ἀκρῶν, ἔχον ἄνοιγμα 1,30 μ. ἔναντι 2,35 μ. τοῦ βορείου καὶ 2,00 μ. τοῦ νοτίου. Οὕτω τὸ τριβήλον ἀπομακρύνεται τῆς κανονικῆς αὐτοῦ μορφῆς, καθ' ἣν τὸ μεσαῖον ἄνοιγμα ἀφ' ἑνὸς εἶναι, ἂν μὴ μεγαλύτερον, τοῦλάχιστον ἰσομέγεθες πρὸς τὰ ἀκραῖα ἀνοίγματα, ἀφ' ἑτέρου ὑπερυψωμένον ἢ ἰσοῦπὲς πρὸς τὰ ἐκατέρωθεν αὐτοῦ τόξα. Ἀλλὰ καὶ αὕτη καθ' ἑαυτὴν ἡ ὑπαρξίς τριβήλου εἰς τὸν ἡμέτερον ναὸν διὰ τὴν ἐπικοινωνίαν ἐκ τοῦ νάρθηκος πρὸς τὸν κυ-

ρίως ναὸν εἶναι ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρουσα, σπανιωτάτῃ δὲ εἰς τὴν βυζαντινὴν ναοδομίαν, ἀποτελοῦσα ἐπιβίωσιν τῶν τριβήλων ἀνοιγμάτων τοῦ νάρθηκος πρὸς τὸν κυρίως ναὸν τῶν παλαιοχριστιανικῶν βασιλικῶν¹.

Εἰς τὰ ὀλίγα ἤδη γνωστὰ παραδείγματα τῶν βυζαντινῶν βασιλικῶν τῆς Καλαμπάκας², τοῦ Ἁγίου Νίκωνος Σπάρτης³, τῶν Σερβίων⁴, ἐπίσης τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου ἐν Κερκύρᾳ⁵, τῆς Καθολικῆς Γαστούνης⁶, τῆς Μεταμορφώσεως παρὰ τὸ Κορωπί⁷, τοῦ Ἁγίου Πέτρου παρὰ τὰ Καλύβια τοῦ Κουβαρά⁸, τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς Ἁνω Βαθείας Εὐβοίας, τοῦ Ἁγίου Γεωργίου παρὰ τὰ Καλύβια Κουβαρά, τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μ. Λαύρας τοῦ Ἀγῶνος⁹, τῶν φερόντων τρίλοβα ἢ δίλοβα κατὰ τὸν ἀνατολικὸν τοῖχον τοῦ νάρθηκος ἀνοίγματα, δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν καὶ τὸν ναὸν τῆς Παναγίας Αἰανῆς, ὃ ὁποῖος ὥς πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν διάρθρωσιν καὶ τὴν μορφήν τοῦ τριβήλου συγγενεῦει περισσότερον πρὸς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τῆς ὁμωνύμου Μονῆς τῶν Μετεώρων¹⁰.

Ὁ ὑπὸ ἐξέτασιν ναὸς ἐκτὸς τῶν κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τμήμα πεσῶν καὶ τῶν δύο περιγραφεισῶν ἀντωπῶν κογχῶν οὐδὲν ἕτερον παρουσιάζει ἐν κατόψει. Σχηματίζει ἀπλὴν τετράγωνον αἰθουσαν, ἥτις πιθανώτατα ἐκαλύπτετο δι' ἀμφικλινοῦς ξυλίνης στέγης, ἐπικαθήμενης κατὰ τὴν ἀνατολικὴν καὶ δυτικὴν πλευρὰν εἰς τριγωνικὰ ἀετώματα.

¹ Ἀ. ν. Ὁρλάνδου, Ἡ ξυλόστεγος παλαιοχριστιανικὴ βασιλικὴ τῆς Μεσογειακῆς Λεκάνης, I, 1952, 149 κ.ἑξ. Τὸ τρίβηλον τοῦτο συναντῶμεν καὶ εἰς τὴν βυζαντινὴν βασιλικὴν τῆς Καλαμπάκας (Γ. Σωτηρίου, Ἡ βασιλικὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Καλαμπάκᾳ [Βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Θεσσαλίας II' καὶ ΙΔ' αἰῶνος] ΕΕΒΣ, Γ', 1929, 297 εἰκ. 4) καὶ εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Στεφάνου εἰς τὴν ὁμωνύμου Μονὴν τῶν Μετεώρων, τὸ ὁποῖον εἶναι πιθανῶς κτίσμα τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙΕ' αἰῶνος (Γ. Σωτηρίου, ΕΕΒΣ, Θ' 1932, 403 εἰκ. 21).

² Γ. Σωτηρίου, ΕΕΒΣ, Γ', 1926, 297.

³ Γ. Σωτηρίου, Χριστιανικὴ καὶ Βυζαντινὴ Ἀρχαιολογία, Ἀθῆναι 1942, 320.

⁴ Ἀ. ν. Δ. Ξυγγοπούλου, Τὰ μνημεῖα τῶν Σερβίων (ἐκδ. Ἰδρύματος Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἴμου. Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν), Ἀθῆναι, 1957, 29 κ.ἑξ. εἰκ. 6.

⁵ G. Millet, L' école grecque dans l' architecture byzantine, Paris, 1916 εἰκ. 142. Ἰ. Παπαδημητρίου, Ὁ ναὸς τῶν ἁγίων Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου ἐν Κερκύρᾳ, Ἀρχ. Ἐφημ. 1934/5, 44 εἰκ. 5-6.

⁶ G. Millet, ἐνθ' ἂν. εἰκ. 141.

⁷ Ἀ. ν. Ὁρλάνδου, Βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Αἰτωλοακαρνανίας, ΑΒΜΕ, Θ', 1961, 10 κ.ἑξ. εἰκ. 9.

⁸ Ἀ. ν. Ὁρλάνδου, Ἀθηνᾶ, ΑΕ', 1923, 182, εἰκ. 12.

⁹ Οἱ τρεῖς οὗτοι ναοὶ ἀνήκουν εἰς τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας. Παρ. Ἀ. ν. Ὁρλάνδου, ΑΒΜΕ, Ζ', 1951, 122. Ἀθηνᾶ, 35, 1923, 174 εἰκ. 6. Γ. Σωτηρίου, Ἡμερ. Μεγ. Ἑλλάδος, 1925, 193 εἰκ. 8.

¹⁰ Γ. Σωτηρίου, ΕΕΒΣ, Θ', 1932, 403 εἰκ. 21.

Οἱ πλάγιοι τοῖχοι, ὥς καὶ ὁ δυτικός, φέρουν μεγάλα ἀνακουφιστικά τόξα ἐν ἐξοχῇ, τὰ ὁποῖα ἐσωτερικῶς «κρέμονται» εἰς ὕψος 3,50μ. - 3,60μ. ἀπὸ τοῦ διαπέδου (εἰκ. 1, πίν. 1β) κατὰ τὸ σύστημα τῆς διαμορφώσεως τῶν ἐνισχυτικῶν τοξωτῶν ζωνῶν τῆς Μονῆς τῶν Περιστερῶν ἐν Χαλκιδικῇ¹ καὶ τῆς Παναγίας Μουχλιωτίσσης ἐν Κωνσταντινουπόλει². Ἀλλ' ἐνῶ εἰς τὰς δύο ταύτας περιπτώσεις αἱ ἐνισχυτικαὶ διὰ τὴν στήριξιν τοῦ τρούλλου ζῶναι εἶναι αὐτοτελεῖς κατασκευαί, ἐδραζόμεναι εἰς τὸν κατώτατον λίθον τῶν δύο ἀκμῶν τῶν τόξων, ὁ ὁποῖος εἰσχωρεῖ εἰς τὸ σῶμα τοῦ τοίχου, τὰ περιγραφέντα τόξα τοῦ ἡμετέρου ναοῦ ἀποτελοῦν ἀπλῶς προεξοχὴν πλάτους 0,15μ. πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ὑπαρχόντων καὶ ἐξωτερικῶς τόξων. Ταῦτα ἐδράζονται εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους (νότιος τοίχος) εἴτε ἐπὶ ἰσχυροῦ ὑψηλοῦ υποβάθρου (βόρειος τοίχος) (πίν. 2α). Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὸ τόξον τοῦ δυτικοῦ τοίχου, τὸ ὁποῖον ἐδράζεται ἐσωτερικῶς ἐπὶ τοῦ τριλόβου ἀνοιγματος (εἰκ. 2).

³ Ἀλλῇ ἰδιομορφίᾳ εἰς τὸν ἐξεταζόμενον ναὸν ἀποτελεῖ ἡ διαμόρφωσις τῆς κόγχης αὐτοῦ. Μετὰ τοὺς δύο καθέτους τοίχους, εἰς οὓς ἀνοίγονται αἱ ἀβαθεῖς ἡμικυκλικαὶ κόγχαι⁴ (βλ. εἰκ. 1), ἡ μεγάλη κόγχη τοῦ Ἱεροῦ Βήματος λαμβάνει ἐν κατόψει μορφὴν ἐντόνως ὀξυκορύφου τόξου, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ὑπάρχει μονόλοβον παράθυρον, σήμερον τυφλόν.

⁵ Ἡ ἐσωτερικὴ διάρθρωσις τοῦ ναοῦ δηλοῦται καὶ ἐξωτερικῶς διὰ τοῦ τονισμοῦ τοῦ μεγάλου τυφλοῦ τόξου, τοῦ διήκοντος μέχρι τοῦ ἐδάφους εἰς τὸν νότιον τοῖχον καὶ περικλείοντος ἐν αὐτῷ δύο ἐπ'ἀλλήλα τρίλοβα ἀνοίγματα (πίν. 2α). Ἐκ τούτων τὸ κάτω καταλαμβάνει ὅλον σχεδὸν τὸ πλάτος τοῦ τυφλοῦ ἀψιδώματος, ἥτοι ἔχει ἀνοιγμα 3,20μ. ἄνευ τῶν ἀκραίων πεσσῶν, ἐκότερος τῶν ὁποίων μετρεῖ εἰς πᾶχος 0,75μ. τὸ ἄνω τρίλοβον παράθυρον, τοῦ ὁποίου τὸ μεσαῖον τοξωτὸν ἀνοιγμα σχεδὸν ἐφάπτεται τῆς κορυφῆς τοῦ μεγάλου ἀψιδώματος, εἶναι στενότερον (2,10μ.), ὥστε αἱ ἀναλογίαι μεταξὺ τῶν δύο ἐπαλλήλων ἀνοιγμάτων καθ' ὕψος καὶ πλάτος εἶναι περίπου 1:2. Οὕτω τὸ ἀνοιγμα τοῦ τόξου τοῦ ἀψιδώματος, τὸ ὁποῖον καταλαμβάνει τὸ ὕψος τοῦ κτηρίου, καὶ τὰ ἐγγεγραμμένα ἐν αὐτῷ καὶ ἐπ'ἀλλήλα τρίλοβα ἀνοίγματα ἐξουδετεροῦν τελείως τὸ βάρος καὶ τὴν μονοτονίαν τῆς μεγάλης ἐπιφανείας.

¹ Ἀ ν. Ὁ ρ λ ἄ ν δ ο υ, Τὸ Καθολικὸν τῆς παρὰ τὴν Θεσσαλονικὴν Μονῆς Περιστερῶν, ΑΒΜΕ, Ζ', 1951, 157 εἰκ. 4.

² Α. v. Millingen, *Byzantine Churches in Constantinople*, London, 1912, 274 εἰκ. 94. Ν. Β ρ υ ν ο ν, *Die Panagia-Kirche auf der Insel Chalki*, BNJ, 6, 1929, 516 κ.εξ.

³ Ὅμοιαν διαμόρφωσιν παρουσιάζουν καὶ οἱ συννεοῦντες τὸν κυρίως ναὸν μετὰ τῆς κόγχης τοῖχοι εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Μελετίου ἐπὶ τοῦ Κιθαιρώνας. Ἡ ὁμοιότης ἐξικνεῖται καὶ μέχρι τῆς συγκλίσεως τῶν τοίχων τούτων (Ἀ ν. Ὁ ρ λ ἄ ν δ ο ς, ΑΒΜΕ, Ε', 1939/40, 59 εἰκ. 12). Ἐπίσης συγγενὴς διαμόρφωσις παρατηρεῖται καὶ εἰς τὸ εὐκτήριον τοῦ Σωτήρος τῆς αὐτῆς Μονῆς (Ἀ ν. Ὁ ρ λ ἄ ν δ ο ς, ἐνθ' ἄν. 49, εἰκ. 5).

Παρὰ τὴν γένεσιν τοῦ μεγάλου τόξου καὶ εἰς τὸ ἀνατολικὸν τμήμα τοῦ ὧς πεσσοῦ σχηματιζομένου τοίχου ἀνοίγεται ἑτέρα μικρὰ τυφλὴ κόγχη, ἣτις περιβάλλει σταυρὸν ἐξ ὀποπλίνθων (πίν. 2α).

Ὁ βόρειος τοίχος ἔχει διαφορετικὴν τοῦ νοτίου διάρθρωσιν (εἰκ. 1, πίν. 2β). Ἐκτὸς τοῦ μεγάλου ἀψιδώματος, τὸ ὁποῖον εἰς ὕψος καὶ πλάτος εἶναι ἴσον περίπου πρὸς τὸ νότιον, ἐνῶ ἡ γένεσις του ἄρχεται εἰς ὕψος 3,00 μ. ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ κτίσματος, ὁ τοίχος οὗτος διατρυνπᾶται ὑπὸ ἐνὸς μόνον τριλόβου παραθύρου. Τὰ τόξα τούτου εἶναι ὀξυκόρυφα. Τὴν θέσιν τοῦ κάτω τριλόβου παραθύρου τοῦ νοτίου τοίχου καταλαμβάνει θύρα, σήμερον τετοιχισμένη, πλάτους 1,10 μ.. Παρ' αὐτὴν ἀνοίγεται τόξον πλάτους 2,10 μ. καὶ ὕψους πραγματικοῦ μὲν 1,95 μ., σημερινῷ δέ, ἔνεκα τῆς ὑπερυψώσεως τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, 0,80 μ.. Τὸ ἀψιδῶμα τοῦτο ἐξηκοσίμυε, νομίζω, ὡς ἀρκοσόλιον τάφου τοῦ κτήτορος ἢ τινος ἄλλου ἐξέχοντος προσώπου· συμπεραίνω τοῦτο ἐκ τοῦ ὅτι αἱ ἐξωτερικαὶ ἀκμαὶ τῶν πλίνθων, τῶν σχηματιζουσῶν τὸ τόξον, εἶναι εἴτε τεθραυσμέναι εἴτε, ἐκεῖ ὅπου διατηροῦνται ἀκέραιαι, ἀκανόνιστοι, ὥστε ἡ ὅλη μορφὴ προϋποθέτει συνέχειαν τοξωτοῦ καὶ καμαρωτοῦ κτίσματος, τὸ ὁποῖον κατελάμβανε τὸ πάχος τοῦ τοίχου καὶ ἐξετείνετο καὶ ἐξωτερικῶς αὐτοῦ. Παρόμοια ἀψιδῶματα - ἀρκοσόλια συναντῶνται κατὰ τὴν κυρίως βυζαντινὴν ἐποχὴν εἰς οὐχὶ ὀλίγους ναοὺς.¹

Τὰ παράθυρα, τὰ φωτίζοντα τὸν ἐσωτερικὸν χώρον τοῦ ναοῦ, πλὴν τῶν μονολόβων τῆς κόγχης τοῦ Ἱεροῦ Βήματος καὶ τοῦ ὑπεράνω τοῦ μεγάλου τόξου τοῦ δυτικῷ τοίχου, εἶναι τρίλοβα, στηριζόμενα ἐπὶ ἀμφικιονίων μετ' ἐπιθημάτων, ἅτινα, τετοιχισμένα, μόλις διακρίνονται σήμερον.

Ν ἄ ρ θ η ξ

Ὁ νάρθηξ, μήκους 5,00 μ. καὶ πλάτους 5,70 μ., ἔνεκα τοῦ μικροτέρου κατὰ 0,10 μ. πάχους ἐκατέρου τῶν ἐξωτερικῶν τοίχων αὐτοῦ, εὐρίσκεται ἐν σχέσει πρὸς τὸν κυρίως ναὸν ἐν ἑσοχῇ. Μολονότι σήμερον δίδει τὴν ἐντύπωσιν νεωτέρου κτίσματος, ἐν τούτοις προσεκτικὴ ἔρευνα τῆς τοιχοδομίας αὐτοῦ πείθει ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ πρωταρχικοῦ νάρθηκος, ἀλλοιωθέντων μεγάλων τμημάτων τῆς τοιχοδομίας αὐτοῦ, τοῦθ' ὅπερ παρατηρεῖται καὶ εἰς ὅλον τὸ σῶμα τοῦ ναοῦ. Ἐκ τοῦ μεταγενεστέρου καὶ εἰς ὑψηλότερον ἐπίπεδον εὐρισκομένου ἐξωνάρθηκος (εἰκ. 1), ὅστις χρησιμοποι-

¹ Εἰς τὸν ναὸν τῆς Πόρτα - Παναγίας τῆς Θεσσαλίας (Ἰ. ν. Ὁ ρ ἰ ἄ ν δ ο ς, ΑΒΜΕ, Α', 1936, 11 εἰκ. 3-4). Εἰς τὴν Παναγίαν τῶν Χαλκῶν ὑπάρχει εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν καὶ ὁμοίος κατὰ τὸ σχῆμα ὁ τάφος τοῦ κτήτορος (Δ. Ε. Εὐ ἀ γ γ ε λ ῖ δ η, Ἡ Παναγία τῶν Χαλκῶν [ἔκδοσις Ἑταιρείας τῶν φίλων τῆς Βυζαντινῆς Μακεδονίας] Θεσσαλονίκη, 1954, 14 εἰκ. 12). Ἰ. ν. δ. Ξ υ γ γ ο π ο ὕ λ ο υ, Τέσσαρες μικροὶ ναοὶ τῆς Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη, 1952, σελ. 16 καὶ σημ. 2-3. Γενικῶς περὶ τῶν τάφων εἰς τοὺς ναοὺς κατὰ τὴν παλαιοχριστιανικὴν ἐποχὴν πρβ. Δ η μ. Π ἄ λ - λ α, Σαλαμινιακά, Ἀρχ. Ἐφημ., 1950-51, 179 κ.ἐξ.

είται και ὡς γυναικωνίτης, δύο θύραι ὡδηγοῦν πρὸς τὸν ἐσωνάρθηκα. Εἰς τὰς παραστάδας τῶν θυρῶν αὐτῶν διατηρήθησαν εἰσέτι τμήματα τοῦ λοξο-
 τμήτου μαρμαρίνου γείσου.

Τοιχοδομία

Παρὰ τὴν διατάραξιν τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιφανειῶν τῶν τοίχων καὶ τοῦ κατὰ καιροὺς προστεθέντος προχείρου καὶ ἀνομοιογενεοῦς ὕλικου ὑπάρχονν ἀκόμη τμήματά τινα τῆς τοιχοδομίας, καὶ ἰδιαιτέρως κατὰ τὰ χαμηλὰ ση-
 μεία τῶν τοίχων, ἅτινα διατηροῦν τὴν ἀρχαίαν δομὴν. Αὕτη συνίσταται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ μακρῶν, ὀρθογωνίων, σκληρῶν πωρίνων λίθων, ἰσο-
 δόμως καὶ κατὰ ζώνας τεθειμένων, οἵτινες διὰ μιᾶς ἢ πλείονων σειρῶν με-
 γάλων ἢ καὶ μικροτέρων πλίνθων διαχωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὸ ἐξω-
 ελλαδικὸν σύστημα¹.

Ἡ ποικιλία αὐτῆς τῆς τοιχοδομίας γίνεται ἐνιαχοῦ ἔτι πλουσιωτέρα διὰ τῆς παρενθέσεως εἰς τοὺς μεταξὺ τῶν λίθων καθέτους ἄρμους τεμαχίων πλίνθων, διατεταγμένων ὀριζοντίως καὶ ἐπαλλήλως μέχρι πέντε τὸν ἀριθμόν, καθ' ὃν τρόπον καὶ εἰς μνημεῖα τῆς Θεσσαλίας², τῆς Ἡπείρου³ καὶ τῆς Μακεδονίας⁴.

Οὐδεὶς λόγος, σήμερον τοῦλάχιστον, δύναται νὰ γίνῃ περὶ κεραμοϋρ-
 γημάτων, ἅτινα ἐποικυλλόν ποτε τὴν τοιχοδομίαν τοῦ ναοῦ. Εἰς μόνον πλίν-
 θινος σταυρὸς ὑπάρχει κατὰ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ νοτίου τοίχου, ἐγγεγραμμένος ἐντὸς τυφλῆς κόγχης, ὀρθογωνίου διατομῆς (πίν. 3α), ὁ-
 μοῖος περίπου πρὸς τὸν σταυρόν, τὸν μεταξὺ τῆς κόγχης τοῦ Ἱεροῦ καὶ τῆς
 κόγχης τοῦ Διακονικοῦ εἰς τὴν Πόρτα - Παναγιά τῆς Θεσσαλίας⁵.

Γλυπτικὸς διάκοσμος

Ἐκ τῆς μαρμαρίνης διακοσμήσεως τοῦ ναοῦ διατηροῦνται κατὰ χώραν ἐκτὸς μικρῶν τινων τεμαχίων τοῦ λοξοτμήτου γείσου τῶν παραστάδων τῆς ΝΔ θύρας καὶ τῶν ἀμφικιονίων τῶν τριλόβων παραθύρων, οἱ κίονες μετὰ τῶν κιονοκρανῶν τοῦ τριβήλου. Οὗτοι, ὕψους 2,15 ἄνευ τοῦ κιονοκρανῶν

¹ G. Millet, ἔνθ' ἀν. 230 κ.ἐξ.

² Ἀν. Ὁρλάνδου, Ἡ Πόρτα - Παναγιά τῆς Θεσσαλίας, ABME, A, 1936, 17.

³ Ἀν. Ὁρλάνδου, Ἡ Παναγία Βελλᾶς, Ἡπειρωτικὰ Χρονικά, Β', 1927, 156 εἰκ. 4. Δ. Εὐαγγελίδου, Ἅγιος Δημήτριος Κωστανίανης, Ἡπειρωτικὰ Χρο-
 νικά, Γ, 1931, 266.

⁴ Ἀν. Ὁρλάνδου, Βυζαντινὰ Μνημεῖα Καστορίας, Ἀθῆναι, 1938, 18 κ. ἐξ. 68, 138. Παρόμοιαι τοιχοδομίαι συναντῶνται καὶ εἰς τοὺς ναοὺς τῆς Θεσσαλο-
 νίκης.

⁵ Ἀν. Ὁρλάνδου, Ἡ Πόρτα-Παναγιά τῆς Θεσσαλίας, ABME, A', 1935, 20 εἰκ. 7, 9.

καὶ τοῦ ἐπιθήματος, εἶναι μονόλιθοι, λευκοί, στερούμενοι βάσεων καὶ ἐδραζόμενοι ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Τὰ λεβητοειδῆ αὐτῶν κιονόκρανα (πίν. 3β) κοσμοῦνται κατὰ τὰς δύο κυρίας ὄψεις διὰ συνεχομένων τριφύλλων, ὀριζοντίως τεθειμένων, περικλειομένου δὲ ἑκατέρου ἐντὸς ἑλλειψοειδοῦς ἔλικος, συνηνωμένης μετὰ τῆς ἐτέρας. Κατὰ τὰς ἑσυχὰς τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς βάσεως τῶν ἀνθεμίων σχηματίζονται ὠοειδεῖς ἀποφύσεις. Ἐπὶ τῶν κιονοκράνων ἐπικάθηνται ἀδιακόσμητα τραπεζοειδῆ ἐπιθήματα. Ἔτερον κιονόκρανον (πίν. 4), ἀνήκον πιθανῶς εἰς τὸν ἐξεταζόμενον ναόν, διότι ἀνευρέθη εἰς τὸ κατεδαφισθὲν πολὺ μεταγενέστερον κωδωνοστάσιον αὐτοῦ, φυλάσσεται νῦν εἰς τὸ μικρὸν μουσεῖον Κοζάνης. Τὸ λεβητοειδὲς τοῦτο κιονόκρανον ὕψους 0,255, πλευρᾶς ἄβακος 0,32 καὶ κάτω διαμέτρου 0,22, ἔχει τὰς τρεῖς ὄψεις κεκοσμημένας διὰ μονοκεφάλων τανυπτερύγων ἀετῶν, τῶν ὁποίων τὰ μὲν σώματα παριστάνονται κατ' ἐνώπιον, ἡ δὲ κεφαλὴ κατὰ κρόταφον πρὸς ἀριστερά. Ἐκάστη ἀκμὴ τῶν τεσσάρων γωνιῶν τοῦ κιονοκράνου κοσμεῖται δι' ἐσχηματοποιημένης κυπαρίσσου.

Ἐξ ὧων ἡδυνήθην νὰ διακρίνω τὰ ὑπάρχοντα ἐπὶ κрана τῶν ἀμφικιονίων τῶν τριλόβων καὶ διλόβων παραθύρων εἶναι ἀδιακόσμητα.

Τοιχογραφίαι

Αἱ τοιχογραφίαι, αἵτινες καλύπτουν ὅλους τοὺς τοίχους τοῦ ναοῦ καὶ ἀκολουθοῦν τὴν συνήθη εἰκονογραφικὴν διάταξιν, εἶναι ἄνευ καλλιτεχνικῆς σημασίας, ἐκτελεσθεῖσαι κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα ὑπὸ μετριωτάτου τεχνίτου.

Χρονολογία

Πρὸς καθορισμὸν τῆς χρονολογίας τοῦ ἐξεταζομένου ναοῦ, μὴ ὑπαρχουσῶν γραπτῶν μαρτυριῶν, ἀνάγκη ὅπως στηριχθῶμεν ἐπὶ τῶν στοιχείων τοῦ κτηρίου.

Τὸ σύνολον τοῦ κτίσματος διακρίνεται διὰ τὴν ἀπλότητα αὐτοῦ. Κύριαι καὶ μοναδικαὶ διακοσμήσεις τῶν μεγάλων ἐξωτερικῶν ἐπιφανειῶν τῶν τοίχων, ἐκτὸς τοῦ ἰσοδόμου συστήματος δομῆς μὲ ἐναλλαγὴν καθ' ὀριζοντίας ζώνας μεγάλων πλίνθων καὶ τῆς παρεμβολῆς ἐνιαχοῦ ἐπαλλήλων μικροτέρων, εἶναι τὰ εἰς ἑκατέρας τὰς μακρὰς πλευρὰς μεγάλα ἀψιδώματα, τὰ ὅποια καταλαμβάνουν ὅλον τὸ πλάτος τῶν τοίχων καὶ περιβάλλουν τὰ τρίλοβα παράθυρα. Ἡ ἀπλότης αὕτη τῆς διαμορφώσεως τῶν τοίχων καὶ ὁ τονισμὸς τῶν ἐπαλλήλων τριλόβων παραθύρων τῆς νοτίου πλευρᾶς ἐνθυμίζουσιν τὴν ἀπερίττον διάρθρῳσιν τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιφανειῶν τῶν τοίχων τῶν πρωτῶν βυζαντινῶν ναῶν τῆς Πρωτευούσης¹ καὶ συγγενεύουσιν πρὸς τὰ

¹ Προχείρως πρβ. τὴν διάρθρῳσιν τῶν τοίχων τῆς Μονῆς Ἀκαταλήπτου (Kaltender cami) ἐν J. Ebersolt, Les églises de Constantinople, Paris, 1913, 93

ἀπὸ τοῦ 11ου αἰῶνος χρονολογούμενα κτίσματα αὐτῆς,¹ κυρίως ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς ἀναλογίας τῶν ἀνοιγμάτων αὐτῶν εἰς τὸν βόρειον καὶ νότιον τοῖχον, χωρὶς νὰ χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν Αἰανὴν τὰ διπλᾶ ἢ τριπλᾶ τόξα καὶ οἱ κοσμηται, οἱ διαχωρίζοντες τεκτονικῶς καθ' ὕψος εἰς τὸ μέσον περιόπου τοὺς τοίχους. Ἡ ἀπλότης αὐτῇ, παρὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὸν ἐμπλουτισμὸν τῶν διακοσμητικῶν ἀρχιτεκτονικῶν στοιχείων τῆς ἐποχῆς τῶν Κομνηνῶν, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐμφανίζεται σποράδην κατὰ τὸν 12ον καὶ κατὰ τὸν 13ον αἰῶνα εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν ἐν τῷ Τρούλλῳ ἐν Κωνσταντινουπόλει², εἰς τὸν ναὸν τοῦ Νέρετζι παρὰ τὰ Σκόπια³ καὶ τοῦ Ἀγ. Παντελεήμονος ἐν Θεσσαλονίκῃ⁴, ὁ ὁποῖος, πρέπει, κατὰ τὴν γνώμην μου, στηριζομένην ἐπὶ μορφολογικῶν τεκμηρίων, νὰ χρονολογηθῇ εἰς τὸ τέλος τοῦ 12ου αἰῶνος. Τὰ μορφολογικὰ λοιπὸν στοιχεῖα, τὰ συναντώμενα εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ὀψεις τοῦ ἡμετέρου ναοῦ, ἔχουν τὴν ἀρχαϊκὴν ἀπλότητα τῆς Μονῆς τοῦ Ἀκαταλήπτου. Οὐχ ἦττον ἡ διαμόρφωσις τῶν τριλόβων παραθύρων μὲ τὸν μεσαῖον λοβὸν τοῦ ἄνω τριλόβου ὑπερυψωμένον, ἰσοῦσιν δὲ τὰ τρία τόξα τοῦ κάτω τριλόβου, μᾶς φέρουν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Παντελοπίτου, εἰς τὸ τέλος δηλὸν ὅτι τοῦ 11ου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 12ου αἰῶνος. Εἰς τὴν αὐτὴν χρονολογίαν ὀδηγοῦμεθα ἐκ τῶν ἀνωτέρω σημειωθεῖσων ἐσωτερικῶν ἰδιομορφιῶν τοῦ ἐξεταζομένου ναοῦ, ἥτοι τοῦ τριβήλου ἀνοίγματος, τῶν κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τμήμα τοῦ κτίσματος κογχῶν καὶ τῶν κρεμαμένων τόξων.

Οἱ ἀναφερόντες ἤδη ναοὶ μετὰ τριβήλου κατὰ τὸν δυτικὸν τοῖχον, ἐν οἷς καταχωρητέος καὶ ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μονόκλιτος ναὸς Manastir mescidi⁵, χρονολογοῦνται εἰς τὸν 11ον ἢ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ 12ου αἰῶνος.

εἰκ. 8. J. Kollwitz, RQu., 42, 1934, 233 κ.ἐξ. Ὁ Kollwitz ἀπορρίπτων τὴν ἄποψιν τοῦ N. Brunov (Byz. Zeit., 32, 1932, 51), ὅτι ὁ ναὸς ἦτο πεντάκλιτος, ὑποστηρίζει ὅτι οὗτος οὐδέποτε εἶχε κλίτη.

¹ Μονὴ τοῦ Παντελοπίτου (J. Ebersolt, ἐνθ' ἀν. 180 εἰκ. 82 πίν. XLI. A. v. Millingen, ἐνθ' ἀν. 212. J. Kollwitz, ἐνθ' ἀν. 247). Μονὴ τῆς Θεοτόκου τοῦ Λιβὸς (J. Ebersolt, ἐνθ' ἀν. 211 πίν. XLIX-LII. N. Brunov, Byz. Zeit., 27, 1927, 65. J. Kollwitz, RQu., 42, 1934, 239).

² A. v. Millingen, ἐνθ' ἀν. 201. O. Wulff, ἐνθ' ἀν. 485. A. M. Schneider, ἐνθ' ἀν. 60. Προσωπικαὶ σημειώσεις τοῦ γράφοντος.

³ V. Petkovic, Revue des monuments religieux dans l'histoire du peuple serbe (Academie serbe des Sciences: Monographie CLVII), Beograd, 1950, 210 εἰκ. 636-637.

⁴ Ch. Diehl, M. Le Tourneau, H. Saladin, Les monuments chrétiens de Salonique, Paris, 1918, 167 κ.ἐξ., πίν. LIV-LVII.

⁵ A. v. Millingen, ἐνθ' ἀν. 262. J. Ebersolt, Rapport sommaire sur une mission à Constantinople, 1910 [Nouvelle archive de Mission scientifique et litteraire 1911], 13. A. M. Schneider, Byzanz, Vorarbeiten zu Topographie und Archäologie der Stadt [Istanbuler Forschungen 8], Berlin 1936, 62

Μετὰ ταῦτα τὸ τρίβηλον εἰς τὸν δυτικὸν τοῖχον τῶν βυζαντινῶν ναῶν ἐκλείπει. Ἀπομένει μόνον ἡ περίπτωσις τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Στεφάνου εἰς τὰ Μετέωρα, τοῦ ὁποίου ἡ χρονολογία, ὡς γνωστόν, ἀμφισβητεῖται¹. Τὰ μνημεῖα ταῦτα διαφέρουν μεταξύ των καὶ εἰς τὴν γενικὴν μορφήν καὶ εἰς τὰ ἐπὶ μέρους τόσον, ὥστε ἡ κατάταξις αὐτῶν εἰς ὁμοειδεῖς ὁμάδας εἶναι ἀδύνατος. Ἐκτὸς τῶν βυζαντινῶν βασιλικῶν τῆς Σπάρτης, τῆς Καλαμπάκας καὶ τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλείου εἰς τὴν Πρέσπαν², αἵτινες φέρουν τρίβηλα, δι' ὧν ὁ νάρθηξ συγκοινωνεῖ πρὸς τὸ κεντρικὸν κλίτος τοῦ κυρίου ναοῦ, τὴν ἑτέραν ὁμάδα ἀποτελοῦν οἱ μονοκλίτοι ναοὶ Manastir mescidi εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τῆς Παναγίας τῆς Αἰανῆς καὶ τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τῶν Μετεώρων. Ἐκ τούτων οἱ δύο πρῶτοι ἔχουν τὰς αὐτὰς περιῖπου ἀναλογίας, εἰς δὲ τὸν κυρίως ναὸν σχηματίζεται τὸ τρίβηλον αὐτῶν διὰ κίωνων, ἐνῶ τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Στεφάνου διαφέρει καὶ κατὰ τὰς ἀναλογίας καὶ κατὰ τὴν διαμόρφωσιν διὰ πεσσῶν τοῦ τριβήλου αὐτοῦ. Πρὸς τὴν Παναγίαν τῆς Αἰανῆς κοινὰ σημεῖα ἔχει τὸν μέγαν τετράγωνον νάρθηκα καὶ τὴν ἐκ τῶν μακρῶν τοίχων, ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως πεσσῶν, ἄμεσον ἀνάδυσιν ἑκατέρας τῶν ἐξωτερικῶν γενέσεων τῶν ἀκραίων τόξων. Οὕτως ὁ ἡμέτερος ναὸς ἀνήκει μὲν γενικῶς εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μετὰ τριβήλου βυζαντινῶν ναῶν τοῦ 11ου αἰῶνος, ἀποτελεῖ δ' ὅμως μετὰ τῶν ἄλλων δύο, ἰδιαιτέραν ὁμάδα, χρησιμεύων ὡς μεταβατικὸς τύπος ἐκ τοῦ Manastir mescidi εἰς τὸν Ἁγιον Στέφανον.

Ἄλλοτερον εἰδικὸν μορφολογικὸν στοιχεῖον τοῦ ναοῦ εἶναι αἱ ἐπὶ τῶν καθέτων τοίχων τοῦ Ἱεροῦ Βήματος σχηματιζόμεναι καταντικρὺ ἀλλήλων ἡμικυκλικαὶ κόγχαι, αἵτινες συναντῶνται μὲν μεμονωμένως καὶ δὴ εἰς μεταγενέστερα μνημεῖα³, ἀλλὰ ἀναφαίνονται εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ τοῦ 8ου καὶ 9ου αἰῶνος εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Θεοδοσίας⁴ ὑπὸ μορφὴν ἡμικυκλίων πρὸς τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ Ἱεροῦ Βήματος διαβατικά, τὰ ὁδηγοῦντα πρὸς τὴν

¹ Γ. Σωτηρίου, ΕΕΒΣ, 7', 297 εἰκ. 4.

² Σ. Πελεκανίδου, Βυζαντινὰ καὶ Μεταβυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Πρέσπας (ἐκδ. Ἰδρύματος Μελετῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου 35), Θεσσαλονίκη, 1960, 69 κ.ἑξ.

³ Ἐκτὸς τῆς ἐπὶ τῆς Πεντέλης μονοκλίτου βασιλικῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἡτις χρονολογεῖται, κατὰ τὸν δημοσιεύσαντα αὐτήν, εἰς τὸν 11ον ἢ 12ον αἰῶνα (Α. ν. Ὁρλάνδου, Μεσαιωνικὰ μνημεῖα τῆς πεδιάδος Ἀθηνῶν καὶ τῶν κλιτύων Ὑμητοῦ, Πεντελικοῦ, Πάρνηθος καὶ Αἰγάλεω. Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Εὐρετηρίου τῶν Μνημείων τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι, 1933, 195 εἰκ. 260), πρβ. καὶ τὰ μεταγενέστερα μνημεῖα εἰς σελ. 131 εἰκ. 167. 137 εἰκ. 179. 193 κ.ἑξ. εἰκ. 258. 208 εἰκ. 278. 214 εἰκ. 286.

⁴ J. Ebersolt, Les églises de Constantinople, 113 πίν. XXVIII. 76 πίν. XIX. Τοῦ αὐτοῦ, Une mission à Constantinople 1907/8 (RA, 1909, 23). A. v. Millingen, ἐνθ' ἄν. 164, 160. N. Brunov, Byz. Zeit. ἐνθ' ἄν. 78 εἰκ. 40. O. Wulff, ἐνθ' ἄν. 390 εἰκ. 338.

Πρόθρσιν καὶ τὸ Διακονικόν¹. Κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα τὰ ἡμικύκλια ταῦτα εἰς τὸν μετὰ τρουλλοῦ μονόκλιτον ναὸν τοῦ Toklu dere mesçidi² διαμορφώνονται εἰς αὐτοτελεῖς κόγχας, τῶν ὁποίων ἡ χρῆσις συνεχίζεται κατὰ τὸν 12ον αἰῶνα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν (Odal ar mesçidi)³ ἢ καὶ ἐνωρίτερον εἰς τὸ Καθολικὸν καὶ τὰ παραλαύρια τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Μελετίου ἐπὶ τοῦ Κιθαιρώνος⁴, εἰς τὸ γειτονικὸν πρὸς τὴν Μονὴν αὐτὴν Καθολικὸν τῆς Μονῆς Σαγματᾶ⁵, εἰς τὸν μικρὸν τρικλιτον σταυροειδῆ ναὸν εἰς Πλατανίτι τῆς Ἀργολίδος κ.ά.⁶. Ἡ διαμόρφωσις αὕτη τοῦ ἀνατολικοῦ τμήματος τοῦ Καθολικοῦ τοῦ Ὁσίου Μελετίου κατὰ τὸ σύστημα ναῶν τινῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 12ου αἰῶνος, μολονότι ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται περιέργως, οὐχ ἥττον, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ σχέσις τοῦ Ἁγίου πρὸς τὸν Ἀλέξιον Α' τὸν Κομνηνὸν καὶ ἡ εὐνοια τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς τὸν Ὅσιον⁷, προσέτι δὲ καὶ ἡ παραμονὴ τοῦ τελευταίου τούτου εἰς Κωνσταντινούπολιν, δικαιολογεῖ, νομίζω, τὴν κοινότητά τῶν ἀναφερθεῖσων ἀρχιτεκτονικῶν μορφῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς τοῦ Κιθαιρώνος καὶ τῶν τοῦτο μιμουμένων ναῶν. Οὕτω λοιπὸν αἱ κόγχαι τοῦ ναοῦ τῆς Αἰανῆς, ὥς τεκμαίρεται ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν παραδειγμάτων, ἔχουν κωνσταντινουπολιτικὴν τὴν προέλευσιν, χρονολογοῦνται εἰς τὸν 11ον - 12ον αἰῶνα καὶ χρησιμοποιοῦνται κυ-

¹ Τὰς αὐτὰς κόγχας ὡς διαβατικά ἔχουν καὶ οἱ ναοί: Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ἐν τῇ Κρίσει (J. Ebersolt, Les églises de Constantinople, 75, A. v. Millingen, ἐνθ' ἀν. 106. O. Wulff, ἐνθ' ἀν. 390 εἰκ. 338. A. M. Schneider, ἐνθ' ἀν. 52 εἰκ. 9), Παντοκράτορος (J. Ebersolt, ἐνθ' ἀν. 185 πίν. XLII. A. v. Millingen, ἐνθ' ἀν. 219. O. Wulff, ἐνθ' ἀν. 485 εἰκ. 415. J. Kollwitz, RQu., 42, 241. A. M. Schneider, ἐνθ' ἀν. 69 εἰκ. 29), Ὁσίου Λουκάς Φωκίδος, Δαφνί, Ὁ Ἅγιος Τίτος Γόρτυνος κ.λ. (O. Wulff, ἐνθ' ἀν. 463 εἰκ. 392, 393. Γ. Σωτηρίου, Χριστιανικὴ καὶ Βυζαντινὴ Ἀρχαιολογία, Ἀθήναι, 1942, 426 εἰκ. 275, 382 εἰκ. 242).

² A. v. Millingen, ἐνθ' ἀν. 207, A. M. Schneider, ἐνθ' ἀν. 78 εἰκ. 41. AA, 1930, 443.

³ Schatzmann, AA, 1935, 511 κ.ξξ. A. M. Schneider, ἐνθ' ἀν. 63 εἰκ. 21.

⁴ Ἀ. ν. Ὁρλάνδου, Ἡ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Μελετίου καὶ τὰ παραλαύρια αὐτῆς, ABME, 1939/40, 35 κ.ξξ 59 κ.ξξ. εἰκ. 12. 108 εἰκ. 56, 112 εἰκ. 58. 114 εἰκ. 60. 116 εἰκ. 62.

⁵ Ἀ. ν. Ὁρλάνδου, Ἡ ἐν Βοιωτίᾳ Μονὴ τοῦ Σαγματᾶ, ABME, Z', 1951, 81 κ.ξξ. εἰκ. 6 πίν. Α.

⁶ A. Struck, Vier byzantinische Kirchen der Argolis, AM, 34, 1909, 191 κ.ξξ. εἰκ. 1 πίν. VI, 1. Ἐπίσης κόγχας παρουσιάζουν καὶ οἱ ναοὶ τῆς «Παλαιοπαναγίας» τῆς Μανωλάδος εἰς τὴν Ἀχαΐαν καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς τὸ Πλατάνι παρὰ τὰς Πάτρας (O. Wulff, ἐνθ' ἀν. 471 εἰκ. 400, 401).

⁷ Περὶ τῆς σχέσεως τοῦ Ὁσίου πρὸς τὴν βυζαντινὴν αὐλὴν πρβ. Ἀ. ν. Ὁρλάνδου, Ἡ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Μελετίου καὶ τὰ παραλαύρια αὐτῆς, ABME, E', 1939/40, 35 κ.ξξ. ἐνθα καὶ ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία.

ρίως εἰς μοναστηριακοὺς ναοὺς, ὡς ἦτο καὶ ἡ ἐξεταζομένη ἐκκλησία¹.

Τρίτον στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον βοηθεῖ ἴσως διὰ τὴν χρονολόγησιν τοῦ ἡμετέρου ναοῦ, εἶναι τὰ «κρεμάμενα» τόξα, τὰ ὁποῖα ἀνοίγονται ἐσωτερικῶς καθ' ὅλον τὸ πλάτος τοῦ βορείου, νοτίου καὶ δυτικῶν τοίχων, ὅμοια τῶν ὁποίων, ὡς ἐλέγχθη, διεπιστώθησαν καὶ εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Μονῆς τῶν Περιστερῶν ἐν Χαλκιδικῇ².

Τὸ περιγραφέν κόσμημα τῶν κιονοκράνων τοῦ τριβήλου, σύνθηδες ἀπὸ τῆς μεσοβυζαντινῆς ἤδη ἐποχῆς, συναντᾶται ὑπὸ διαφόρους συνδυασμοὺς καὶ ποικίλας μορφὰς ὡς πλαίσιον μικρογραφιῶν καὶ εἰκονογραφημένων χειρογράφων³ καὶ ὡς γλυπτὸν κόσμημα κυρίως κιονίσκων καὶ ἐπιστυλίων τέμπλων⁴. Ἡ σύνθετος μορφή τοῦ διακόσμου τοῦ κιονοκράνου τῆς Αἰανῆς ἐμφανίζεται ἐπίσης, ἀλλὰ σπανίως, ὡς κόσμημα στενῶν πλασίων. Εἶναι δὲ σπανιότερον, ὡς μεμονωμένον κόσμημα κατὰ κάθετον ἔννοιαν. Τὸ ἔτερον συναφὲς παράδειγμα, περιοριζόμενον εἰς ἓν μόνον ἀνθέμιον, συναντῶμεν εἰς κιονόκρανον προερχόμενον ἐκ τοῦ τέμπλου τῆς Ἀγίας Σοφίας τῆς Ἀχρίδος⁵. Ἡ τεχνικὴ ἀμφοτέρων εἶναι περίπου ἡ αὐτή. Οὐδεμία γίνεται χρῆσις τρυπάνου. Ἡ ἐπεξεργασία τοῦ ἀναγλύφου εἶναι μαλακῇ, ἄνευ ἰδιαιτέρων τονισμῶν. Ἡ μετέβασις ἐκ τῆς λείας ἐπιφανείας τοῦ μαρμάρου πρὸς τὴν γλυφὴν ἐπιτυγχάνεται δι' ἐκβαθύνσεως, ἀρχομένης ἐλαφρῶς εἰς σχετικὴν ἀπόστασιν ἐκ τοῦ ἀναγλύφου καὶ ἀνεπαισθήτως ἐξικνουμένης μέχρι τοῦ περιγράμματος αὐτοῦ. Ἡ κατὰ τινα τρόπον ζωγραφικὴ αὐτῇ ἀπόδοσις τοῦ περιγράμματος, ἣτις διακρίνει τὸ ἡμέτερον ἀνάγλυφον, εἶναι ἡ συνήθης κατὰ τὸν 11ον καὶ 12ον αἰῶνα. Τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ ἡμέτερον θέμα συναντῶμεν ἅπαξ μόνον κατὰ τὸν 13ον αἰῶνα εἰς γλυπτὸν ἐπιστύλιον τέμπλου ἢ κοσμήτου, ἀποκειμένου εἰς τὴν Συλλογὴν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου (Rotonda) τῆς Θεσσα-

¹ Τοῦτο εἰκάζομεν ἐκ τοῦ μεγάλου μοναστηριακοῦ νάρθηκος-λιτῆς, τῆς ἀποκαλυφθείσης κινστέρνης παρὰ τὴν ΒΑ γωνίαν τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ παλαιοῦ περιβόλου, σήμερον ἐξαφανισθέντος.

² Εἶναι τὸ τρίτον μνημεῖον, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, μὲ τοιαύτην ἀσυνήθη κατασκευήν, ἣτις σπανιστάτη οὖσα ἀναφέρεται μὲν ὑπὸ τοῦ Α. v. Millingen, εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας Μουχλιωτίσσης τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλ' ἐξακριβωσθῇ δεόντως ὡς ἰδιάζουσα μορφή ὑπὸ τοῦ Ἀν. Ὁρλάνδου.

³ K. Weitzmann, Die byzantinische Buchmalerei des IX und X Jahrhunderts, Berlin, 1935, 10 πίν. X, 49. 19 πίν. XXIII 124.

⁴ Ἀν. Ὁρλάνδου, Ἡ παρὰ τὴν Ἀρταν μονὴ τῶν Βλαχερνῶν, ABME, B', 1936, 20 εἰκ. 13. 27 εἰκ. 22. Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ Ἀγία Τριάς τοῦ Κριεζώτη, ABME, E', 1939/40, 11 εἰκ. 7. 48 εἰκ. 4. B. Filov, Die althbulgarische Kunst, Bern 1919, 12 εἰκ. 9a. Iv. Nikola jevic'-Stojkovic', Contribution à l'étude de la sculpture byzantine de la Macédoine et de la Serbie, [Académie Serbe des Sciences, Recueil de travaux XLIX] Institut d' Études Byzantines, Beograd 1955, ἀρ. 4. σ. 172 εἰκ. 11.

⁵ Iv. Nikola jvič'-Stojkovič', ἐνθ' ἄν. εἰκ. 12.

λονίκης. Τὸ κόσμημα ἐσχηματοποιήθη ὡς ριπιδιόμορφον φανταστικὸν φύ-
τόν, τὸ ὅποῖον διατηρεῖ εἰσέτι εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ ἔλλειψοειδῆ ἐγκοπὴν,
ἥτις εἶναι ἡ παραμόρφωσις τοῦ κεντρικοῦ καθέτου φύλλου τοῦ ἡμετέρου
κοσμήματος. Ἀνάλογος εἶναι καὶ ὁ τρόπος ἀποδόσεως αὐτοῦ. Τὸ κανονικὸν
εἰς ὕψος ἀνάγλυφον κατέστη ἐπιπεδόγλυφον μὲ γραμμικὴν διάρθρωσιν τοῦ
συνόλου, τὸ δὲ βάθος αὐτοῦ εἶναι κατειργασμένον ἀνωμάλως, ἵνα δεχθῇ ἐγ-
χρωμον κηρομασίχην. Ἔτερον παράδειγμα ὁμοίου συνεχοῦς ἢ μεμονωμέ-
νου κοσμήματος δὲν γνωρίζω κατὰ τὸν 13ον ἢ τὸν 14ον αἰῶνα.

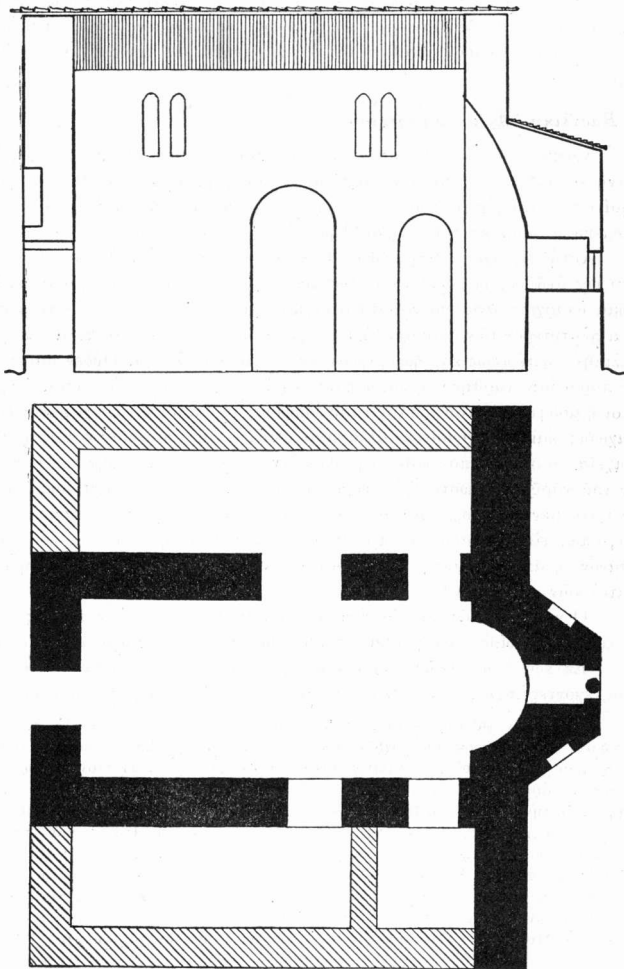
Ἔτερον γλυπτὸν, ἀνῆκον εἰς τὸν ἐξεταζόμενον ναόν, εἶναι τὸ κιονό-
κρανον μετὰ παραστάσεων μονοκεφάλων ἀετῶν, ἰδιαιτέρως σύνηδες κόσμη-
μα κατὰ τὸν 11ον καὶ τὸν 12ον αἰῶνα. Πρόχειρα παραδείγματα παρέχουν
τὰ θωράκια τῆς Ἀγίας Σοφίας τῆς Ἀχρίδος¹, τοῦ Ἀγίου Δημητρίου τοῦ
Κατσούρη², τὰ κιονόκρανα τῆς Μονῆς Χελανδαρίου³, τὸ γεῖσον περὶ τὴν
βάσιν τοῦ τυμπάνου τοῦ τρούλλου τῆς Παναγίας τοῦ Λιβὸς ἐν Κωνσταντι-
νουπόλει καὶ ἄλλαι τινὲς γραφαὶ ἢ χαρακτὰ παραστάσεις μονοκεφάλων ἀ-
ετῶν μὲ ἀναπεπταμένους τὰς πτέρυγας⁴. Ἡ τεχνοτροπία τοῦ ἡμετέρου κιο-
νοκράνου εἶναι περίπου ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν τῶν κιονοκράνων τοῦ τριβήλου.
Διαφορὰ ὑπάρχει μόνον ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τῶν μικρῶν πτερῶν τοῦ ἄνω
μέρους τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς πτέρυγος, ἔνθα ὁ τεχνίτης χρησιμοποεῖ τρύπα-
νον. Τὴν σχηματοποιήσιν αὐτὴν ἀκολουθεῖ καὶ διὰ τὸν διαχωρισμὸν τοῦ ἄ-
νω ἐκ τοῦ κάτω τμήματος τῆς πτέρυγος. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς με-
σολαβήσεως ὀριζοντίας ταινίας, τὴν ὁποίαν συναντῶμεν καὶ εἰς τὸν ἀετὸν
τοῦ κιονοκράνου τοῦ τέμπλου τῆς Μονῆς Χελανδαρίου. Εἰς τὸ κιονόκρανον
τῆς Αἰανῆς ἡ διαχωριστικὴ αὐτὴ ταινία πληροῦται διὰ διατρήτων ἐφαπτο-
μένων κύκλων. Πρὸς τὸ κιονόκρανον τοῦ Χελανδαρίου τὸ ἡμέτερον ἔχει ἐ-
πίσης κοινὸν τὴν κατὰ τὰς γωνίας ἐσχηματοποιημένην κυπάρισσον, τῆς ὁ-
ποίας ὁ κορμός, κατέχων τὴν γωνίαν τοῦ μαρμαροῦ, δηλοῦται διὰ συνεχῶν
ὀπῶν τρυπάνου. Τὰ ἀναφερθέντα ἀνωτέρω παραδείγματα, μὴδὲ τοῦ ἀνα-
γλύφου τῆς Μονῆς τοῦ Λιβὸς καὶ τοῦ κιονοκράνου τῆς Μονῆς Χελανδαρίου
ἐξαιρεομένων, ἔνεκα τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχεδίου καὶ τῆς τεχνοτροπίας αὐτῶν
πρὸς τὸ ἡμέτερον μᾶς ἐπιβάλλουν νὰ καταλέξωμεν καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο
μεταξὺ αὐτῶν καὶ νὰ τὸ χρονολογήσωμεν εἰς τὸν 11ον ἢ τὸν 12ον αἰῶνα.

¹ B. Filov, ἐνθ' ἀν. 12 εἰκ. 10, 13. Iv. Nikolajevic - Stojkovic, ἐνθ' ἀν. 169 εἰκ. 8 - 10.

² Α ν. Ὁ ρ λ α ν δ ο υ, Ὁ Ἅγιος Δημήτριος τοῦ Κατσούρη, ABME. Β', 1936, 65 εἰκ. 8.

³ A. Deroko, Architecture monumentale et decorative dans la Serbie du Moyen Age, Beograd, 1953, 210 εἰκ. 302, 304.

⁴ Περὶ τῶν γλυπτῶν τῆς Μονῆς τοῦ Λιβὸς καὶ τῶν χαρακτῶν καὶ ἀναγλύ-
πτων παραστάσεων αὐτῶν προσωπικαί μόν σημειώσεις καὶ φωτογραφία.

Εἰκὼν 3. Κάτοψις καὶ κατὰ μῆκος τομή τῆς βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

“Απαντα λοιπὸν τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα, ἀρχιτεκτονικά, μορφολογικά καὶ διακοσμητικά τῆς Παναγίας τῆς Αἰανῆς, συγκρινόμενα πρὸς σταθερῶς χρονολογημένα μνημεῖα, πείθουν ὅτι ὁ ναὸς ἀνήκει εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Κομνηνῶν.

2) Βασιλικὴ ᾿Αγίου Δημητρίου

Δυτικῶς καὶ εἰς ἀπόστασιν τριῶν περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ χωρίου Αἰανὴ εἰς εἰδυλλιακὸν τοπίον, σκιαζόμενον ὑπὸ πλουσίων καὶ πυκνῶν φυλωμάτων αἰωνοβίων πρῖνων, ἐπὶ ταπεινοῦ βραχώδους ἐξάρματος γῆς εἶναι ἰδρυμένη ἡ βασιλικὴ τοῦ ᾿Αγίου Δημητρίου (πίν. 5 α - β).

Αὕτη, εἰς σχῆμα τετράγωνον (εἰκ. 3) καὶ διαστάσεων $6,75 \times 6,30$ μ. ἄνευ τῆς ἀψίδος, διαιρεῖται διὰ δύο τοίχων, εἰς τῶν ὁποίων τὸ ἀνατολικὸν τμήμα ὑπάρχουν ἀνὰ δύο τοξωτὰ ἀνοίγματα, εἰς τρία κλίτη, ἐξ ὧν τὸ μέσον εἶναι πλατύτερον τῶν ἀκραίων ($3,10 : 1,75$), ἀπολῆγον πρὸς ἀνατολὰς εἰς ἡμικυκλικὴν ἐσωτερικῶς καὶ ἡμιεξαγωνικὴν ἐξωτερικῶς ἀψίδα. Οὐδὲν μαρτυρεῖ τὴν παρουσίαν νάρθηκος ἢ ἔστω καὶ προχείρου προστώου. Τὸ ἀντίθετον βεβαίως ἡ μορφολογία τοῦ πρὸ τοῦ ναοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον εἶναι ὄχι μόνον λίαν βραχώδες καὶ ἀκατέργαστον, ἀλλὰ παρουσιάζει καὶ ἀπότομον κατωφέρειαν, στοιχεῖα τὰ ὁποῖα ἀποκλείουν τὴν ὑπαρξιν νάρθηκος κατὰ τὴν πλευρὰν αὐτὴν τοῦ ναοῦ. Ἄλλωστε ἡ ἔλλειψις νάρθηκος εἰς τοὺς βυζαντινοὺς ναοὺς δὲν εἶναι μὲν συνήθης, ὄχι ὅμως καὶ ἄγνωστος. Ἐκτὸς τῶν τεχνικῶν λόγων, ὅπως εἰς τὴν παρούσαν περίπτωσιν ἡ κακὴ διαμόρφωσις τοῦ ἐδάφους, πιθανὸν ἡ ἀπουσία αὕτη τοῦ νάρθηκος νὰ προέρχεται ἐκ τῆς μιμήσεως ἀνατολικῶν προτύπων¹.

Ὁ χωρισμὸς τῶν κλιτῶν γίνεται, ὡς ἐλέχθη, διὰ τοίχων πάχους 0,85 μ., εἰς τοὺς ὁποίους ἀνοίγονται ἀσυμμέτρως ἀνὰ δύο τοξωτὰ ἀνοίγματα.

Ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν τοίχων διατηροῦνται ἀκέραιοι μόνον οἱ ἀνατολικοί, ἔχοντες πᾶχος ὁ μὲν ΒΑ 1,00 μ., ὁ δὲ ΝΑ 0,90 μ., ἐνῶ ὁ βόρειος

¹ Περὶ τῶν παλαιοχριστιανικῶν ἄνευ νάρθηκος ἐκκλησιῶν πρβ. ᾿Α ν. Ὁ ρ- λ ά ν δ ο υ, Ἡ ἑξυλόστεγος παλαιοχριστιανικὴ βασιλική, I, 135. Ἐπίσης πολλὰ μνημεῖα τῆς Κύπρου καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν κατόψεων τοῦλάχιστον μαρτυρεῖται, στεροῦνται νάρθηκος. (Γ. Σ ω τ η ρ ί ο υ, Τὰ βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Κύπρου [ἐκδ. ᾿Ακαδημίας ᾿Αθηνῶν], ᾿Αθῆναι 1935, 48 εἰκ. 37-39. H. R o t t, Kleinasiatische Denkmäler, Leipzig, 1908, 104 εἰκ. 30. 149 εἰκ. 48. 167 εἰκ. 54. 183 εἰκ. 60. 188 εἰκ. 63. 194 εἰκ. 66. 259 εἰκ. 95. 267 εἰκ. 98. A. K h a t c h a t r i a n, L' architecture arménienne, extrait de Voston, Paris 1948/49, I, ἀρ. 1, τοὺς ἀπὸ τοῦ 7ου καὶ ἐξῆς χρονολογουμένους ναοὺς ἐν σελ. 76 κ.ἐξ.). Εἰς τὰς ἐλληνικὰς χώρας τῆς Βαλκανικῆς πρβ. τὸν ναὸν τοῦ ᾿Αγίου Ἰωάννου ἐν Μεσημβρίᾳ. (A. R a c h e n o v, Les églises de Mesémbría [Monuments de l' art en Bulgarie, publiés par l' Institut Archeologique Bulgare II], Sofia 1932, 89. Γ. Σ ω τ η ρ ί ο υ, Ἡ τέχνη τῶν βυζαντινῶν μνημείων τῆς Μεσημβρίας τοῦ Εὐξείνου, I, ἐκδιδομένη ἐπιμελεία Γ. Μέ- γα, ᾿Αθῆναι, 1945, 11 εἰκ. 21).

καὶ ὁ νότιος, καταρρεύσαντες, ἐπανεκτίσθησαν εἰς μεταγενεστέρους χρόνους.

Ὁ ναὸς στεγάζεται σήμερον διὰ ξυλίνων στεγῶν. Ὁ αὐτὸς τρόπος στεγάσεως ἦτο, εἰκάζω, καὶ ὁ ἀρχικός. Τοῦτο τεκμαίρεται ἐκ τῶν τριγωνικῶν γείσων κατὰ τὴν ἀνατολικὴν καὶ δυτικὴν πλευρὰν τοῦ κεντρικοῦ κλίτους καὶ ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ πλαισίου, τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὴν παράστασιν τῆς Ἀναλήψεως εἰς τὸν κάθετον τοῖχον ὑπεράνω τοῦ τεταρτοσφαιρίου τῆς κόγχης. Ἡ νεωτέρα αὕτη τοιχογράφησις, ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, ἀκολουθεῖ πιστῶς τὴν πρώτην, ἥτις εἶναι σύγχρονος πρὸς τὴν ἰδρυσιν τοῦ ναοῦ. Προσέτι οἱ τοῖχοι τοῦ ὑπερυψωμένου κεντρικοῦ κλίτους, οἱ ὁποῖοι διατηροῦνται ἄθικτοι μέχρι τῆς ἄνω ἀκμῆς αὐτῶν, καθὼς καὶ αἱ ἐξωτερικαὶ πρὸς τὰ κλίτη ἐπιφάνειαι αὐτῶν, δὲν παρέχουν ἀφορμὴν ὑποθέσεως ὅτι ὁ ναὸς ἐστεγάζετο διὰ κτιστῶν κυλινδρικών θόλων. Διότι, καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι αἱ ἄνω ἀκμαὶ τοῦ φωταγωγοῦ μετὰ τὴν κατάρρευσιν τῆς ἡμικυλινδρικῆς καμάρας ἐπηνωρθώθησαν κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ δεχθοῦν δίφρουτον στέγην, ὅπως-δήποτε θὰ διετηροῦντο ἴχνη ἐπὶ τῶν πλαγίων μακρῶν τοίχων ἐκ τῆς πακτώσεως τῆς γενέσεως τῶν ἡμικυλινδρικών ἢ τομῆς τετάρτου κύκλου θόλων, ὡς τοῦτο παρατηρεῖται εἰς πολλοὺς βυζαντινοὺς ναοὺς. Ἀλλ' οὐδὲν τούτων διεπίστωσα. Ἐπομένως εἰς τὴν ἡμετέραν βασιλικὴν ἐστεγάζοντο ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τὸ μὲν ἐντόνως ὑπερυψωμένον κεντρικὸν κλίτος διὰ σαρμαρῶν, τὰ δὲ πλάγια διὰ μονορρύτων στεγῶν κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἐλληνιστικῶν βασιλικῶν. Ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς συνηγορεῖ καὶ ἡ παρατηρουμένη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ πάχους τῶν μακρῶν τοίχων καὶ τοῦ ἀνατολικοῦ τοίχου τῆς ἀψίδος. Ἐνῶ δηλ. τὸ πάχος τῶν μακρῶν τοίχων δὲν υπερβαίνει τὰ 0,85 μ. - 0,90 μ., ὁ τοίχος τῆς ἀψίδος μετρεῖ εἰς πάχος 1,25 μ., οἱ δὲ ἀνατολικοὶ τῶν κλιτῶν, οἵτινες συνεπικουροῦν τρόπον τινὰ εἰς τὴν ἀντιστήριξιν τοῦ τεταρτοσφαιρίου τῆς κόγχης, ἔχουν πάχος 0,90 μ. (NA) καὶ 1,00 μ. (BA).

Τὰ μεικτὰ στοιχεῖα τῆς βασιλικῆς δὲν ἐπιτρέπουν τὴν κατάταξιν αὐτῆς εἰς ἓνα ἐκ τῶν δύο τύπων: τὸν ἐλληνιστικὸν ἢ τὸν ἀνατολικόν. Ὁ ἡμέτερος ναὸς ἔχει ἀναμειγμένα στοιχεῖα ἀνατολικά καὶ ἐλληνιστικά, ὅπως ὅλαι σχεδὸν αἱ βυζαντιναὶ βασιλικαὶ τῆς Ἑλλάδος, ἰδιαίτερος ἐν Μακεδονίᾳ¹. Εἰς τὴν βασιλικὴν τῆς Αἰανῆς τὰ ἐλληνιστικὰ στοιχεῖα εἶναι τὸ ὑπερυψωμένον κεντρικὸν κλίτος καὶ αἱ ξύλιναι στέγαι, τὰ δὲ ἀνατολικά οἱ ἀντὶ τῶν κιονοστοιχιῶν μακροὶ τοῖχοι, οἵτινες διατρυνπῶνται ὑπὸ τοξωτῶν ἀνοιγμάτων, ἢ ἔλλειψις τῶν υπερφῶν, ἢ ἀπουσία νάρθηκος καὶ τὰ ὀλίγα καὶ μικρὰ παράθυρα. Κατὰ ταῦτα ἡ ἡμετέρα βασιλικὴ παρουσιάζει νέαν παραλλαγὴν τοῦ μεικτοῦ τύπου τῆς ἐν Βορείᾳ Ἑλλάδι βυζαντινῆς βασιλικῆς. Οὕτως ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν κλιτῶν ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὴν βα-

¹ Γ. Σωτηρίου, Βυζαντιναὶ βασιλικαὶ Μακεδονίας καὶ Παλαιᾶς Ἑλλάδος, 568 x. ἐξ. Ἀνδ. Συγγροπούλου, Τὰ Μνημεῖα τῶν Σερβίων, 46 x. ἐξ. Σ. Πελεκαναΐδου, Βυζαντινὰ καὶ μεταβυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Πρέσπας, 74.

σλικήν τῶν Ἀγίων Ἀναγύρων¹ καὶ ἐν μέρει πρὸς τὴν τοῦ Ἀγ. Στεφάνου τῆς Καστορίας². Τὰ διαχωρίσματα αὐτῶν οὔτε ἐν κατόψει οὔτε ἐν προόψει παρουσιάζονται ὡς πεσσοί, ἀπέχοντες ἀπ' ἀλλήλων κατὰ κανονικὰ διαστήματα, ὡς τοῦτο παρατηρεῖται εἰς τὰς βασιλικὰς τῶν Σερβίων³, τοῦ Γαρδικίου⁴, τῆς Ἀγίας Σοφίας τῆς Ἀχρίδος⁵, τοῦ Ἀγίου Ἀχιλλείου⁶ κ.ἀ., ἀλλὰ ἀποτελοῦν συνεχεῖς τοίχους, διατρυνωμένους διὰ τοξωτῶν ἀνοιγμάτων. Πρὸς τὰς βασιλικὰς πάλιν τῶν Σερβίων καὶ τοῦ Γαρδικίου ἡ ἡμετέρα βασιλικὴ ἔχει ὁμοίαν τὴν διαμόρφωσιν τοῦ ἀνατολικοῦ τμήματος αὐτῆς, ἥτοι στερεῖται τελείως Προθέσεως καὶ Διακονικοῦ, τὸ δὲ σύστημα στεγάσεως συγγενεῖν μὲ τὸ τῆς Βασιλικῆς τοῦ Ἀγίου Ἀχιλλείου. Διαφέρει ἐπίσης ἡ βασιλικὴ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου ὅλων τῶν γνωστῶν βυζαντινῶν βασιλικῶν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἑλλειψιν νάρθηκος, ἀκολουθοῦσα καὶ ἐν τούτῳ ἀνατολικά πρότυπα.

Ὁ ναὸς ἐφωτίζετο διὰ τῶν τεσσάρων διλόβων παραθύρων τοῦ φωταγωγοῦ, τὰ ὅποια σχηματίζονται οὐχὶ διὰ τῆς παρενθέσεως μαρμαρίνου ἀμφικιονίου, ἀλλὰ διὰ κτιστοῦ πεσσίσκου πλάτους 0,20 μ., τοῦθ' ὅπερ ἐκ πρώτης ὕψεως μεταβάλλει τὰ παράθυρα εἰς δίδυμα μονόλοβα. Ὁμοίαν μορφήν ἔχει καὶ τὸ παράθυρον τοῦ δυτικοῦ αὐτώματος, ἐνῷ τὸ τοῦ ἀνατολικοῦ εἶναι ἀπλοῦν μονόλοβον. Ὁ μικρὸς ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐπιφανείας τῶν τοίχων ἀριθμὸς τῶν παραθύρων τῆς βασιλικῆς, αἱ περιορισμέναι διαστάσεις, αἵτινες δίδουν τὴν ἐντύπωσιν βοθητικῶν φωτιστικῶν θυρίδων, καὶ ἡ μορφή αὐτῶν μαρτυροῦν ὅτι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ ἀνατολικὴ ἐπίδρασις εἶναι ἰσχυρά. Διότι, ἐὰν ἡ βασιλικὴ ἦτο καμαροσκέπαστος, τότε ἡ ἐλάττωσις τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν διαστάσεων τῶν παραθύρων θὰ ἦτο ἴσως ἐπιβεβλημένη διὰ λόγους στατικούς, ἵνα μὴ ἀδυνατήσουν ἔνεκα τῶν πολλῶν ἀνοιγμάτων οἱ φέροντες τὰ φορτία καὶ τὰς ὠθήσεις μακροὶ τοίχοι. Ἀλλὰ εἰς ξυλόστεγα κτήρια ὁ λόγος αὐτὸς δὲν ὑφίσταται, ἐὰν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ πάχος τῶν τοίχων τῆς ἐξεταζομένης βασιλικῆς κυμαίνεται μετὰ 0,85 μ. καὶ 0,90 μ. Ἐπομένως ἡ τοιαύτη χρῆσις τῶν παραθύρων προέρχεται ἐκ τῆς ἀνατολικῆς παραδόσεως.

Ἐκεῖ ὅπου ἔμειναν ἀνέπαφοι αἱ ἐξωτερικαὶ ἐπιφάνειαι τοῦ ναοῦ, ὡς

¹ Ἀ ν. Ὁ ρ λ á ν δ ο υ, ἐνθ' ἀν. 10 κ.ἐξ. εἰκ. 3.

² Ἀ ν. Ὁ ρ λ á ν δ ο υ, ἐνθ' ἀν. 107 κ.ἐξ. εἰκ. 74, ἐνθα ὅμως, μολονότι ἐν προόψει σχηματίζονται πεσσοί, ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τῆς μεγάλης ἐπιφανείας καὶ τοῦ συνεχοῦς τοίχου.

³ Ἀ νδ. Ξ υ γ γ ο π ο ὕ λ ο υ, ἐνθ' ἀν. 27 εἰκ. 4.

⁴ Δύο ἀνέκδοτοι ναοὶ τῆς περιοχῆς τῶν Τρικυάλων. ABME, Γ', 1937, 157 εἰκ. 2.

⁵ G. Millet, L' École grecque dans l' architecture byzantine, 1916, 41, εἰκ. 19.

⁶ Σ. Πελεκανίδου, ἐνθ' ἀν. 69 κ.ἐξ. εἰκ. 10.

εἰς τὴν κόγχην, τὴν ΝΑ γωνίαν καὶ τὸν νότιον τοῖχον τοῦ φωταγωγοῦ, διατηρεῖται ἀναλλοίωτος ἡ τοιχοδομία (πίν. 5 β). Αὕτη συνίσταται ἐξ ὀρθογωνίων σκληρῶν καὶ ὀλίγων πῶρων λίθων, ἀνίσων, ἰσοδόμως τεθειμένων, ἕκαστος τῶν ὁποίων περιβάλλεται ὀριζοντίως καὶ κατακορύφως διὰ μιᾶς πλίνθου ἐντὸς λεπτοῦ κεραμικοῦ κονιάματος. Εἰς ὀλίγα σημεῖα, καὶ δὴ καὶ κατὰ τὰς γωνίας, τοὺς λίθους ἀντικαθιστοῦν πλίνθοι στενοὶ ἐπαλλήλως τεθειμένοι, καθ' ὃν τρόπον καὶ εἰς τὴν Παναγίαν τῆς Αἰανῆς. Τὴν ὁμοιομορφίαν τῆς πλινθοπερικλείστου τοιχοδομίας διασπᾷ ὑπὲρ τὸ δίλοβον παράθυρον τῆς κόγχης δόμος, διακοπτόμενος κατὰ κανονικὰ διαστήματα διὰ καθέτων πλίνθων, ὅστις ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰς τρεῖς πλευρὰς τῆς ἡμεξαγωνικῆς κόγχης. Ἐν συνεχείᾳ τοῦ δόμου πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἰσομήκης πρὸς αὐτὸν διατρέχει τὰς αὐτὰς ἐπιφανείας ὀδοντωτὴ ταινία ἐν ἑσοχῇ. Ἡ αὕτη μορφή τῆς ταινίας χρησιμοποιεῖται καὶ διὰ τὴν πλαισίωσιν τοῦ διλόβου παραθύρου καὶ τῶν δύο τυφλῶν κογχῶν, αἵτινες, εὐρισκόμεναι εἰς τὸ ὕψος τοῦ παραθύρου καὶ πεποικιλμέναι διὰ κοσμήματος ψαροκοκκάλου, διακόπτουσι τὴν μονοτονίαν τῶν ἀκραίων πλευρῶν τῆς κόγχης.

Τοιχογραφίαι

Τὸ κεντρικὸν κλίτος τοῦ ναοῦ εἶναι κατάγραφον διὰ τοιχογραφιῶν, ἀναγομένων εἰς τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας. Κάτωθι τοῦ δευτέρου αὐτοῦ στρώματος διεπίστωσα τὴν ὑπαρξιν ἐτέρων τοιχογραφιῶν, αἵτινες εἶναι αἰ ἀρχικαὶ καὶ σύγχρονοι, ὅπως θὰ ἴδωμεν, πρὸς τὸ κτίσμα.

Ἐκ τῶν ἀρχαιότερων τοιχογραφιῶν, ἐκπεσόντος τοῦ νεωτέρου στρώματος, ἀνεφάνησαν ἐλάχιστα; παριστάνουσαι μεμονωμένους τινὰς ἁγίους, ὀλοσώμους ἢ ἐν προτομῇ, εὐρίσκονται δὲ εἰς τὰ πρὸς τὸ Ἱερόν Βῆμα τόξα τῶν μακρῶν τοίχων καὶ εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς ἐπιφανείας τοῦ βορείου τοίχου. Αὗται εἶναι αἱ ἀκόλουθοι:

Εἰς τὸ ΒΑ τόξον παριστάνεται δεξιὰ εἰς τὴν ἄντυγα ἐν προτομῇ ὁ *ὁσος Σαμψών* (πίν. 16), φέρων λευκόφαιον στιχάριον, τοῦ ὁποῦ ἢ περὶ τὸν τράχηλον καὶ τὸν λαιμὸν παρυφὴ ποικίλλεται διὰ διπλῆς σειρᾶς μαργαριτῶν καὶ σταυροειδοῦς ἐν τετραγῶνῳ κοσμήματος. Τὸ φελώνιον εἶναι ἑλαιοπράσινον, σχηματίζον πολλὰς κατὰ τὸ στήθος καὶ τὰς χεῖρας πτυχωσεις. Διὰ τῆς δεξιᾶς ὁ Ἅγιος εὐλογεῖ, εἰς τὴν ἀριστεράν, κεκαλυμμένην διὰ τοῦ φελωνίου, κρατεῖ πρὸ τοῦ στήθους βιβλίον πολυτελῶς ἑσταχμένον.

Ἐπιγραφή: Ο ΟCHOC CAΨO[N]

Ὁ Ὅσος Σα[μ]ψὼ[n]¹

¹ Ἐσφαλμένως ἀναγράφεται ὑπὸ τοῦ ζωγράφου τὸ ὄνομα τοῦ ὁσίου CAΨO[N]. Πρόκειται περὶ τοῦ ὁσίου Σαμψών τοῦ ξενοδόχου, περὶ οὗ βλ. Μ. Γεδεών, Βυζαντινὸν ἐορτολόγιον, 117 κ.εξ. F. Halkin, Bibliotheca hagiographica graeca², Bruxelles, 1957, II, 230.

Ἡ παράστασις τοῦ Ὁσίου, σπανία εἰς τὴν εἰκονογραφίαν, συναντᾶται μετὰ τῶν Θαλαλαίου, Κύρου καὶ Ἰωάννου ἢ τοῦ Διομήδους, ἥτοι τῶν Ιατρῶν καὶ ὁμοτέχνων του εἰς ἐλάχιστα μνημεῖα ἐκ τῶν εἰς ἡμᾶς γνωστῶν, ὅπως εἰς τὴν *Gracanica* καὶ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Marko¹ εἰς τὴν Σερβίαν κατὰ τὴν σειρὰν, εἰς ἣν ἀναφέρονται εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ ἁγιασμοῦ². Εἰς τὸν Ἅγιον Δημήτριον τῆς Αἰανῆς πολὺ πιθανὸν ὁ ἔναντι τοῦ Ἀγ. Σαμφῶν εἰκονιζόμενος ἐν προτομῇ ἀδιάνγνωτος ἅγιος (πίν. 7) νὰ ἦτο εἷς ἐξ αὐτῶν³, διότι καὶ κάτωθεν αὐτοῦ παριστάνεται ὁλόσωμος ὁ Ἅγιος Παντελεήμων, (πίν. 8), ἥτοι μία ὁμὰς Ιατρῶν ἁγίων. Περιέργως καὶ πρωτοφανῆς κρίνεται ἡ θέσις αὐτῶν παρὰ τὸ Ἱερὸν Βῆμα. Ἐνταῦθα συνήθως παριστάνονται ἐν συνεχείᾳ τῶν ἐν τῷ ἡμικυκλίῳ τῆς κόγχης ἐξέχοντες ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ καὶ σπανιότερον τοπικῇ σημασίᾳ ἔχοντες ἱεράρχαι⁴. Ἡ θέσις τῶν Ιατρῶν ἁγίων εὐρίσκεται εἰς τὸ δυτικὸν τμήμα τοῦ ναοῦ, χωρὶς τοῦτο νὰ ἐπιβάλλῃ καὶ τὴν ὁμαδικὴν παράστασιν αὐτῶν. Ἐξαιρέσις μᾶλλον θεωρεῖται ἡ ἡμετέρα περιπτώσις, ἀφοῦ μάλιστα κάτωθι τοῦ Ὁσίου Σαμφῶν παριστάνεται ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ (πίν. 9), εἰς δὲ τὸ παράλληλον νότιον τοξωτὸν ἀνοιγμα εἰκονίζονται ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ θαυματουργὸς (πίν. 10) καὶ ἔναντι αὐτοῦ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης (πίν. 11).

Ἐπὶ τῆς βορείας ἐπιφανείας τοῦ ἀνατολικοῦ τμήματος τοῦ τοίχου, διαχωρίζοντες τὸ κεντρικὸν ἀπὸ τοῦ βορείου κλίτους, διατηροῦνται τοιχογραφία τινές, αἱ ὁποῖαι μόλις διακρίνονται. Ἄνω παριστάνεται μεγάλη σύνθεσις, τῆς ὁποίας ὅλον τὸ πλάτος καταλαμβάνει τράπεζα, περὶ ἣν κἀθίηται μορφαί, φέρονσαι βασιλικὴν ἀμφίεσιν καὶ στέμματα. Κάτωθι τῆς παραστάσεως αὐτῆς εἰκονίζονται ἕφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τοῦ τοίχου μέχρι τοῦ τοξωτοῦ ἀνοίγματος τρεῖς ὁλόσωμοι ἱεράρχαι εἰς αὐστηρῶς κατὰ μέτωπον στάσιν. Ἐκ τῶν μορφῶν τούτων ἐκτὸς τῶν γενικῶν ἀμυδρῶν περιγραμμάτων δυστυχῶς οὐδὲν ἄλλο διακρίνεται, διότι, καταπεσόντος ποτὲ τοῦ ἐξωτερικοῦ βορείου τοίχου, αἱ τοιχογραφαί αὗται ἔμειναν ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐκτεθειμένα εἰς τὴν βροχὴν καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἀπεπλύθησαν.

Οὕχ ἦττον ἡ μελέτη τῆς τεχνοτροπίας καὶ τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ πρώ-

¹ V. I. Petkovic', La peinture serbe du Moyen Age II, Beograd, 1934, 31, 56.

² Βλ. Εὐχολόγιον Goar, Βενετία, 1730, 338.

³ Καὶ ὁ ἅγιος οὗτος, ὥς καὶ ὁ Ἅγιος Σαμφῶν, δὲν φέρει φελώνιον.

⁴ Τὰς περιπτώσεις αὐτὰς συναντῶμεν εἰς τοὺς ναοὺς τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Καστορίας, ἔνθα εἰς τὴν ἄντυγα τοῦ τοξωτοῦ ἀνοίγματος παρὰ τὸ Ἅγιον Βῆμα παριστάνεται ὁ Ἅγιος Ἀχιλλεῖος, ὅστις εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἅγιος τῆς ὁμόρου πρὸς τὴν Καστορίαν περιφερείας τῆς Πρέσπας. Ὁ αὐτὸς ἱεράρχης καὶ διὰ τὴν αὐτὴν ὥς ἄνω αἰτίαν εἰκονίζεται εἰς τὸ ἀνατολικὸν τόξον τῆς νοτίας κιονοστοιχίας καὶ εἰς τὸν Ταξιάρχην τῆς Μητροπόλεως. Βλ. Ἀ ν. Ὁ ρ ἰ ἄ ν δ ο υ, Βυζαντινὰ Μνημεῖα τῆς Καστορίας, 38, 84.

του στρώματος τῶν τοιχογραφιῶν παρέχει πολλές δυνατότητας πρὸς χρονολόγησιν αὐτῶν.

Αἱ μορφαὶ παριστάνονται ἐπὶ κάμπου βαθέος κυανοῦ χρώματος, μεταπίπτοντος σχεδὸν εἰς μαῦρον. Ἐπὶ υποκιτρίνης ἀλοιφῆς διαγράφεται τὸ σχέδιον τῆς μορφῆς δι' ἐρυθρᾶς - καστανῆς λεπτῆς γραμμῆς. Διὰ τὸ περιγράμμα τοῦτο, ὡς καὶ διὰ τὸ κύριον καὶ γενικὸν χρῶμα τοῦ ἀμφίου ἢ τοῦ ἐνδύματος, χρησιμοποιοεῖ ὁ τεχνίτης τὴν νοπογραφίαν, ἀφ' ἧν ἐλεύθερα πολλὰ τμήματα τοῦ υποκιτρίνου κονιάματος, ὡς προπλασμόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιτίθενται ἐν ξηρῷ τὰ διακοσμητικὰ στοιχεῖα. Ἡ τεχνικὴ αὕτη διακρίνει ἰδιαίτερώς τὴν παράστασιν τοῦ Ἀρχαγγέλου (πίν. 9), ὁ ὅποιος, ὡς ἐλέχθη, εἰκονίζεται κάτωθι τοῦ Ἁγίου Σαμψών. Ἐκ τοῦ προσώπου διεσώθη μόνον ὁ προπλασμός ἐξ ὠμῆς ὥχρας καὶ τὸ ἔντονον ἐρυθρὸν - καστανὸν περιγράμμα, ἐκ δὲ τῆς κόμης, ἀποπεσόντος καὶ τοῦ προπλασμοῦ, διατηρεῖται μόνον τὸ σχῆμα καὶ τὰ ἐκφεύγοντα καὶ ἀνεμιζόμενα ἐκατέρωθεν τοῦ αὐχένος ἄκρα τῆς ταινίας, ἣτις περιέβαλλε τὴν κόμην καὶ συνεκράτει τοὺς βοστρύχους. Τὸ ἔνδυμα τοῦ Ἀρχαγγέλου, ἀποτελούμενον ἐκ πλουμιστοῦ σάκκου καὶ πλουσίως πεποικιλμένου μαργαριτοπερικλείστου λώρου, διετηρήθη ἀνέπαφον. Ἡ αὐτοκρατορικὴ αὕτη στολὴ ἔχει ὑψηλὴν ἀναγλύφου. Τὴν λεπτομέρειαν ταύτην ἀναδεικνύει ἡ ἐν ξηρῷ ἐργασία. Τὰ ἔντονα χρώματα εἰς τὸν λῶρον ἰδιαίτερώς, ἐξ ὧν ἐπικρατέστερον τὸ χλωρὸν πράσινον εἰς ὅλην τὴν χρωματικὴν αὐτοῦ κλίμακα, τοποθετημένα εἰς διαγωνίους καὶ ῥέμους ἐπιφανείας, ἐνθυμίζουν τὴν ἐκ χρυσοῦ καὶ διαφράκτου σμάλτου εἰκόνα τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τῆς Βενετίας, χρονολογουμένην περὶ τὸ τέλος τοῦ 11ου αἰῶνος.¹ Τὴν αὐτὴν μερικὴν γραμμικότητα τῆς ἀποδόσεως τῶν ἀμφίων ἔχουν καὶ οἱ διατηρούμενοι εἰσέτι εἰς τὰ ἐσωρράχια τῶν τόξων ἱεράρχαι καὶ ἱατροὶ ἄγιοι, ἐνῶ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν τὴν παρατηρηθεῖσαν γραμμικότητα τῶν ἀμφίων ἀντικαθιστᾷ ἡ ζωγραφικότης. Τὸ ἐξωτερικὸν περιγράμμα τῶν μορφῶν εἶναι ἔντονον, ὡς καὶ εἰς τὰς τοιχογραφίας τῆς Ἀγίας Σοφίας τῆς Ἀχρίδος² καὶ τῆς Ἀγ. Σοφίας Θεσσαλονίκης³. Ἀντιθέτως ὅμως πρὸς τὰς τελευταίας αὐτὰς τοιχογραφίας εἰς τὸν Ἅγιον Δημήτριον τῆς Αἰανῆς ὁ ζωγράφος ἀπο-

¹ O. M. Dalton, *Byzantine Art and Archeology*, Oxford, 1911, 513. A. Pasini, *Il Tesoro di San Marko*, Venetia, 1886, 73 πίν. IV. D. Talbot-Rice - M. Hirmer, *Kunst aus Byzanz*, München, 1960, 72 πίν. XV.

² P. Miljkovic - Pepek, *Materiaux sur l'art macédonien du Moyen Âge. Les fresques du sanctuaire de Saint Sophie d' Ochrid* (Publications du Musée archéologique, Skopje, Sbornik I, ἀρ. 3) Skopje, 1955, πίν. XV κ.εξ.

³ Σ. Πελεκανίδου, Νέαι ἔρευνα εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν Θεσσαλονίκης. Πειραγμένα τοῦ Θ' Διεθνoῦς Βυζαντινολογικοῦ Συνεδρίου, Ἀθήναι, 1955, 404 κ.εξ. πίν. 81 - 82.

φεύγει τὸν σαφῆ διαχωρισμὸν τῶν ἡρέμων ἐπιφανειῶν εἰς τὰ ἐπὶ μέρους. Τὴν μερικὴν πλαστικότητα ἐπιτυγχάνει ὄχι διὰ τῆς ἐντόνου καὶ γεωμετρικῆς σκιάς, ἀλλὰ διὰ μαλακῆς καὶ βαθμιαίας μεταβάσεως ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τόνου εἰς τὸν ἄλλον. Ἡ τοιαύτη ἀπόδοσις καὶ ἡ χρῆσις χρωμάτων, ὅπως τὸ πράσινον ζωηρόν, τὸ πράσινον ἑλαιόχρουν, τὸ κυανοπράσινον, τὸ ἰόχρουν εἰς ποικίλας ἀποχρώσεις καὶ τὸ κυανοῦν σκοτεινόν, ἀπομακρύνει τὰς τοιχογραφίας τοῦ Ἀγίου Δημητρίου ἀπὸ τὴν τεχνοτροπίαν τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ 11ου αἰῶνος. Πρὸς τούτοις ἡ σχετικῶς καλλιγραφικὴ διαμόρφωσις τῶν πτυχώσεων καὶ ἡ λεπτολόγος ἐπεξεργασία τοῦ γενείου καὶ τῆς κόμης, παρὰ τὴν πλαστικὴν ἀπόδοσιν τῶν προσώπων, ποῦ ἐνθυμίζουν ἐν μέρει ὀρισμένας μορφὰς ἐκ τῶν τοιχογραφιῶν τῆς Παναγίας τῶν Χαλκέων¹, μᾶς ἐπιβάλλουν νὰ χρονολογήσωμεν τὰς ἐξεταζομένας τοιχογραφίας εἰς τὸ τέλος τοῦ 11ου αἰῶνος. Ὁ μεικτὸς οὗτος χαρακτὴρ τῆς τεχνοτροπίας αὐτῆς ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ συνήθους φαινομένου, ὅτι ἐπαρχιακαὶ τοιχογραφίαι οὐχὶ σπανίως, παρὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεώς των, περιέχουν εἰσέτι στοιχεῖα, ἀνήκοντα εἰς προγενεστέραν τεχνοτροπίαν τῶν μεγάλων πολιτιστικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν κέντρων.

Δεύτερον στρώμα τῶν τοιχογραφιῶν

Ἐκτὸς τῶν ὑπολειμμάτων τούτων τοῦ πρώτου στρώματος ὅλον τὸ κεντρικὸν κλίτος καλύπτεται ἀπὸ νεώτερον στρώμα τοιχογραφιῶν, αἱ ὁποῖαι, παρὰ τὴν μακρὰν ἐγκατάλειψιν τοῦ ναυδρίου καὶ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ ὡς καταφυγίου τῶν περὶ αὐτὸ βοσκομένων ποιμνίων, διτηρήθησαν εἰς ἀρίστην κατὰστασιν.

Αἱ μακრაὶ πλευραὶ διαιροῦνται, ὡς συνήθως, εἰς τρεῖς ἐπαλλήλους ζώνας. Μετὰ τὴν πλατεῖαν διακοσμητικὴν παρυφήν, ἡ ὁποία ποικίλλεται δι' ἐλικοειδῶς βαίνοντος βλαστοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκφύονται πολύφυλλα ἀνθέμια χρώματος λευκοῦ ἐπὶ μέλανος καὶ ἐρυθροῦ κάμπου ἐναλλάξ, εἰς τὴν ἀνωτάτην ζώνην εἰκονίζεται κατὰ τὴν κανονικὴν σειρὰν τὸ Δωδεκάορτον. Ἐπὶ τοῦ νοτίου τοίχου: Ἡ *Γέννησις τοῦ Κυρίου*, ἡ *Υπαπαντή*, ἡ *Βάπτισις* (πίν. 12), ἡ *Ἐγερσις τοῦ Λαζάρου* (πίν. 13). Εἰς τὸν δυτικόν: ἡ *Βαῖτοφόρος* καὶ ἡ *Μεταμόρφωσις* (πίν. 14), καὶ εἰς τὸν βόρειον: Ὁ *Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Πιλάτου*, ἡ *Σταύρωσις*, ὁ *Αἶθος* καὶ ἡ εἰς *Ἄδον Κάθοδος* (πίν. 15). Ἡ *Κοίμησις τῆς Θεοτόκου* εἰκονίζεται εἰς τὴν δευτέραν ζώνην τοῦ δυτικοῦ τοίχου ὑπεράνω τῆς εἰσόδου τοῦ ναοῦ (πίν. 14). Τὴν ἀνωτάτην ζώνην διακόπτουσι τὰ ἀνοίγματα τῶν δύο εἰς ἑκατέραν πλευρὰν διλόβων παραθύρων. Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, τὴν πλαισιουμένην ἀφ' ἐνὸς ὑπὸ τῆς ποδιάς τῶν παραθύρων καὶ ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τῆς ἐρυθρᾶς ταινίας, εἰκονίζονται ἐν προτομαῖς

¹ Δ. Εὐαγγελίδου, Ἡ Παναγία τῶν Χαλκέων, Θεσσαλονίκη 1954, 55 πίν. 19.

Προφῆται (πίν. 12,13). Εἰς τὴν μεσαίαν ζώνην παριστάνονται ἐν προτομαῖς καὶ κάτωθεν συνεχομένων τόξων, ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς, εἰς τὸν νότιον τοῖχον οἱ Ἅγιοι: Ἀντώνιος, Παῦλος, Σαμψών, Μαργάριος, Βασιλάμ, καὶ εἰς ἀδιάνγνωστος (πίν. 12,13), εἰς τὸν βόρειον τοῖχον οἱ Ἅγιοι: Σάββας, Εὐδόκιμος, Ἀλέξιος ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, Αἰξέντιος, Εὐφραίμιος.

Εἰς τὴν κατωτάτην ζώνην, ἣτις εἶναι πλατυτέρα ὅλων καὶ ἄρχεται 0,20μ. ἄνωθεν τοῦ διαπέδου, ἐπίσης κάτωθεν τόξων εἰκονίζονται δολώσμοι, εἰς τὸν νότιον τοῖχον καὶ παρὰ τὸ Ἱερὸν Βῆμα, ὡς εἴθισται εἰς τὰς ἐκκλησίας τῆς Μακεδονίας¹, ὁ Ἅγιος Δημήτριος, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα τιμᾶται ὁ ναός, ἐν συνεχείᾳ δὲ οἱ Ἅγιοι: Γεώργιος, Νέστορ καὶ Ἀββᾶς Ζωσιμᾶς μεταδίδων τὴν Θείαν Μετάληψιν εἰς τὴν Ὅσιαν Μαρίαν τὴν Αἰγυπτίαν (πίν. 16α), εἰς τὸν ἑναντι, τὸν βόρειον, τοῖχον οἱ Ἅγιοι: Κοσμάς καὶ Λαμνανός, Προκόπιος, Εὐσταθίος καὶ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Ἡ αὕτη ζώνη συνεχίζεται καὶ εἰς τὸν δυτικὸν τοῖχον, ἔνθα, ἀριστερὰ τῆς εἰσόδου τοῦ ναοῦ, παριστάνονται ἀδιάνγνωστος Ἅγιος, δεξιὰ δὲ ἑκατέρωθεν σταυροῦ οἱ Ἅγιοι Κωνσταντῖνος καὶ Ἑλένη.

Εἰς τὸ Ἱερὸν Βῆμα ἡ μεσαία ζώνη περιλαμβάνει ἐπὶ τοῦ νοτίου μὲν τοίχου καὶ κάτωθι τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ τοὺς ἱεράρχας: Γρηγόριον τὸν Θανατουργὸν καὶ Ἀθανάσιον ἐν προτομαῖς καὶ κρατοῦντας ἀνεπτυγμένα εἰλητάρια, ἀποτελοῦντας συνέχειαν τῶν ἐν τῷ κυλινδρῷ τῆς κόγχης εἰκονιζομένων ἱεραρχῶν, ἐπὶ τοῦ βορείου δὲ τοίχου εἰς τὴν αὐτὴν ζώνην καὶ κάτωθεν τῆς παραστάσεως τῆς εἰς Ἄδου Καθόδου τοῦ Κυρίου, τοὺς ἱεράρχας: Ἰωάννην τὸν Ἐλεήμονα καὶ Γρηγόριον τὸν Θεολόγον (πίν. 15).

Αἱ τοιχογραφίαι τοῦ ἀνατολικοῦ τοίχου τῆς βασιλικῆς διατηροῦνται ἀκέραιαι πλὴν τῶν τῆς ΒΑ πλευρᾶς αὐτοῦ, ὅπου τὰ διαρρέοντα ἐκ τῆς στέγης ὕδατα τὰς κατέστρεψαν (πίν. 16β).

Τὸ τεταρτοσφαίριον τῆς κόγχης καταλαμβάνει ἐπὶ τριχοῦ—βαθέος κυανοῦ, φαιοῦ καὶ ἀνοικτοῦ κυανοῦ—κάμπου ἡ Πλατυτέρα, καθημένη ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς μαργαριτοποικίλου θρόνου καὶ ἔχουσα ἐν ἀγκάλας τὸν Χριστόν, τὸν ὅποιον κρατεῖ διὰ τῶν δύο χειρῶν ἐκ τῶν ὤμων (πίν. 17). Ἡ Θεοτόκος φέρει λευκὸν ἑσωτερικὸν ἔνδυμα μετὰ ἐλαφρῶν πρασίνων σκιῶν διὰ

¹ Εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν εἰκονίζονται καὶ οἱ ἅγιοι, εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι ἀφιερωμένοι οἱ ναοί, εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν Σερβίων (Ἄ ν δ. Ξ υ γ γ ὁ π ο υ λ ο ς, ἐνθ' ἄν. 62. 79, 107), τῆς Καστορίας (Σ. Π ε λ ε κ α ν ἰ δ ο υ, Καστορία I, Βυζαντιναὶ τοιχογραφίαι, Θεσσαλονίκη, 1953, πίν. 49α, 57α, 145β, 188α), εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον Αἰανῆς, περὶ οὗ κατωτέρω, καὶ εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον Βελβενδοῦ (1586). Αἱ δύο τελευταῖαι ἐκκλησίαι ἀνήκουν εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Τουρκοκρατίας, τοῦτο διδάσκει ὅτι ἡ ἀπὸ τοῦ 11ου τοῦλάχιστον αἰῶνος τάξις εἰς τὴν Μακεδονίαν (ἐξ ἄλλων περιφερειῶν δὲν ἔχω πρὸς τὸ παρὸν ὑπ' ὄψει μου παραδείγματα) ἐν σχέσει πρὸς τὴν θέσιν τοῦ ἁγίου εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸν ὅποιον τὸ ὄνομα αὕτη τιμᾶται, συνεχίζεται καὶ κατὰ τὸν 16ον ἀκόμη αἰῶνα.

τήν απόδοσιν τῶν πτυχώσεων, αἱ ὁποῖαι σχηματίζονται πυκναὶ ἀπὸ τοῦ γόνατος καὶ συγκλίνουσιν πρὸς τὸ κέντρον ἐνοῦνται ὑπὸ μορφὴν ἀνεστραμμένον τριγώνου εἰς τὴν κάτω παρυφὴν. Τὸν λευκὸν χιτῶνα καλύπτει μαφόριον βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος, ποικιλλόμενον ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τοῦ στήθους διὰ χρυσῶν ἀστέρων καὶ κατὰ τοὺς βραχίονας διὰ κροσῶν ὁμοίως χρυσῶν. Δυσαρμονίαν παρουσιάζουν αἱ ἀναλογίαι τοῦ σώματος τῆς Παναγίας, τῆς ὁποίας ὁ κορμὸς εἶναι λίαν ἐπιμήκης ἐν σχέσει πρὸς τὸ κάτω σῶμα καὶ τοὺς πόδας, τοὺς ὁποίους διακρίνει ἔντονος βραχύτης. Ἐπίσης ἀφύσικος εἶναι καὶ ἡ θέσις τοῦ ἀριστεροῦ κάτω ποδός, ὁ ὁποῖος συμβατικῶς ἐτοποθετήθη παρὰ τὸν δεξιὸν ἐπὶ τοῦ ὑποποδίου. Ἀντιθέτως ὁ Χριστὸς, ἡμφιεσμένος λευκὸν ἐπίσης χιτῶνα καὶ ἐρυθρὸν ἱμάτιον μετὰ χρυσοκοντυλῖας, παρὰ τὴν κατὰ μέτωπον στάσιν τοῦ ἄνω σώματος καὶ τὴν στροφὴν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀπὸ τῆς ὁσφύος καὶ κάτω, ἀπεδόθη ὀρθῶς.

Ἐκατέρωθεν τῆς Πλατυτέρας, καταλαμβάνοντες ὅλον τὸ ὕψος τοῦ τεταρτοσφαιρίου, παριστάνονται κατὰ κρόταφον τριῶν τετάρτων οἱ Ἀρχάγγελοι Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ εἰς στάσιν δεήσεως, φέροντες ὁ μὲν πρῶτος ἐρυθρὸν ροήσιον, ὁ δὲ ἕτερος φαιὸν στιχάριον καὶ ἐρυθρὸν ἐπίσης ὠράριον. Ἀμφοτέρων τὰ ὠράρια διασταυροῦνται πρὸ τοῦ στήθους (πίν. 18). Παρὰ τὸν φωτοστέφανον ἑκατέρου ἀγγέλου ἀναγράφονται τὰ ἀρχικά ψηφία τοῦ ὀνόματος, ἥτοι Μ(ιχαὴλ) καὶ Γ(αβριήλ). Τὸ ὑπεράνω τῆς κόγχης μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ ἀετώματος τμήμα τοῦ ἀνατολικοῦ τοίχου πληροῦ ἢ παραστάσεως τῆς Ἀναλήψεως (πίν. 19, 20). Ἐξ αὐτῆς, ὡς ἐλέχθη, κατεστράφη ἡ ἀριστερὰ τῷ βλέποντι πλευρὰ. Ἡ παράστασις διαιρεῖται εἰς τὰ δύο ἡμιχόρια τῶν Ἀποστόλων, τὰ ὁποῖα καταλαμβάνουν τὰς μεγάλας ἑκατέρωθεν τῆς κόγχης καθέτους ἐπιφανείας τοῦ τοίχου. Ἄνωθεν τῆς ζώνης τῶν ἡμιχορίων καθήμενος ἐν δόξῃ διχρῶμφ, φερομένη ὑπὸ δύο ἀγγέλων, εἰκονίζεται ὁ Χριστὸς εὐλογῶν διὰ τῶν δύο ἐν πλαγίᾳ ἐκτάσει χειρῶν. Εἰς τὸ ὑπὲρ τὴν κλεῖδα τῆς ἀψίδος τμήμα παριστάνεται τὸ Ἱερὸν Μανδήλιον, προσοδεμένον κατὰ τὰς δύο στενὰς πλευρὰς αὐτοῦ ἐκ τῶν δύο παραλλήλων δένδρων, αἵτινα ποικίλλουν τὸ τοπίον τῆς Ἀναλήψεως.

Εἰς τὸν κύλινδρον τῆς κόγχης ἀπλοῦται ἡ παράστασις τῆς *Εὐδογίας τῶν Τιμίων Δόρων* ἢ τοῦ *Μελισμοῦ* (πίν. 21) ὑπὸ τὴν γνωστὴν γενικῶς αὐτῆς μορφὴν, ἥτις ἐπικρατεῖ κυρίως ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ 14ου αἰῶνος καὶ μετέπειτα¹. Ἐπὶ βαθυπυθμένου δισκαρίου, ἔχοντος τὴν μορφὴν ποτηρίου μὲ ἰσχυ-

¹ Ἡ ὑπαρξίς τῆς παραστάσεως ὑπὸ ἀπλουστεράν μορφὴν διαπιστοῦται ἤδη ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 11ου ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ 12ου αἰῶνος (Σ. Πελεκανίδου, Βυζαντινὰ καὶ Μεταβυζαντινὰ Μνημεῖα τῆς Πρέσπας, 25 σημ. 48), ἀπὸ δὲ τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ 14ου αἰῶνος ἐπικρατεῖ ἡ συνήθης ὡς καὶ ἡμετέρα σύνθεσις (Ἀνδ. Ξυγγόπουλος, ἐνθ' ἀν. 101. J. Stefanescu, L'illustration des liturgies dans l'art de Byzance et d'Orient, Bruxelles, 1936, 112 κ.ἐξ. Πρβ.

ρὰν καὶ πεποικιλμένην βάσιν, ἐξαπλοῦται ὁ Χριστὸς γυμνός, κεκαλυμμένος δι' ἐρυθροῦ ἀέρος, καταστίκτου διὰ λευκῶν ἀστερίσκων, ὅστις ἀφήνει ἐλευθέρους τοὺς πόδας ἀπὸ τῆς κνήμης καὶ τὸ στήθος. Ἐκατέρωθεν τοῦ δισκαρίου συμμετρικῶς δύο ἄγγελοι - διάκονοι, κρατοῦντες λειτουργικὰ ὀπίδια, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ ἐπιγραφή ΑΓΙΟС. Ἀξιοπεριεργὸς καὶ δυσερμηνεύτος εἶναι ἡ ἑκατέρωθεν τοῦ τοξωτοῦ παραθύρου τῆς κόγχης καὶ ἐμπροσθεν τῶν ἀγγέλων, ὥστε νὰ καλύπτονται οὗτοι μέχρι τῶν γονάτων, εἰκόνις δύο παραλληλογράμμων κυρτῶν δοχείων ὑπὸ μορφὴν οὐρνῶν ἢ τραπεζῶν, ἐδραιουμένων ἐπὶ τετραγώνου ὑψηλῆς σχετικῶς βάσεως. Ὅμοιον παράδειγμα δὲν γνωρίζω ἄλλοθεν. Δὲν δύναμαι νὰ ἐρμηνεύσω τὴν παράστασιν, ἐκτὸς ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι αἱ δύο «τραπέζαι» προέρχονται ἐκ τῆς παραστάσεως τοῦ «Λάβετε, φάγετε», ὑπολειφθεῖσαι ἐκ τῆς ὅλης συνθέσεως¹. Ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω ἰδιομορφίας τὸ σύνολον τῆς ὑπὸ μελέτην παραστάσεως παρουσιάζει καὶ τινα ἄλλα καινοφανῆ χαρακτηριστικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν διακοσμητικὸν χαρακτήρα. Ἐν συνεχείᾳ δηλονότι τῶν δύο περιγραφεισῶν «τραπεζῶν» καὶ ὀπισθεν ἑκατέρου ἀγγέλου σχηματίζονται δύο στενομήκεις ὀριζόντιαι ὁμόθετοι ταινίαι, αἵτινες ἀπολήγουν εἰς ἡμικύκλιον. Αὗται συνδέονται μεταξύ τῶν δι' ἐρυθροῦ ὑφάσματος, εἶδους γιρλάντας, ἡ ὁποία ἀναδιπλοῦται εἰς κόμβον ὑπεράνω τοῦ δίσκου, ἐφ' οὗ ὁ Χριστός. Οὕτω σχηματίζεται εἰς τὸ κέντρον τοῦ κυλίνδρου τῆς ἀψίδος ὑπόλευκον τετράγωνον παραλληλόγραμμον, τὸ ὁποῖον ἀπομονώνει καὶ ἐξαίρει τὸ σύνολον τῆς παραστάσεως τοῦ Μελισμοῦ. Καὶ ἡ διαμόρφωσις αὕτη μοῦ εἶναι ἄγνωστος ἄλλοθεν.

Περὶ τὴν βάσιν τοῦ δισκαρίου τοῦ Μελισμοῦ ἡ ἐπιγραφή:

ΔΕΙCΙ ΤΟΥ ΔΟΥ
ΛΟΥ ΤΟΥ ΘΥ ΑΝΘΙ
ΜΕ ΜΩΝΑΧΟΥ
ΠΑΠΑΚΙΡΟΥ ΙΕΡΕΟС
СА МОΗ ΗΛ ΜΩΝΑΧΟΥ

Μεταγραφή:

Δέησι[ς] τοῦ δού-
λου τοῦ Θ(εο)ῦ Ἀνθί-
με[ου] μοναχοῦ
Παπακίρου ἱερέως

Σαμουήλ μοναχοῦ.

καὶ Α. Grabar, La peinture religieuse en Bulgarie, Paris, 1928, 90 κ.εξ.).

¹ Κατέληξα εἰς τὴν ἐρμηνείαν αὐτὴν λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῶν παραστάσεων τοῦ ἀνατολικοῦ τοίχου καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλας σχέσιν αὐτῶν εἰς τὸν ναῖσκον τοῦ Ἀγίου Νικολάου τοῦ Ὀρφανοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ. Αἱ τοιχογραφίαι τοῦ μνημείου τούτου θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς ὑπὸ τοῦ Ἀνδ. Ξυγγοπούλου.

Εἰς τὸν ἀνατολικὸν τοῖχον παριστάνεται ἡ *Βαῖθοφόρος* καὶ ἡ *Μεταμόρφωσις*, κάτωθεν δὲ τούτων, καταλαμβάνουσα ὅλον τὸ πλάτος τοῦ τοίχου, ἡ *Κοίμησις τῆς Θεοτόκου*, ἣτις εἰκονίζεται κατὰ τὸν συνήθη εἰς τὴν Μακεδονίαν κατὰ τὸν 14ον καὶ 15ον αἰῶνα τρόπον, μὲ ἰσχυρὰς καὶ βιαίας κινήσεις τῶν μαθητῶν, οἵτινες περιβάλλουν κατὰ τὰς τρεῖς πλευρὰς τὴν κλίνην τῆς Θεοτόκου (πίν. 14). Ἰδιομορφίαν παρορσιάζει τὸ ἐπιεσθῶδες τοῦ Ἰεφωνίου, καθ' ὃ «ἄγγελος Κυρίου ἀοράτῳ δυνάμει μετὰ ξίφους πυρὸς ἐκ τῶν ὤμων αὐτοῦ (τοῦ Ἰεφωνίου) τὰς δύο ἔκοψε χεῖρας καὶ μετεώρους ὑπὸ τὸν ἄερα περὶ τὴν κλίνην (τῆς Θεοτόκου) ἀπετέλεσε κρεμασθῆναι»¹. Τὸ ἐπιεσθῶδες αὐτό, εἰκονογραφούμενον ἀπὸ τοῦ 12ου αἰῶνος εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Παναγίας τῆς Μανυριώτισσης εἰς Καστορίαν² καὶ ἔχον τὴν ἀρχὴν του εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀπόκρυφον διήγησιν τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου³, μνημονεύεται καὶ εἰς λόγον εἰς τὴν Θεοτόκον Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ⁴. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ 14ου αἰῶνος, ὅτε αἱ πολλαπλαῖ σκηναὶ ἐκ τῆς Κοιμήσεως⁵ ἐνοποιοῦνται εἰς μίαν, τὴν συνήθη σύνθεσιν, συστηματικῶς συμπληροῦται αὕτη καὶ διὰ τοῦ ἐν λόγῳ ἐπιεσθῶδους, παριστανόμενων τοῦ τε Ἰεφωνίου καὶ τοῦ Ἀγγέλου πρὸ τῆς κλίνης τῆς Θεοτόκου. Εἰς τὴν ἡμετέραν παράστασιν ὁ Ἀγγελος ἔχει ὑψωμένον τὸ ξίφος, ὅπισθεν καὶ σχετικῶς μακρὰν τοῦ τελευταίου Ἀποστόλου. Πιθανῶς θὰ ἐπεθύμει ὁ ζωγράφος, ἀκολουθῶν ἀρχαιότερα πρότυπα, νὰ τὸν παρουσιάσῃ, συμφώνως πρὸς τὴν διήγησιν, ὡς ἀόρατον εἰς τὸ πλῆθος τῶν Ἀποστόλων, ὅπως καὶ εἰς τὴν σκηνὴν τῆς ἐκφορᾶς τῆς Θεοτόκου ὁ Ἀγγελος ὡς ἀόρατος δυνάμις παριστάνεται εἰς τὸν οὐρανόν⁶. Οὕτω ἡ ἡμετέρα παράστασις ἀποτελεῖ σπάνιον παράδειγμα μετὰ τὴν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τοῦ Μουσείου Μπενάκη, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως ἀπουσιάζει ὁ Ἀγγελος, ὅχι μόνον ἀπὸ τὸ ἐπιεσθῶδες τοῦ Ἰεφωνίου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν παράστασιν⁷.

¹ C. Tischendorf, *Apocalypses apocryphae*, Lipsiae, 1886, 110.

² Σ. Πελεκανίδης, ἔνθ' ἀν. πίν. 47.

³ C. Tischendorf, ἔνθ' ἀν.

⁴ Μ. Σιώτη, Ἡ ἐμφάνισις τῆς λατρείας τῆς Θεοτόκου καὶ ἡ περὶ τῆς Κοιμήσεως ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις, Γρηγόριος Παλαμάς, ΛΓ', 1950, 190. Σ. Πελεκανίδης, ἔνθ' ἀν. 45 σημ. 110.

⁵ G. Millet, RA, 1912, 239.

⁶ Πρβ. τὰς παραστάσεις τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Nagoricino καὶ Gracanica (V. Petkovic', *La peinture serbe du Moyen Âge*, I, Beograd, 1930, πίν. 412, 45. *Monumenta Jugoslaviae artis veteris*, series prima, Beograd, 1933, πίν. XXIX, 1. L. Wratislaw-Mitrovic' καὶ N. Okunev, *La Dormition de la Sainte Vierge dans la peinture médiévale orthodoxe*, Byzantinoslavica, III, 1931, πίν. VII, VIII).

⁷ Ἀνδ. Συγγροπούλου, Κατάλογος τῶν εἰκόνων τοῦ Μουσείου Μπενάκη, Ἀθήναι, 1936, 18 ἀρ. 10 πίν. 9B.

Τεχνοτροπία καὶ χρονολογία τῶν τοιχογραφιῶν

Αἱ περιγραφεῖσαι τοιχογραφίαι διακρίνονται διὰ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν σχηματικότητά των. Τὰ χρώματα (βαθὺ κυανοῦν, ἐρυθρόν, καφεῖ ἀνοικτόν, ὑπόφαιον μετὰ πρασίνων καὶ καστανῶν σκιῶν), ἐπαναλαμβανόμενα συνήθως, δημιουργοῦν εἰς τὸ σύνολον ἔντονον μονοτονίαν. Τὴν ἐντύπωσιν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ συνόλου προσπαθεῖ νὰ ἐξουδετερώσῃ ὁ τεχνίτης χρησιμοποιοῦν εἰς παραλλήλους παραστάσεις ἢ μορφὰς χρώματα τελείως ἀντίθετα μετὰξὺ των. Εἰς τὴν κόγχην τοῦ Ἱεροῦ Βήματος ἡ ἀντίθεσις τῶν χρωμάτων εἰς τὴν ἀμφίεσιν τῶν σεβιζόντων Ἀγγέλων εἶναι χαρακτηριστικὴ. Ἐρυθρόν ἀνοικτόν, ροήσιον περίπου, εἶναι τὸ ἱμάτιον καὶ βαθέως ἐρυθρόν τὸ ὥραριον τοῦ κατὰ τὸ ἀριστερὸν τῆς Πλατυτέρας Ἀγγέλου. Φαῖον ἱμάτιον καὶ ὁμοίχρωμον πρὸς τὸ τοῦ πρώτου τὸ ὥραριον τοῦ ἐτέρου. Ἡ αὐτὴ περίπου ἐναλλαγὴ τῶν χρωμάτων παρατηρεῖται καὶ εἰς τὸ διασωθὲν ἡμιχόριον τῶν Ἀποστόλων εἰς τὴν παράστασιν τῆς Ἀναλήψεως.

Ἡ πύχωσης ἀποδίδεται παντοῦ μὲ λεπτὰς μαύρας γραμμὰς εἰς τὰ φωτεινὰ ἐνδύματα, ἐνῶ εἰς τὰ σκοτεινὰ μὲ διδύμους γραμμὰς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ὑπόλευκος καὶ ἡ ἑτέρα μαύρη. Ὁ τρόπος αὐτὸς ἀποδόσεως τῶν πυχῶν, ἐλευθέρος καὶ ποικίλλων καθ' ὀρισμένας περιπτώσεις, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰς μορφὰς τῶν πολυπροσώπων μεγάλων συνθέσεων, μεταβάλλεται εἰς ἐντόνως σχηματικὸν εἰς τὰς μεμονωμένας μορφὰς τῆς μεσαίας καὶ κατωτάτης ζώνης, ὅπου αἱ πυχαὶ ἀκολουθοῦν οὐχὶ σπανίως τὸ σχῆμα τοῦ καλυπτομένου σώματος. Ἰσχυρὰ σχηματοποιήσις διακρίνεται καὶ τὴν χρυσοκονδυλιάν, ἥτις, ὅπου ὑπάρχει, καλύπτει τὸ σύνολον σχεδὸν τῆς ἐπιφανείας. Βεβαίως ἡ σχηματοποιήσις αὐτὴ τῆς χρυσοκονδυλιάς δὲν εἶναι οὔτε νέα οὔτε πρέπει νὰ θεωρηθῇ χρονολογικὸν τεκμήριον, διότι καὶ εἰς ἀρχαιότερα μνημεῖα ἦτο συχνή¹, ἀλλ' οὐδέποτε ἔλαβε τὴν μορφήν, τὴν ὁποίαν συναντῶμεν εἰς τὸν Χριστὸν τῆς Ἀναλήψεως ἢ τῆς Πλατυτέρας εἰς τὴν Αἰανήν. Ὁ 16ος αἰὼν μιμεῖται τὰ ἀρχαιότερα πρότυπα, ὅπου ἡ χρυσοκονδυλιά, εἰς τὰς φορητὰς εἰκόνας, ποικίλλει μὲν, ἀλλ' ἡ χρῆσις αὐτῆς εἶναι μετρημένη καὶ λογικὴ. Ἡ μορφή λοιπὸν τῆς χρυσοκονδυλιάς καὶ τῶν πυχώσεων τῶν ἡμετέρων τοιχογραφιῶν ἀπέχει αἰσθητῶς ἀπὸ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ 16ου αἰῶνος, καθ' ἣν αἱ πυχαὶ κατὰ κανόνα εἶναι πλατεῖαι καὶ διχαλωταί, ἔχουσαι βάθος συνήθως μέλαν καὶ περιγράμματα φωτεινά, καὶ μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ 17ου ἢ εἰς τὸ τέλος τοῦ 16ου αἰῶνος, συγγενεῦσά στενῶς πρὸς τὴν μορφήν τῶν πυχώσεων τοῦ ἱματίου τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ Γεθσημανῇ τοῦ Παλαιοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς τῆς

¹ Σ. Πελεκανίδου, Ἡ φορητὴ εἰκὼν τῆς Ὁδηγητρίας τῆς Μονῆς Χελανδαρίου, Ἀρχ. Ἐφημ. 1953/4 (Ἐπιμνημόσυνος τόμος Γ. Π. Οἰκονόμου) 1958, 81, ἔνθα γίνεται ἐκτενὴς λόγος περὶ τοῦ θέματος.

Μεταμορφώσεως τῶν Μετεώρων καὶ ἄλλων παραστάσεων τοῦ αὐτοῦ Καθολικοῦ¹. Πρὸς τὴν τεχνοτροπίαν τῶν τελευταίων τούτων τοιχογραφιῶν συμφωνεῖ καὶ ἡ ἀπόδοσις γενικῶς τῶν μορφῶν τοῦ ἡμετέρου ναῖσκου. Αὗται ἐκτελοῦνται ἄνευ δυνάμεως καὶ πνοῆς. Τὰ περιγράμματα εἶναι ξηρὰ καὶ τὰ σώματα οὐχὶ σπανίως δίδουν τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἀψύχου καὶ τοῦ συμβατικοῦ. Τοιαῦται μορφαὶ εἶναι οἱ Ἄγγελοι, οἱ ἀνέχοντες τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου εἰς τὴν παράστασιν τῆς Ἀναλήψεως, οἱ ὅποιοι ἀπεδόθησαν καθ' οἷον τρόπον καὶ ὁ εἰς τὸ πρῶτον ἐπίπεδον κατακείμενος μαθητῆς τῆς παραστάσεως τῆς Προσευχῆς ἐν Γεθσημανῇ εἰς τὰ Μετέωρα καὶ πολλαὶ μορφαὶ εἰς τὸν ναῖσκον τοῦ Ἀγίου Γεωργίου καὶ εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἐλεούσης εἰς τὴν Πρέσπαν². Τὴν αὐτὴν συμβατικότητα παρουσιάζουν καὶ ὅλαι αἱ μορφαὶ πλὴν ἐλαχίστων ἐκ τῶν πολυπροσώπων συνθέσεων εἰς τὸν ὑπὸ μελέτην ναόν. Ταύτας, ὅπως τοὺς Ἀγγέλους τῆς Πλατυτέρας, τὴν Θεοτόκον καὶ τὴν Ἄνναν εἰς τὴν Ὑπαπαντήν, τὰς Ἑβραίας εἰς τὴν Βαιοφόρον, Μαθητάς τινὰς εἰς τὴν Κοίμῃσιν καὶ ὅλας τὰς μεμονωμένας μορφὰς τῶν Ἀγίων, διακρίνει ἐλαφρὸς μανιερισμός, ὁ ὁποῖος προέρχεται ἐκ τῆς μιμήσεως, οὐχὶ καὶ τόσον ἐπιτυχῶς, ἀρχαιοτέρων εὐθυντῶν, κανονικῶν εἰς τὰς ἀναλογίας καὶ ἁρμονικῶν μορφῶν. Ὅτι ὁ ζωγράφος μας ἐπιχειρεῖ νὰ ἀποδώσῃ κατὰ τὸ δυνατόν καλῶς τὰ πρότυπά του διαπιστοῦται καὶ ἐκ τῆς προσπαθείας του νὰ κρατήσῃ εἰς τὰς κατὰ μίμῃσιν μορφὰς καὶ τὸν τρόπον τῆς παλαιᾶς πτυχολογίας καὶ τὴν ζωντανὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἀποτύπωσιν τῶν ψυχικῶν καταστάσεων. Παρὰ ταῦτα ὅμως αἱ προσπάθειαι αὗται εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἀτυχεῖς. Ἐπίσης ἐνδιαφέρουσα ἐν σχέσει πρὸς ἀρχαιότερα πρότυπα τοῦ 14ου αἰῶνος εἶναι ἡ διαμόρφωσις τῶν ἀκμῶν τῶν ἱματίων, αἱ ὁποῖαι εἰς πολλὰς περιπτώσεις, ὅπως εἰς τὰ ἱμάτια τῶν Μαθητῶν καὶ τοῦ Ἰησοῦ τῆς Ἀναλήψεως, τῶν Ἀγγέλων τῆς Πλατυτέρας καὶ πολλῶν ὁλοσώμων Ἀγίων ἀπολήγουν εἰς τριγωνικὸν δὲν σχῆμα, ὅμοιον πρὸς τὰ τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ 14ου αἰῶνος³, τὰ ὁποῖα πάλιν κατὰ σχηματικώτερον τρόπον συνεχίζουν παλαιότεραν παράδοσιν. Ἡ ἄμεσος αὐτῇ ἐπίδρασις ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ἁγιογράφου ἀρχαιοτέρων προτύπων διαφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἀποδόσεως τῶν ἀνιμωμένων ἱματίων, τῶν ὁποίων τὰ κράσπεδα κολποῦνται παραλλήλως ἢ ἐπαλλήλως ἀναλόγως τῆς ἀντιθέτου ἢ τῆς ὁμοορόπου φορᾶς τῶν κινουμένων μορφῶν. Ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους χρησιμο-

¹ Ἀνδ. Συγγεοπούλου, Σχεδίασμα, 63 πίν. 15, 1.

² Σ. Πελεκανίδου, Βυζαντινὰ καὶ Μεταβυζαντινὰ Μνημεῖα τῆς Πρέσπας, 91 κ.εξ. πίν. XXVII. 120 πίν. XLIII, XLIV.

³ Περβ. G. Millet, Monuments de l' Athos I. Les peintures, τὰς τοιχογραφίας τοῦ Πρωτάτου. P. Underwood, Preliminary Report on the Restoration of the Frescoes in the Karige Camii at Istanbul by the Byzantine Institute 1952 - 1954, 1955 - 1956 (Dumbarton Oaks Papers ἀρ. 9/10, 12). Harvard University Press, εἰκ. 63-64, 67, 3 κ.εξ.

ποιεῖ ὁ τεχνίτης μας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τεχνίτας τοῦ 15ου αἰῶνος. Εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε διαπιστωθέντα νομίζω ὅτι πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν καὶ αἱ ἡμέτεραι τοιχογραφίαι. Εἰς τὸν αὐτὸν αἰῶνα μᾶς ὁδηγεῖ καὶ ἡ τεχνοτροπία, δι' ἧς ἀπεδόθησαν τὰ πρόσωπα. Ἡ σὰρξ εἶναι ἐλάχιστα εἰργασμένη καὶ ὁ προπλασμός σκληρὸς ἀπὸ ὠμὴν ὥχραν μὲ ἐλαφρὰ, σχεδὸν δυσδιάκριτα, φῶτα. Αἱ σκιαὶ ἔντονοι βαθέος ἐρυθροκαστανοῦ χρώματος, ἀρχόμεναι ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν κανθῶν τῶν ὀφθαλμῶν, περιβάλλουν κατὰ τὰ ἄκρα τῶν παρειῶν καὶ ὑπὸ τὸν πώγωνα ὅλον τὸ πρόσωπον, τοῦ ὁποίου τονίζεται ἔτι μᾶλλον τὸ ψυχρὸν καὶ ἄτονον χρῶμα. Ἐχομεν δηλ. τὴν αὐτὴν περίπου ἀπόδοσιν τῶν μορφῶν, τὴν ὁποίαν συναντῶμεν εἰς τὰς δύο προαναφερθεῖσας ἐκκλησίας τῆς Πρέσπας. Ἐξ αὐτῶν ἡ τῆς Παναγίας τῆς Ἑλεούσης χρονολογεῖται εἰς τὸ ἔτος 1410¹. Ἀπόλυτον ὁμοιότητα πρὸς τὰς τοιχογραφίας ἀμφοτέρων τῶν μνημείων καὶ πρὸς τὰς τοῦ ναυδρίου τοῦ χωρίου Πεδουλᾶ ἐν Κύπρῳ (1475)² παρουσιάζει καὶ ἡ ἀπόδοσις τῶν ὀφθαλμῶν. Οὗτοι εἶναι στρογγυλοὶ μὲ ἔντονον μέλαν περιγραμμα εἰς τὰ βλέφαρα, τὸ ὅποιον ἐνοῦται μετὰ τῶν ἰσχυρῶν καὶ ὁμοιοχρῶμων ὀφρῶν. Αἱ κόραι εἶναι ἐπίσης στρογγυλαί, μικραὶ καὶ ἔντονοι. Αἱ σκιαὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιτείνονται διὰ σχηματιζομένου μέλανος ἡμιτόξου περὶ τὸν δακρυγόνον ἄσκον. Καὶ τὰ ὦτα ἔχουν τὴν αὐτὴν σχηματοποίησιν, ὅπως καὶ εἰς τὰ προαναφερθέντα ζωγραφικὰ μνημεῖα. Τὰ πρότυπα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιεῖ ὁ ζωγράφος μας, προέρχονται ἀπὸ τὴν ζωγραφικὴν τοῦ 14ου αἰῶνος παρὰ τὴν παραλλαγήν καὶ τὴν παραμόρφωσιν αὐτῶν, ἥτις ὀφείλεται ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰς τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὴν ἀδεξιότητα τοῦ τεχνίτου, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὸν λαϊκὸν χαρακτήρα τῶν τοιχογραφιῶν.

Τὸ φυσικὸν καὶ τὸ ἀρχιτεκτονικὸν π.χ. τοπίον ἔχει τὴν γενικὴν ὁφὴν τοῦ τοπίου, ὅπως παριστάνει καὶ ἐκμεταλλεύεται αὐτὸ ἡ παλαιολόγιος ζωγραφικὴ εἰς τὴν Μακεδονίαν. Σχηματοποιεῖται ὅμως τόσο πολύ, ὥστε μεταβάλλεται εἰς γραμμικὸν σύνολον, εἰς τὸ ὅποιον διαχωρίζονται ἐντόνως ὀρισμέναι ἐπιφάνειαι, διὰ νὰ δεχθοῦν τὰ κύρια πρόσωπα τῆς παραστάσεως. Ἡ Βάπτισις ἢ ἡ Ἐγερσις τοῦ Λαζάρου ἢ ἡ Βαΐοφόρος ἔχουν ὅλας τὰς ἀνωτέρω τεχνικάς, τεχνοτροπικάς καὶ μορφολογικάς ἀδυναμίας παρὰ τὴν ὑπαρξίν εἰς αὐτὰς εἰκονογραφικῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα συχνὰ χρησιμοποιοῦν οἱ ζωγράφοι τοῦ 14ου αἰῶνος εἰς τὴν Μακεδονίαν. Συνήθης εἶναι ἡ σταυροφόρος ῥάβδος, τὴν ὁποίαν κρατεῖ ὁ Πρόδρομος εἰς διαφόρους σκηνάς· ἐπεισόδια εἰς τὴν μεγάλην σύνθετον παράστασιν τῆς Βαπτίσεως τοῦ Κυρίου³. Τὴν αὐτὴν ῥάβδον κρατεῖ ὁ βαπτίζων Ἰωάννης εἰς τὴν Βάπτισιν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου

¹ Σ. Πελεκανίδης, ἐνθ' ἀν. 125.

² Γ. Σωτηρίου, Τὰ Βυζαντινὰ Μνημεῖα τῆς Κύπρου, πίν. 100-102.

³ G. Millet, Athos, πίν. 11,2, 66,2, 67,2.

Δημητρίου. Ὁ τεχνίτης μας, ἀπομονώσας τὴν κυρίαν σκηνήν, προσέθεσεν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ βαπτίζοντος Ἰωάννου τὴν ῥάβδον. Ἡ εἰκονογραφικὴ αὕτη λεπτομέρεια οὐδαμοῦ, οὔτε κατὰ τοὺς προηγουμένους οὔτε κατὰ τοὺς μετέπειτα αἰῶνας, καθ' ὅσον τοῦλάχιστον γνωρίζω, συναντᾶται. Ὡς πρότυπον ὁ τεχνίτης τῆς Αἰανῆς ἔλαβε νομίζω σύνθετον τινα παράστασιν τοῦ 14ου αἰῶνος, ὁμοίαν περίπου πρὸς τὰς παραστάσεις τῆς βαπτίσεως τοῦ Πρωτάτου ἢ τῆς Μονῆς Χελανδαρίου¹ καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ βαπτίζοντος τὸν Ἰησοῦν Ἰωάννου τὴν σταυροφόρον ῥάβδον, τὴν ὁποίαν ὁ Πρόδρομος κρατεῖ μόνον εἰς τὰς σινθέτους παραστάσεις τῆς Βαπτίσεως συνδιαλεγόμενος μετὰ τῶν Φαρισαίων ἢ τοῦ ὄχλου τῶν Ἑβραίων καὶ ἅπαξ μόνον, εἰς τὸ χειρόγραφον Par. gr. 543 fol. 313, βαπτίζων τὸν λαόν². Ἡ προσκόλλησις τοῦ ζωγράφου μας εἰς τὰ παλαιὰ πρότυπα δηλοῦται ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν μορφὴν τοῦ «τριγώνου τῆς Ἀγίας Τριάδος» καὶ τῆς «δόξης» εἰς τὴν παράστασιν τῆς Μεταμορφώσεως³. Τὸ τρίγωνον τοῦτο συγγενεῦει πρὸς τὸ «τρίγωνον» τῶν αὐτῶν παραστάσεων τῆς Μονῆς Χελανδαρίου⁴ καὶ τῆς εἰκόνης τῆς Δρέσδης⁵. Παρὰ ταῦτα εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ φυσικοῦ τοπίου τελείως παραμορφώνονται τὰ πρότυπα. Τὸ τοπίον ἔχει μόνον σχηματικὴν μορφήν. Τρίγωνα ὁμόρροπα ἢ ἐπᾶλληλα, διαχωριζόμενα δι' ἐντόνων καὶ πλατέων βαθυκαστάνων περιγραμμάτων, διαιροῦν τὴν ἐπιφάνειαν, ὑποδηλοῦντα τὰς πτυχώσεις καὶ τὸ ἀνώμαλον τοῦ ἐδάφους. Ἡ μερικὴ σχηματοποίησις αὐτοῦ, ἣ ὁποία ἐμφανίζεται σποράδην ἤδη ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ 14ου αἰῶνος, ἐπιτείνεται δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ αἰῶνος καὶ ἐπικρατεῖ κατὰ τὸν 15ον, ἐνταῦθα ὀλοκληροῦται, ὥστε τὸ τοπίον χάνει τὴν φυσικότητά του καὶ

¹ G. Millet, ἔνθ' ἀν.

² G. Millet, Recherches sur l' iconographie de l' évangile, Paris, 1916, 230 κ.ξξ.

³ Περὶ τῆς ἐμφανίσεως τῆς συμβολικῆς αὐτῆς μορφῆς τῆς τριλαμποῦς Θεότητος πρβ. G. Millet, Recherches, 230 κ. ξξ. Ἔχω τὴν γνώμην, ὅτι ὁ συμβολισμὸς εἰς τὴν εἰκονογραφίαν τῶν δύο τριγώνων ἢ τῆς ἐλλείψεως μετὰ τῶν δύο ἐκφυγευσῶν ἀκτίνων, τῶν σχηματιζουσῶν ἐπίσης τρίγωνον, ὡς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας παραστάσεως, δὲν προῆλθεν ἐκ τῶν ἡσυχαστικῶν ἐριδίων τοῦ μέσου τοῦ 14ου αἰῶνος, ἀλλ' εἶναι πολὺ προγενεστέρα καὶ ἀποτέλεσμα τῶν πρὸ τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ ἡσυχαστικῶν θεωριῶν (J. Meyendorff, St. Gregoire Palamas et la mystique orthodoxe [Σειρὰ Maitres spirituels, ἔκδ. Seuil] 1959, 50 κ.ξξ.). Περὶ αὐτοῦ μαρτυροῦν τὰ ὅμοια πρὸς τὴν ἡμετέραν μορφήν παραδείγματα εἰς τὰς παραστάσεις τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ ναοῦ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Θεσσαλονίκης (Α' ν.δ. Ξυγγοπούλου, Ἡ ψηφιδωτὴ διακόσμησις τοῦ ναοῦ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη 1953, 18 κ.ξξ. πίν. 18-19), τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς Χελανδαρίου (G. Millet, Athos, πίν. 67,2), τοῦ ὁποίου αἱ τοιχογραφίαι χρονολογοῦνται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ 14ου αἰῶνος κ.ἄ. Τὸ εἰκονογραφικὸν τοῦτο πρόβλημα χρῆζει ἰδιαιτέρας ἐρεῦνης.

⁴ G. Millet, ἔνθ' ἀν. πίν. 67,2.

⁵ G. Millet, Recherches, 225 εἰκ. 193.

διαχωρίζεται εἰς γεωμετρικὰς γραμμὰς καὶ σχήματα, ἐντὸς τῶν ὁποίων τοποθετοῦνται αἱ μορφαί. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀρχιτεκτονικὸν τοπίον παρερμηνεύεται κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ἀναγνωρίζεται πλέον ἢ πόλις Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν Βαϊτοφόρον, εἰμὴ μόνον διὰ τῶν ἀσυνδέτων πρὸς τὸ σύνολον ἐπάλξεων τοῦ τείχους, τὸ ὁποῖον δὲν περιβάλλει τὰ οἰκήματα, ἀλλὰ περιβάλλεται ὑπ' αὐτῶν. Παρομοία παρεξήγησις τῶν κτισμάτων διαπιστοῦται καὶ εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν¹, ὅπου ταῦτα συμπλέκονται μὲ τὸ κιβώριον. Διότι καὶ ὁ τρουλίσκος αὐτοῦ εἶναι μετέωρος, διατρυπῶν διὰ τῶν κινίσκων του τὸ τύμπανον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑποτίθεται ὅτι ἐπικάθεται. Εἶναι δηλ. συμπίλημα ἀρχιτεκτονικῶν μορφῶν ἄνευ ὀργανικῆς καὶ λογικῆς μεταξὺ τῶν σχέσεως.

Αἱ γινόμεναι τεχνικαὶ καὶ τεχνотροπικαὶ παρατηρήσεις καὶ αἱ διαπιστωθεῖσαι σχέσεις τῶν ἐξεταζομένων τοιχογραφιῶν πρὸς ὠρισμένα μνημεῖα, σταθερῶς χρονολογημένα, ὀδηγοῦν εἰς τὸν 15ον αἰῶνα. Πότε ἀκριβῶς κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον ἐγένετο ἡ δευτέρα εἰκονογραφίσις τοῦ Ἁγίου Δημητρίου εἶναι δύσκολον νὰ καθορισθῇ. Τὸ ὑπάρχον κόσμημα εἰς τὴν μεταξὺ τῆς ἀνωτάτης ζώνης τῶν παραστάσεων καὶ τῆς στέγης ἐπιφάνειαν καὶ ἐπὶ τῶν κτιστῶν πεσοίσκων τῶν διλόβων παραθύρων τοῦ φωταγωγοῦ, καθὼς καὶ τὰ τόξα, τὰ ὁποῖα περιβάλλουν τὰς κεφαλὰς τῶν προτομῶν τῶν Ἁγίων, δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσουν ὡς τεκμήρια χρονολογικά. Διότι τὸ μὲν κόσμημα, ἐν συγχῇ χρῆσει ὄν κατὰ τὸν 14ον, συνεχίζεται καὶ κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα², τὰ δὲ τόξα, ἐμφανιζόμενα κατὰ τὸ δεύτερον ἡμῖς τοῦ 15ου αἰῶνος καὶ εἰς τὰ περισσότερα μνημεῖα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ἀπαντῶμενα, μόλις κατὰ τὸ μέσον τῆς δευτέρας πεντηκονταετίας τοῦ 16ου αἰῶνος ἐξαφανίζονται³. Μόνον τὰ ἀκόλουθα τρία χαράγματα βοηθοῦν σχετικῶς ὡς *termini ante*.

¹ Ἄ ν δ. *Συγγροπούλου*, Ὑπαπαντή, ΕΕΒΣ, ΣΤ', 1929, 228 κ.ἐξ. ἔνθα παρατίθενται πλεῖστα σχεδιογραφήματα ἐκ παραστάσεων τῆς Ὑπαπαντῆς, ὅπου καὶ ποικίλαι μορφαὶ κιβωρίων.

² G. Millet, Athos, 10,1. 14,3. 71,2. 134,1. 137,2. 198. 216 κ.ἐξ. A. Grabar, La peinture religieuse en Bulgarie, Paris, 1928, 274 πίν. XLI.

³ Κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν τὰ μνημεῖα, τὰ φέροντα τόξα, εἶναι τὰ ἑξῆς: Παλαὶον Καθολικὸν Μονῆς Μεταμορφώσεως Μετεώρων (1483) (Γ. Σωτηρίου, Βυζαντινὰ Μνημεῖα τῆς Θεσσαλίας 13ου καὶ 14ου αἰῶνος, ΕΕΒΣ, Θ', 1932, 409 εἰκ. 24. Ἄ ν δ. *Συγγροπούλου*, Σχεδιάσμα, πίν. 16), Ἁγιος Νικόλαος τοῦ Δάλλα Καστορίας (1486) (Σ. Πελεκανίδου, Καστορία I, πίν. 179α, 186, 187α), Ἁγιοὶ Θεόδωροι Σερβίων (τέλος τοῦ 15ου αἰῶν.) (Ἄ ν δ. *Συγγροπούλου*, Τὰ μνημεῖα τῶν Σερβίων, 84 πίν. 13, 14, 2), Ἁγιος Νικόλαος Μαγαλειοῦ Καστορίας (τέλος τοῦ 15ου αἰῶν.) (Σ. Πελεκανίδου, ἔνθ' ἄν. πίν. 172β, 174), ναὸς Πέτρου καὶ Παύλου Τιρνάβου Βουλγαρίας (15ος αἰῶν.) (A. Grabar, ἔνθ' ἄν. πίν. XLII), Ἁγιοὶ Ἀπόστολοι τοῦ Γεωργίου Καστορίας (1547) (Σ. Πελεκανίδου, ἔνθ' ἄν. πίν. 195), παρεκκλήσιον Ἁγίου Γεωργίου Μονῆς Ἁγίου Παύλου Ἀθῶν (1555) (G. Millet, ἔνθ' ἄν. πίν. 190, 2-3. 192, 1. 193, 1.), Καθολικὸν Δοχειαρίου (1568) (G. Millet,

α) Ἐπὶ τοῦ νοτίου τοίχου, εἰς τὴν κατωτάτην ζώνην, μεταξὺ τῶν Ἁγίων Γεωργίου καὶ Νέστορος:

ZPAH (= 1630)

β) Ἐπὶ τοῦ βορείου τοίχου, εἰς τὴν κατωτάτην ζώνην, μεταξὺ τῶν Ἀγίων Προκοπίου καὶ Δαμιανοῦ:

ZPA (= 1593)

γ) Εἰς τὸν πεσσὸν τοῦ βορείου παρὰ τὸ τέμπλον τοξωτοῦ ἀνοίγματος καὶ ἐπὶ τῆς εἰκόνης τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θαυματουργοῦ:

ZME (= 1537)

Ἐπομένως αἱ τοιχογραφίαι ἐγένοντο πρὸ τοῦ 1537. Οὐδεμία ὁμως σχέσις ἐπάρχει μεταξὺ τῆς τεχντροπίας τῶν ἐν λόγῳ τοιχογραφιῶν καὶ τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ 16ου αἰῶνος, ὡς εἶδομεν, διὰ τὰ ὑποθέσωμεν ὅτι αὐτὰ ἀνήκουν εἰς τὸ πρῶτον ἡμῖς τοῦ 16ου αἰῶνος. Πιστεύω ὅτι ὁρθῇ θὰ ἦτο ἡ χρονολόγησις τῶν τοιχογραφιῶν αὐτῶν εἰς τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ 15ου αἰῶνος.

3. Βασιλικὴ Ἁγίου Νέστορος.

Κεῖται ΝΑ τῆς βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν.

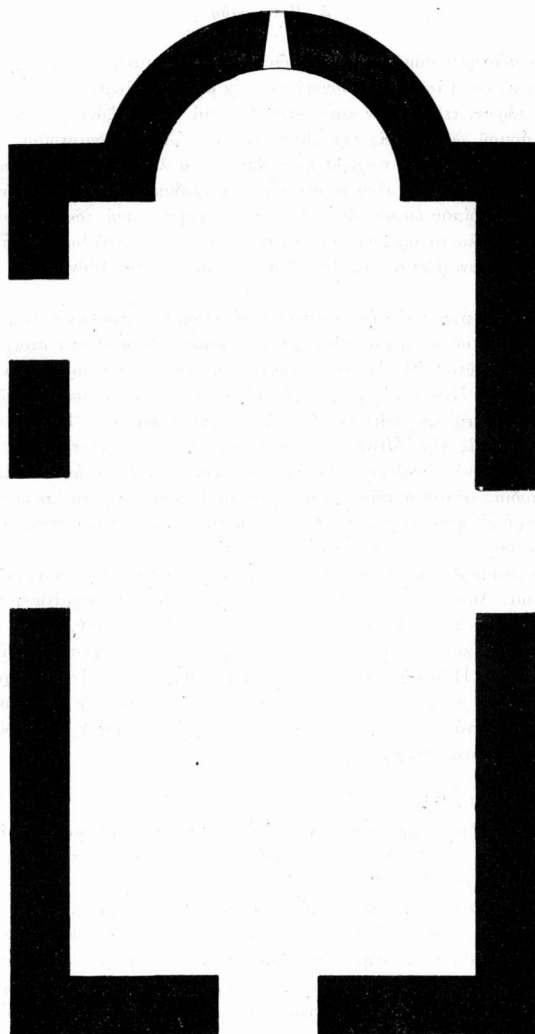
Εὐρίσκεται εἰς ἐρειπώδη κατάστασιν, διατηρουμένων εἰσέτι τοῦ τεταρτοσφαιρίου τῆς κόγχης καὶ ἐλαχίστου τμήματος τοῦ νοτίου καὶ τοῦ κεντρικοῦ τμήματος μετὰ τῆς εἰσόδου καὶ τῆς ὑπεράνω αὐτῆς τοξωτῆς κόγχης τοῦ δυτικοῦ τοίχου (πίν. 22α·β).

Ἀρχιτεκτονικὴ

Τὸ κτίσμα (εἰκ. 4), ἐσωτερικῶν διαστάσεων 10,90 μ. × 5,70 μ., ἄνευ τῆς ἁψίδος, ἔχει σχῆμα ὀρθογωνίου παραλληλογράμμου, ἀπολῆγον εἰς τὸν ἀνατολικὸν τοῖχον εἰς ἡμικυκλικὴν ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς κόγχην, χορδῆς 3,40 μ. καὶ ἀκτίνος 1,85 μ. Ἐκ τῶν μακρῶν τοίχων ὁ μὲν νότιος κατὰ τὸ ἀνατολικὸν αὐτοῦ τμήμα φέρει δύο ἀνοίγματα, πλάτ. 1,10 μ. καὶ 1,83 μ., μεσολαβοῦντος μεταξὺ αὐτῶν πεσσοῦ μήκους 1,70 μ., ὁ δὲ βόρειος εἰς ἀπόστασιν 5,10 μ. ἀπὸ τοῦ δυτικοῦ διατρυπᾶται ὑπὸ ἑτέρου ἀνοίγματος πλάτ. 1,70 μ. Εἰς τὸ μέσον τοῦ δυτικοῦ τοίχου ἀνοίγεται εἰσόδος πλάτ. 1,40 μ., ἄνωθεν τῆς ὁποίας ὑπάρχει διακοσμητικὴ τοξωτὴ κόγχη τοῦ αὐτοῦ περὶπου πρὸς τὴν εἰσόδον πλάτους.

Νάρθηξ κτιστός, σύγχρονος πρὸς τὸν κυρίως ναὸν καὶ ὀργανικῶς συνδεόμενος μετ' αὐτοῦ, δὲν νομίζω ὅτι ὑπῆρχε. Πιθανῶς προσετέθη ἀργότερον πρόχειρον ξυλόπηκτον προστώον, τοῦ ὁποίου τὰ ἔχνη σήμερον ἐξηφανίσθησαν.

ἐνθ' ἄν. 216, 217), Ἁγιος Δημήτριος Παλατίτσας 1570 (ἀδημοσίευτος). Τὴν κτητορικὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ναοῦ ἐδημοσίευσεν ὁ Μ. Ἀνδρόνικος εἰς Μακεδονικά Ι, 1940, 190 κ.ἐξ.

Εικόνα 4. Κάτοπις της βασιλικῆς τοῦ Ἀγίου Νέστορος.

Τὸ σύστημα δομῆς, ὡς ἐκ τῶν ἐλαχίστων διατηρουμένων τμημάτων τεκμαίρεται, εἶναι ἰσοδόμον, συγκείμενον ἐκ μεγάλων λαξευτῶν σκληρῶν λίθων καὶ πόρων, τεθειμένων κατὰ στρώσεις καὶ σχηματιζόντων δόμους ἄνευ πλατέος ἄρμου, ὡς καὶ εἰς τὴν βασιλικὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐκεῖ τὸ πρὸς τὸν τοιχοβάτην τμήμα εἶναι λίαν κατεστραμμένον, ἐκπεσουσῶν τῶν πλίνθων, εἰκάζω ὅτι καὶ ἡ τοιχοδομία τῆς ἐξεταζομένης βασιλικῆς ἦτο περίπου ὁμοία, ἥτοι μεταξὺ τῶν δόμων καὶ τῶν λαξευτῶν λίθων παρενεβάλλοντο ὀριζόντια ἢ κατακόρυφαι σειραὶ πλίνθων. Τὸ σύστημα τοῦτο δομῆς συνεχίζεται, ὡς θὰ ἴδωμεν, καὶ κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα εἰς τὴν Αἰανήν.

Ἡ κατάστασις, εἰς ἣν εὗρίσκεται τὸ κτίσμα, δυσχεραίνει πως τὴν ἀναπαράστασιν τοῦ μνημείου. Οὐχ ἥττον ὠρισμένα διασωθέντα στοιχεῖα βοηθοῦν πρὸς τοῦτο. Ὡς ἐν τῇ κατόψει φαίνεται, αἱ τέσσαρες γωνίαι τοῦ κτίσματος ἦσαν ἐλεύθεραι, μὴ συνεχιζομένων κατὰ προέκτασιν αὐτῶν ἐτέρων τοίχων, ὅπερ ἀποκλείει τὴν ὑπαρξίν πλαγιῶν κλιτῶν. Ἐπίσης ἐκ τῶν σημειουμένων εἰς τὴν κάτοψιν ἀνοιγμάτων, περὶ ὧν ἐγένετο μολίς λόγος, τὸ μὲν κατὰ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ βορείου τοίχου, ὡς ἐκ τῆς ὑπαρχούσης ποδιᾶς αὐτοῦ διαπιστοῦται, ἦτο παράθυρον, ἐνῶ τὰ ἕτερα δύο, τὰ κατ' ἀντικρὺ ἀλλήλων εὗρισκόμενα, ἐχρησίμευον ὡς εἰσοδοί. Οὕτως ἐκτὸς τῆς κυρίας δυτικῆς εἰσόδου ὑπῆρχον καὶ δύο πλάγαι.

Τὰ ἀνωτέρω συμπεράσματα στηρίζονται ἐπὶ ἐπιπολῆς γενομένων παρατηρήσεων. Διότι ὅλον τὸ ὕλικόν τῶν χρημισθέντων τμημάτων, τὸ συσσωρευθὲν ἐντὸς τοῦ κλίτους καὶ περὶ τοὺς τοίχους αὐτοῦ, πρὸς δὲ καὶ αἱ φερταὶ ὕλαι καὶ οἱ θάμνοι δέν μοι ἐπέτρεψαν λεπτομερεστέραν ἔρευναν τοῦ κτίσματος. Πιθανῶς σκαφικὴ ἔρευνα νὰ ὀδηγήσῃ εἰς ἀκριβέστερα συμπεράσματα. Τό γε νῦν ἔχον ἡ βασιλικὴ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μονόκλιτος, στεγαζομένη κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου διὰ ξυλίνης σαμαρωτῆς στέγης.

Τοιχογραφίαι

Ἐκ τοῦ διακόσμου τοῦ ναοῦ οὐδὲν ἀπέμεινεν εἰμὴ μόνον ἡ Πλατυτέρα, καὶ αὐτὴ ἐν πολλοῖς κατεστραμμένη, καὶ εἰς ἐκ τῶν τεσσάρων λιτανεόντων Ἀγγέλων (πίν. 23β).

Ἡ Θεοτόκος ἐν προτομῇ καὶ εἰς στάσιν δεήσεως φέρει πρὸ τοῦ στήθους αὐτῆς τὸν Ἰησοῦν κατενώπιον, κρατοῦντα εἰς τὴν ἀριστερὰν εἰλητόν. Ἐκ τῆς παραστάσεως ταύτης ἔχουν ἐκπέσει τὸ κάτω μέρος τῆς Πλατυτέρας καὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἡ δεξιὰ χεὶρ αὐτοῦ, τὸ ἄνω τμήμα τῆς κεφαλῆς τῆς Θεοτόκου, ὅλη ἡ δεξιὰ αὐτῆς ἐπιφάνεια τοῦ τεταρτοσφαιρίου καὶ τὸ ἀκραῖον ἀριστερὸν τμήμα αὐτοῦ. Ἀπεπλύθησαν τὰ σαρκώματα καὶ ἐν μέρει ὁ προσπλασμός ὅλων τῶν ὑπαρχόντων προσώπων.

Ἐκ τῶν τεσσάρων Ἀγγέλων διετηρήθη μόνον ὁ πρῶτος δεξιᾷ τῷ βλέποντι (πίν. 23), ὁ ὁποῖος, εἰς στάσιν κατὰ κρόταφόν τριῶν τετάρτων, παριστάνεται ὁλόσωμος μὲ ἀναπεπταμένas τὰς πτέρυγας κύπτων ἑλαφρῶς πρὸς τὸ κέντρον καὶ κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς θυματήριον, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἱπιδιον ἐπὶ τοῦ δίσκου τοῦ ὁποίου σταυροειδῶς τὰ γράμματα :

A
(ΓΙ) Ο
C

Ἐκατέρωθεν τοῦ φωτοστεφάνου, τοῦ προσκλίνοντος τὴν κεφαλὴν Ἀγγέλου, ἡ ἐπιγραφή :

ΑΓΓΕΛΟΣ Κ(ΥΡΙΟΥ)

Τὰ πτερά του ἀπλοῦνται κατὰ τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν τοῦ σώματος στροφὴν καὶ κατεύθυνσιν, περιβάλλοντα διὰ τῆς ἄνω καμπύλης αὐτῶν ὁμοκέντρως τὸν φωτοστεφάνον. Οὗτος ἦτο ποτὲ χρυσοῦς, αἱ δὲ ἀκμαὶ τοῦ κύκλου ἐτονίζοντο διὰ μέλανος καὶ λευκοῦ περιγράμματος. Ἐκ τοῦ ὡοειδοῦς προσώπου ἔχουν ἐκπέσει οἱ χρωματισμοί. Ἡ πυκνὴ κόμη, ἀφήνουσα ἐλευθέρους τοὺς λωβοὺς τῶν ὧτων καὶ τὸ πλατὺ μέτωπον, προσδένεται κύκλῳ τοῦ κρανίου κατὰ τὸν αὐχένα διὰ λευκῆς ταινίας, τῆς ὁποίας αἱ ἀκμαὶ ἀνεμίζονται ἐλευθέραι. Φέρει ὑπόλευκον ἱμάτιον μετὰ μαργαριτοποικίλου ἐρυθροῦ περιλαμίου ἐπιγράμματος, καλύπτοντος διὰ στενῆς λωρίδος τὸ στέρνον καὶ τοὺς ὤμους. Ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἐξαετᾶται, κατερχόμενον μέχρι τῆς κάτω παρυφῆς τοῦ ἱματίου, ἐρυθρὸν ὠράριον, διαιρούμενον διὰ διδύμων ὀριζοντίων γραμμῶν εἰς διάχωρα, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐγγράφεται κατὰ τὸ κέντρον στηλιδὸν ἀνὰ ἓν γράμμα τῆς λέξεως :

A
Γ
Ι
Ο
C

Ὅπισθεν τοῦ πρώτου Ἀγγέλου διατηρεῖται τὸ ἥμισυ τοῦ φωτοστεφάνου ἐτέρας ὁμοίας μορφῆς. Ὑπεράνω τῆς Πλατυτέρας ὑπῆρχε καθ' ὅλον τὸ πλάτος τοῦ τεταρτοσφαιρίου κυανῇ ζώνῃ, πλασιουμένη ὑπὸ δύο ὁμοιοχρῶμων παρυφῶν καὶ φέρουσα κατὰ τὸ μέσον τὴν ἐπιγραφὴν :

Ὅρῶν τὸ Βῆμα τῆς Τραπεζῆς Κυρίου στήθι τρέμων

ἀναίμακτος Χριστὸς γὰρ ἔνδον θύεται καθ' ἡμέραν

καὶ τάγματα ἁσωμάτων ἀγγέλων λειτουργικῶς κυκλοῦσιν αὐτὸ ἐν φόβῳ¹,
ἐξ ἧς διετηρήθησαν αἱ λέξεις :

ΓΓΕΛΩΝ ΑΗΤΟΥΡΓΙΚΟΣ Κ

¹ Ἡ αὐτὴ ἐπιγραφή ὑπάρχει καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τόξον τοῦ Ἱεροῦ Βήμα-

Ἡ χρονολογία τῆς βασιλικῆς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ καθορισθῇ βάσει τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ κτηρίου καὶ τῆς τοιχοδομίας αὐτοῦ, διότι, ὡς ἐλέχθη, εἴτε ἐκ μιμήσεως εἴτε ἐκ παραδόσεως ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικά κτήρια τῆς Αἰανῆς, πλὴν τῆς Παναγίας, ἀνεξαρτήτως τοῦ χρόνου τῆς ἰδρύσεώς των, ἔχουν τὸ αὐτὸ σύστημα δομῆς.

Ἡ τεχνοτροπία καὶ ἡ τεχνικὴ τῶν ἐλαχίστων τοιχογραφιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπέμειναν, μᾶς ἐπιτρέπουν τὴν χρονολόγησιν αὐτῶν καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ τῆς βασιλικῆς, διότι, ὡς διεπίστωσα, τὸ στρώμα τῶν τοιχογραφιῶν εἶναι τὸ πρῶτον καὶ τὸ μοναδικόν, τὸ καλῶς ἀποτελεῖ τοὺς τοίχους τοῦ κτίσματος.

Αἱ τοιχογραφίαι αὗται, ὅμοιαι πρὸς τὰς τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Ταξιάρχου καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ, τὰς ὁποίας κατωτέρω θὰ ἐξετάσωμεν, προέρχονται πιθανώτατα ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ζωγράφου τῆς δευτέρας ἐκκλησίας καὶ ἀνήκουν εἰς τὸ μέσον τοῦ 16ου αἰῶνος.

4. Ἐκκλησία τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ.

Ὁ ναῖσκος οὗτος εὐρίσκεται πλησίον τοῦ ποταμοῦ Ἀλιάκμονος, δύο περίπου χιλιόμετρα ΝΑ τοῦ χωρίου Αἰανὴ (πίν. 24α).

Ἀρχιτεκτονικὴ

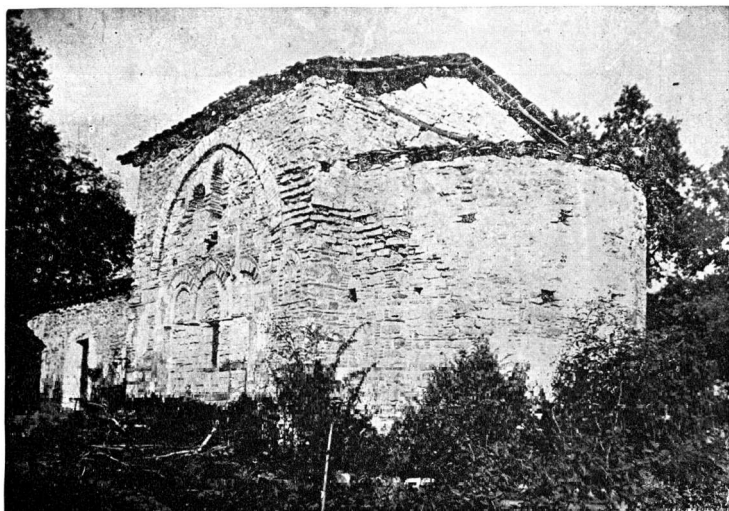
Εἶναι μονόκλιτος βασιλικὴ (εἰκ. 5), ἐσωτερικῶν διαστάσεων 7,65 μ. × 3,15 μ., ἀπολήγουσα εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν εἰς ἡμικυκλικὴν ἐσωτερικῶς καὶ τριπλευρον ἐξωτερικῶς κόγχην, χορδῆς 2,30 μ. καὶ ἀκτίνος 1,00 μ. Εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ ναυδρίου μεταγενεστέρως προσετέθη εὐρύς νάρθηξ μήκους 5,15 μ. καὶ μεγ. πλάτους 3,80 μ. Ὁ ναῖσκος καλύπτεται δι' ἀμφικλινοῦς ξυλίνης στέγης, ἐπικαθήμενης κατὰ τὴν ἀνατολικὴν μὲν καὶ δυτικὴν πλευρὰν ἐπὶ τριγωνικῶν ἀετωμάτων, κατὰ τὰς μακρὰς δὲ πλευρὰς ἐπὶ τῆς ὀριζοντίας ἀπολήξεως τῶν τοίχων· προεξέχει αὐτῶν περὶ τὰ 0,40 μ.

Ὁ φωτισμὸς ἐπιτυγχάνεται διὰ τριῶν διλόβων παραθύρων, εὐρισκομένων εἰς κανονικὰς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῶν μακρῶν τοίχων, ἐνὸς τοῦ αὐτοῦ παραθύρου εἰς τὸ κέντρον τῆς κόγχης καὶ ἐνὸς ὀρθογωνίου τετραγώνου εἰς τὸ κέντρον τῆς νοτίας πλευρᾶς.

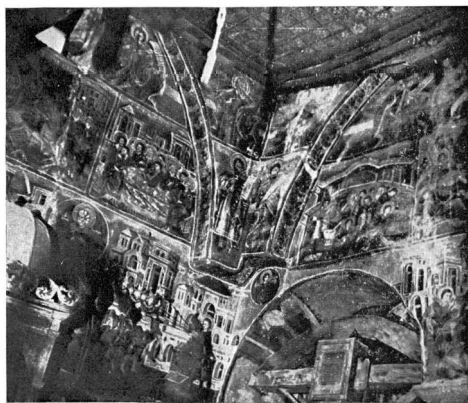
Ἡ τοιχοδομία τοῦ ναοῦ εἶναι ἰσόδομος, συνισταμένη ἐκ λαξευτῶν σκληρῶν καὶ πῶρων λίθων ἰσοῦσών, ἀλλὰ διαφόρου μήκους· τεθειμένων καθ' ὀριζοντίας στρώσεις ἀνίσου πάχους, αἵτινες ἐναλλάσσονται διὰ στρώσεων πλίνθων. Ἐκτὸς τῆς ἐπιμελημένης αὐτῆς τοιχοδομίας, σπανίας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Τουρκοκρατίας¹, ἡ διακόσμησις τῶν ἐπιφανειῶν τῶν τοίχων

τοῦ τῆς Παναγίας τῶν Χαλκῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ (Δ η μ Εὐ α γ γ ε λ ῖ δ η, Ἡ Παναγία τῶν Χαλκῶν, 51). Τὴν ἐπιγραφὴν ἐσφαλμένως ἀνέγνωσεν ὁ Δ. Εὐαγγελίδης.

¹ Ἀν. Ὁ ρ λ ά ν δ ο υ, Ἡ ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησιαστικὴ ἀρχιτεκτονικὴ ἐπὶ τουρ-

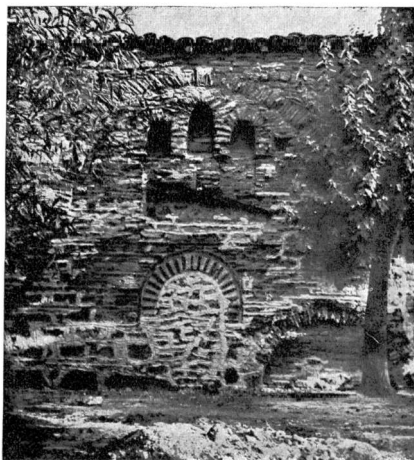
α. Ν.Α. ἄποψις

β. Ἀποψις τῆς ἐσωτερικῆς Ν.Α. πλευρᾶς

α. Ἀποψις νοτίας πλευρᾶς μετὰ τοῦ νάρθηκος

β. Ἀποψις τῆς βορείας πλευρᾶς μετὰ τοῦ ἀρχοσολίου τοῦ τάφου

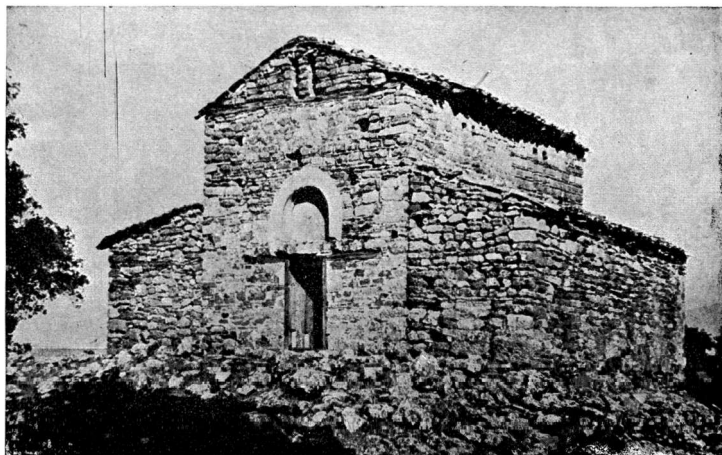
α. Τμήμα τῆς νοτίας πλευράς

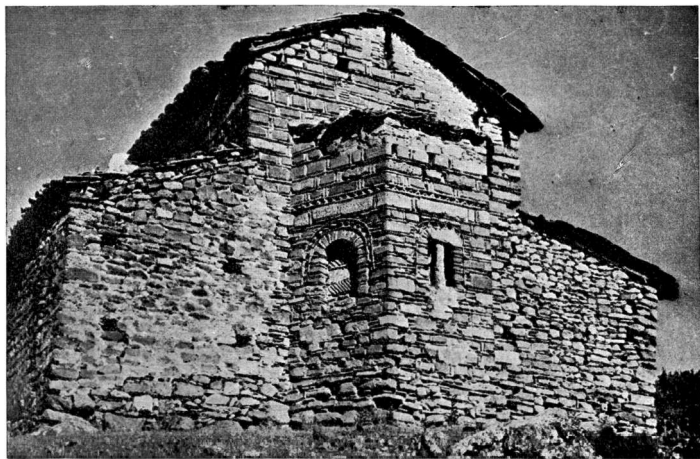
β. Κιονόκρανον μετ' ἐπιθήματος τοῦ τριβήλου

Κιονόσθρονον μετά μονοκεφάλου αετού.

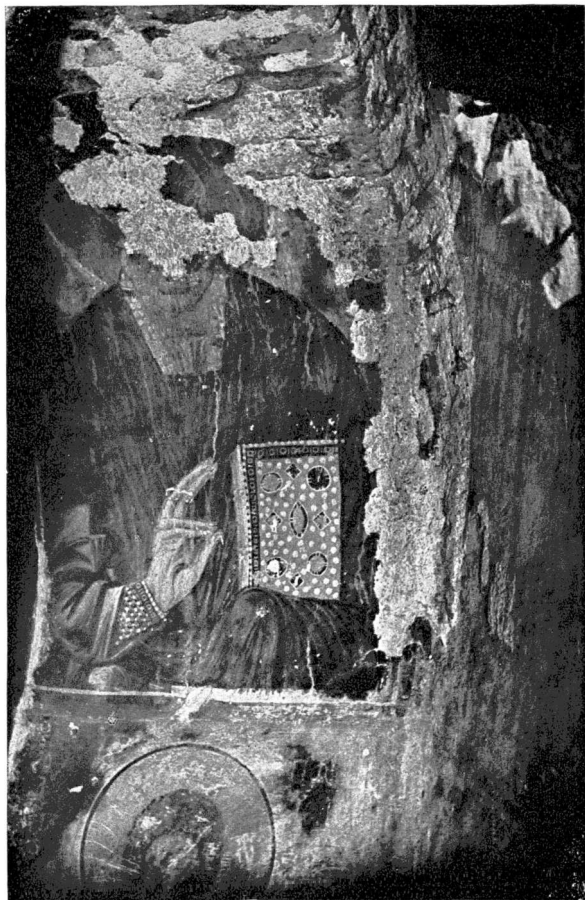
α. Ν.Α. άποψις

β. Άνατολική άποψις

Ὁ Ἅγιος Σαμψών

*Αδιάγνωστος άγιος

Ὁ Ἅγιος Παντελεήμων

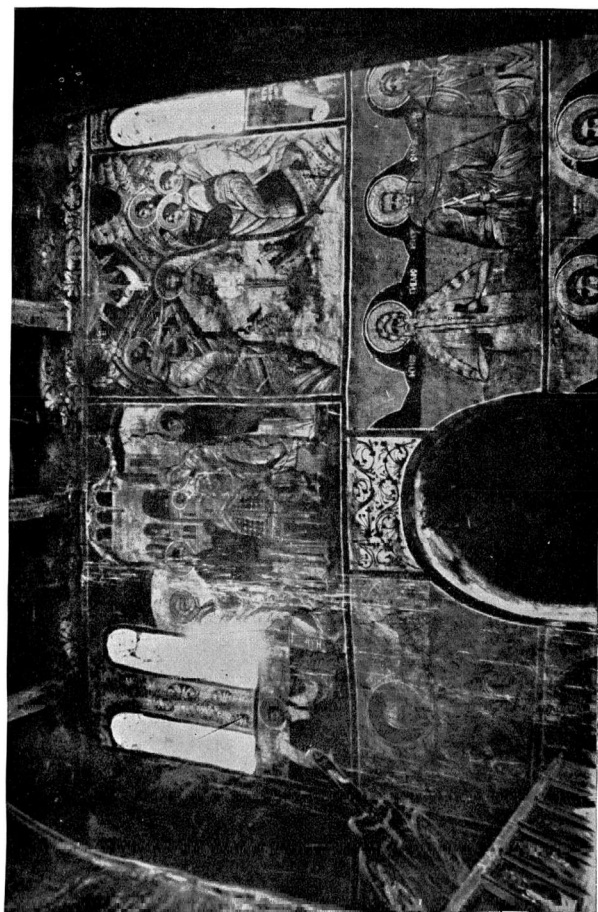
Ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Θαυματουργός.

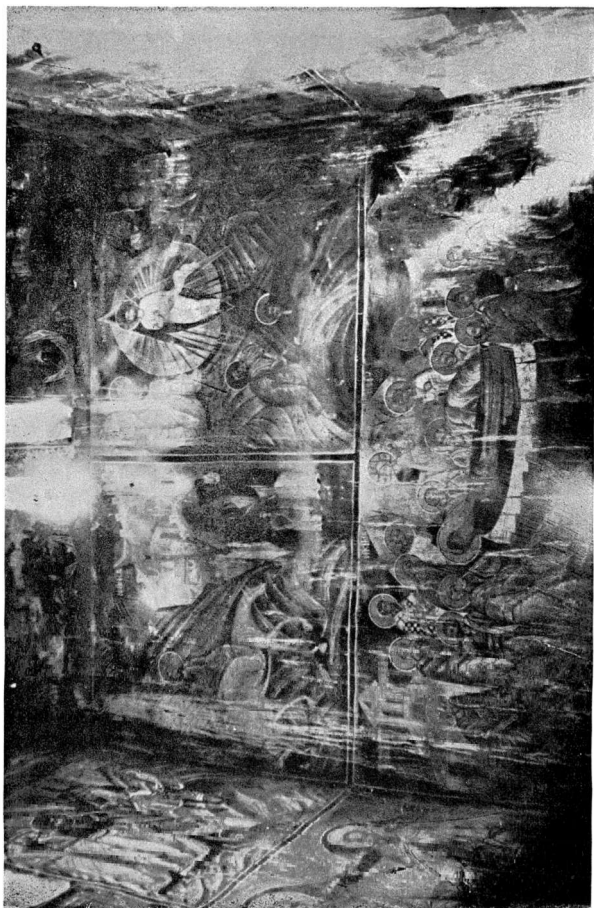
Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης.

Τμήμα του νοτίου τοίχου. Ύψωπανά, Βάπτις και ο άγιος : Άνώνις, Παύλος, Σαμύων και Μαδάριος.

Τμήμα του νοτίου τοίχου. Ἡ Ἑγερσις τοῦ Λαζάρου καὶ οἱ Ἅγιοι:
Μαρδάριος, Βαβλαάμ, ; , Ζωσιμᾶς καὶ Μαρία ἡ Αἰγυπτία.

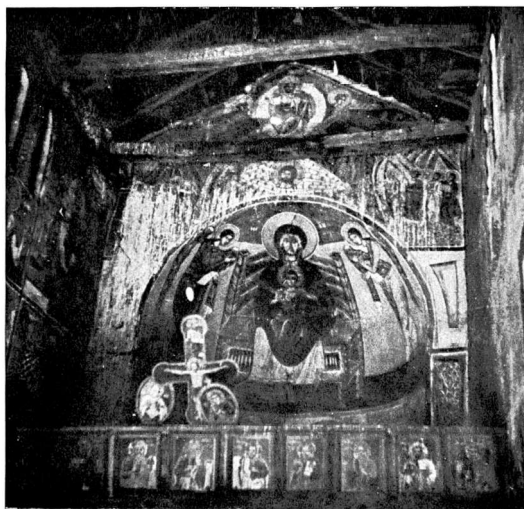
Ἀναστάσις τοῦ ἁγίου. Βασιλική, Μεταμόρφωσης, Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.

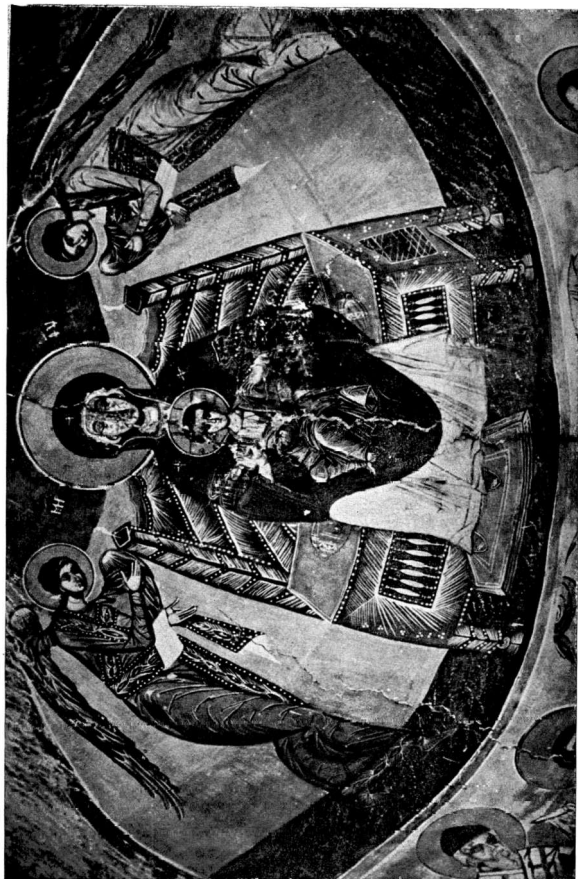
Τμήμα βορείου τοίχου (Ιερὸν Βῆμα).
 Ἡ εἰς Ἄδου Κάθodos καὶ οἱ ἱεράρχαι Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων
 καὶ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

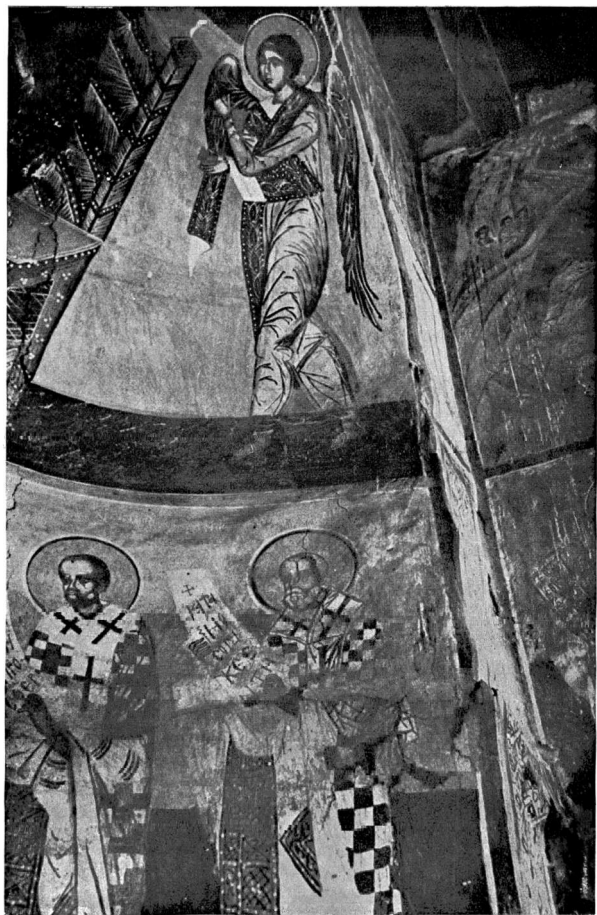
α. Οί "Άγιοι Νέστωρ, Ζωσιμάς καί Μαρία ἡ Αἰγυπτία.

β. 'Ανατολικός τοῖχος. 'Ιερὸν Βῆμα. 'Ανάληψις, "Άγιον Μανδύλιον, Πλατυτέρα.

Ἡ Παύρετα.

Τμήμα ἐκ τῆς Πλατυτέρας. Ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ, οἱ ἱεράρχαι
Χρυσόστομος καὶ Νικόλαος.

Ἀνατολικὸς τοῦχος. Τμήμα ἐκ τῆς Ἀναλήψεως, Ἅγιον Μενελάιον.

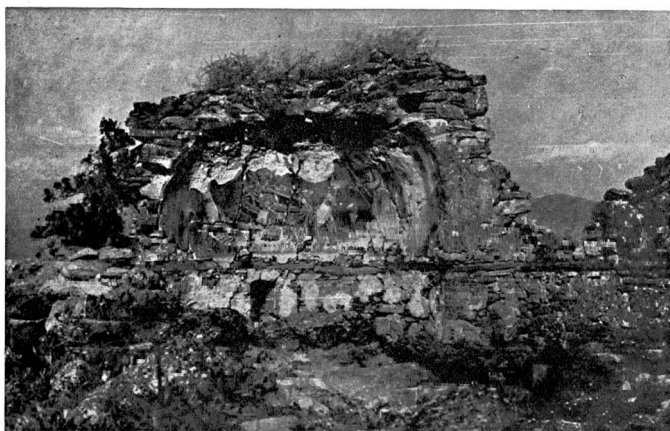
Ἀνατολικὸς τοῦχος. Τμήμα ἐκ τῆς Ἀναλήψεως.

Ο Μελισσιός.

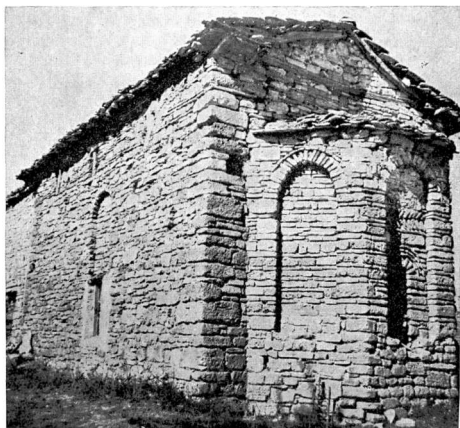
α. Γενική άποψις τῶν ἑρειπίων τῆς βασιλικῆς.

β. Ἀνατολικὸς τοῖχος καὶ κόγχη.

Ἄγγελος ἐκ τῆς Πλατυτέρας.

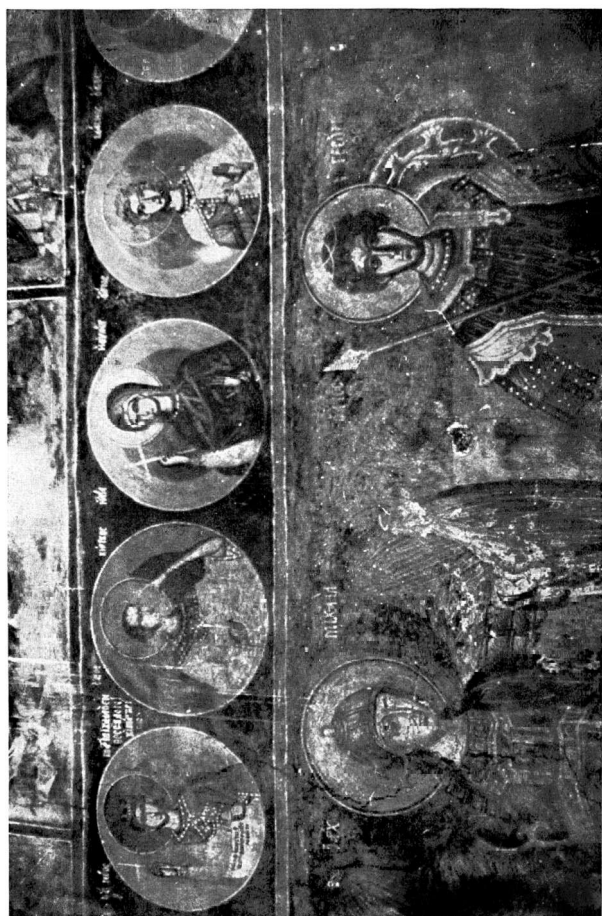
α. ΝΑ ὄψις τῆς βασιλικῆς.

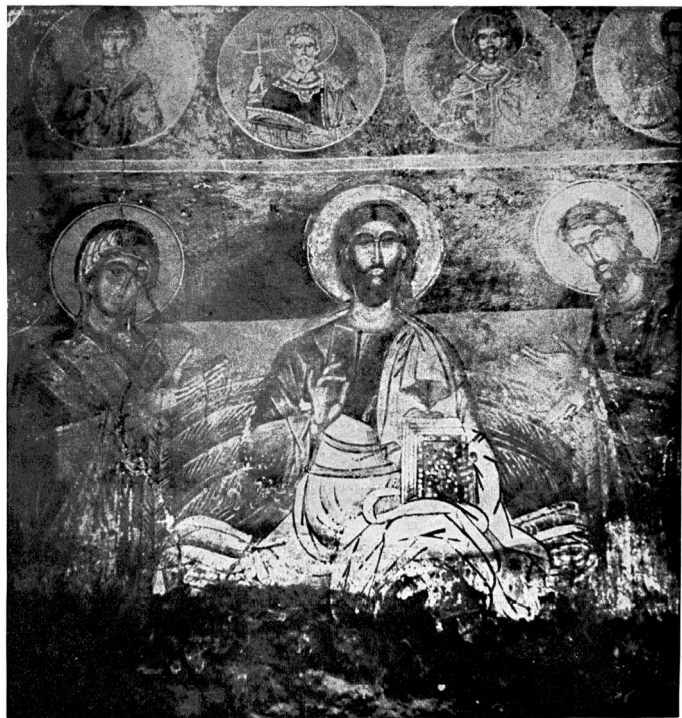
β. Τμήμα τοῦ βορείου τοίχου. Ἔγερσις τοῦ Λαζάρου, Προφήται καὶ οἱ Ἅγιοι : Μιχαὴλ ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ, Κήρυκος καὶ Ἰουλίττα.

Τμήμα τοῦ βορείου τοίχου. Προφήται, ἡ Σταύρωσις, οἱ Ἅγιοι :
Παρασκευή (:), Μηνᾶς, Βίκτωρ, Βικέντιος.

Νότιος τοίχος. Ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ, ἕγιος Γεώργιος.

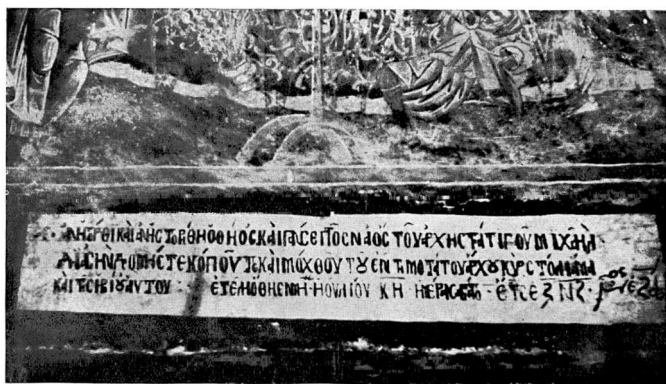
Βόρειος τοῖχος, Ἡ Δέησις.

Δυτικός τοίχος. Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, οἱ ἅγιοι : Νέστωρ καὶ Νικήτας.

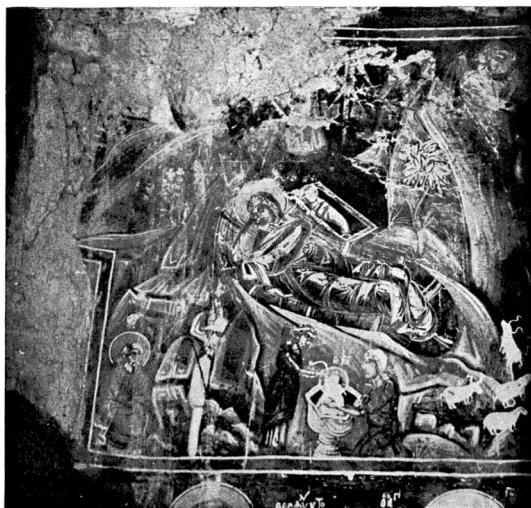
α. Τμήμα εκ τῆς Ἀναλήψεως.

β. Ἡ κτητορική ἐπιγραφή.

Ἡ Πλαυνέσα.

α. Ἡ Γέννησις.

β. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος.

Ἡ Βάπτως.

Νότιος τοίχος. Ὁ Ἅγιος Δημήτριος σπεύδων πρὸς τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης

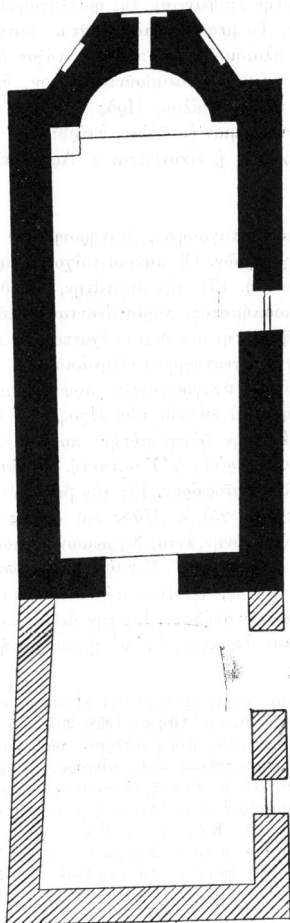
Δυτικός τοῖχος. Ἡ Ξοίμησις· κτητορικὴ ἐπιγραφή ὁ Ἀρζάγγελος Γαβριήλ καὶ ὁ Ἅγιος Μεροῦριος.

Ἡ Πλατυτέρα.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος.

Εἰκὼν 5. Κάτοψις τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ταξιάρχου.

περιορίζεται εἰς μεμονωμένα τυφλά τόξα, ἀνὰ ἓν εἰς ἑκατέραν μακρὰν πλευρὰν. Ἀντιθέτως, ἑκάστην ἐπιφάνειαν τῆς ἡμειξωγωνικῆς κόγχης ἐλαφρύνει ῥαδιὸν τυφλὸν τόξον. Τὸ μεσαῖον διατρυπᾶται κατὰ τὸ κάτω ἥμισυ ἀπὸ τοξωτὸν παραθύρον, πλαισιούμενον περὶ τὸ τόξον δι' ὀδοντωτῆς ταινίας. Ἄνω τοῦ παραθύρου αὐτοῦ, μεσολαβούντος δόμου, ὑπάρχει κεραμοπλαστικὸν κόσμημα μορφῆς ψαροκοκκάλου. Πρὸς τὸν ναὸν ὀδηγεῖ χαμηλὴ καὶ στενὴ εἴσοδος μὲ εὐθύγραμμον ἐκ ξύλου ὑπερθυρον, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου ἀνοίγεται ἀβαθὴς κόγχη, ἐν ᾗ εἰκονίζεται ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ.

Τοιχογραφία

Ὁ ναῖσκος εἶναι κατάγραφος, διατηρουμένων εἰς σχετικῶς καλὴν κατάστασιν τῶν τοιχογραφιῶν. Οἱ μακροὶ τοῖχοι διαιροῦνται καθέτως εἰς τέσσαρας ζώνας (πίν. 25). Εἰς τὴν ἀνωτάτην, τὴν ὁποίαν ἄνω περιορίζει πλαῖσιον ἐξ ἀνθικῶν κοσμήματος, παριστάνονται κατὰ ζεύγη καὶ ἐν προτομῇ δέκα ἐννέα Προφῆται, τὴν μὲν δεξιὰν ἔχοντες εἰς ποικίλας θέσεις, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν κρατοῦντες ἀνεπτυγμένα εἰλητάρια, ἐπὶ τῶν ὁποίων, ἐξ ὧσων ἠδυνήθησαν νὰ διαπιστώσω, ἀναγράφονται προφητεῖαι, σχετικαὶ πρὸς τὰς εἰς τὴν δευτέραν ζώνην καὶ κάτωθι τῶν Προφητῶν εἰκονιζομένας σκηνάς ἐκ τοῦ Δωδεκαόρτου. Εἰς τὴν ζώνην αὐτὴν παριστάνονται εἰς τὸν νότιον τοῖχον: ἡ *Γέννησις τοῦ Κυρίου*, ἡ *Υπαπαντή*, ἡ *Βάπτισις*, ἡ *Ἐγερσις τοῦ Λαζάρου* (πίν. 24β) καὶ ἡ *Βαῖφορος*. Εἰς τὸν βόρειον: ἡ *Προδοσία*, ὁ *Ἐλκόμενος*, ἡ *Σταύρωσις* (πίν. 25), ὁ *Αἶθος* καὶ ἡ *Εἰς Ἄδου Κάθοδος*. Εἰς τὴν τρίτην, τὴν καὶ στενὴν ζώνην, ἐντὸς διχρῶμων κύκλων Ἀγιοὶ ἐν προτομῇ. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ νέος μάρτυς *Μιχαήλ ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ μαρτυρήσας* (πίν. 26)¹. Οὗτος εἶναι νέος, ἀγένειος, φέρων χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ χλαμύδα, πορπουμένην πρὸ τοῦ στήθους. Εἰς τὴν δεξιὰν κρατεῖ σταυρόν, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν εἰλητάριον ἀνοικτόν, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή:

κοκρατίας, L' Hellénisme contemporain, Ἡ πεντακοσιοστὴ ἐπέτειος ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Ἀθήναι, 1953, 207 κ.ἑξ.

¹ Νέον Μαρτυρολόγιον, ἥτοι μαρτύριον τῶν νεοφανῶν μαρτύρων τῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν Κωνσταντινουπόλεως κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ τόπους μαρτυρησάντων, Ἀθήναι, 1856, ἐκδ. β', 46 κ.ἑξ. (ῥωσικὴ αὐτοῦ μετάφρασις ὑπὸ Soloviev, Οἱ χριστιανοὶ μάρτυρες ἐν τῇ Ἀνατολῇ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Πετρούπολις, 1862). Εὐγενίου Βουλγάρεως, Πρὸς Πέτρον τὸν Κλαίρικον ἐπιστολὴ περὶ τῶν μετὰ τὸ Σχίσμα ἁγίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν γινομένων ἐν αὐτῷ θαυμάτων, Ἀθήναι, 1844, 28. Ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου συνετάχθη ὑπὸ Μανουὴλ Μ. Ρήτορος, σφύεται δὲ ἐν τῷ κώδικι τῆς Μονῆς Ἰβήρων. Ἐν αὐτῷ περιέχεται καὶ ἐγκωμιαστικὸς λόγος εἰς τὸν μεγαλομάρτυρα Μιχαὴλ τὸν Μαυρουδὴν. Βλ. Α. Π. Κεραμέως, Μανουὴλ Κορίνθιος καὶ ἐν ὑμνογραφικῶν αὐτοῦ ποιημάτων (ἀνάπτυκον ἐκ τοῦ «Παρνασσού»), Ἀθήναι, 1902, 16. Χρυσ. Παπαδόπουλος, Οἱ Νεομάρτυρες, Ἀθήναι, 1922, 19-20.

HCENA Θ(ΕΟ)Ν ΚΗΡΙΤΩ Τ
ΟC ΒΡΕΦΟC ΕΚ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΓΕ
ΝΙΟΕΝΤΑ

Μεταγραφή :

Εἰς ἓνα Θ(εὸ)ν κηρύττω τὸν
ὡς βρέφος ἐκ Παρθένου γεννηθέντα

Εἰς τὴν τελευταίαν καὶ κατωτάτην ζώνην, ἣτις περιλαμβάνει ὁλοσώ-
μους Ἀγίους, εἰς τὸν νότιον τοῖχον καὶ παρὰ τὸ Ἱερὸν Βῆμα εἰκονίζεται ὁ
Ἀρχιστράτηγος Μιχαὴλ (πίν. 26) συμφώνως πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν εἰς τὴν
Μακεδονίαν παράδοσιν, καθ' ἣν ὁ Ἅγιος, εἰς οὗ τὸ ὄνομα τιμᾶται ὁ ναός,
εἰκονίζεται εἰς τὸν νότιον τοῖχον καὶ παρὰ τὸ εἰκονοστάσιον¹. Ἐναντι
τοῦ πάτρωνος τῆς ἐκκλησίας Ἀρχαγγέλου παριστάνεται εἰς τὸ ἄκρον τοῦ βο-
ρείου τοίχου παρὰ τὸ τέμπλον ἡ Δέσις (πίν. 27). Ἡ παράστασις αὕτη, πα-
λαιὰ οὕσα², εἶναι συνήθης εἰς τὰς μονοκλίτους βασιλικάς. Ἀπὸ τοῦ 14ου
αἰῶνος δυνάμεθα νὰ τὴν παρακολουθῇσωμεν συστηματικῶς, ἀνεξαρτήτως
τῶν ἀμφίσεων, τὰς ὁποίας, κατὰ περιόδους, φέρουν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Θεο-
τόκος³, εἰς τὰ μνημεῖα τοῦ 15ου καὶ 16ου αἰῶνος.

Εἰς τὴν ἰδίαν κατωτάτην ζώνην εἰκονίζονται προσέτι εἰς τὸν βόρειον
τοῖχον οἱ Ἅγιοι Θεόδωροι ἀντιποῖ, καὶ ὁ Ἅγιος Προκόπιος, εἰς δὲ τὸν
νότιον οἱ Ἅγιοι Γεώργιος καὶ Δημήτριος.

Τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ αἰετώματος τῆς δυτικῆς στενῆς πλευρᾶς καταλαμ-
βάνει ἡ Μεταμόρφωσις. Κάτω ἀπλοῦται ἐφ' ὅλου τοῦ πλάτους τοῦ τοίχου
ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, ἐπὶ δὲ τῶν στενῶν τοίχων ἐκατέρωθεν τῆς εἰ-
σόδου εἰκονίζονται οἱ Ἅγιοι Νέστωρ καὶ Νικήτας (πίν. 28).

Εἰς τὸν ἀνατολικὸν τοῖχον, καταλαμβάνουσα ὅλον τὸ αἶτωμα, παρι-
στάνεται ἡ Ἀνάληψις, χωριζομένη διὰ τοῦ Ἱεροῦ Μανδηλίου εἰς δύο τμή-
ματα. Ἐκ τούτων εἰς μὲν τὸ βόρειον εἰκονίζεται τὸ ἐν ἡμιχόριον τῶν Ἀπο-

¹ Πρβ. Ἀ ν δ. Ξ υ γ γ ο π ο ὕ λ ο υ, Τὰ μνημεῖα τῶν Σερβίων, 62-79, 104, 107.
Καὶ εἰς τὴν Καστορίαν ἐπικρατεῖ ἡ αὕτη παράδοσις ἤδη ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ΙΑ'
αἰῶνος. Πρβ. τὰ μνημεῖα αὐτῆς κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν ἐν Σ. Π ε λ ε κ α ν ῖ δ ο υ,
Καστορία, πίν. 49α, 57α, 145β, 179α, 188α.

² Ἡ παράστασις τῆς Δέσεως, τοῦλάχιστον εἰς τὴν Μακεδονίαν, εἰκονίζεται
εἰς μὲν τὰς τρικλίτους βασιλικάς εἰς τὸ βόρειον κλίτος, ὡς εἰς τοὺς Ἀγίους Ἀναγ-
γύρους τῆς Καστορίας (Σ. Π ε λ ε κ α ν ῖ δ ο υ, ἐνθ' ἀν. πίν. 31α), εἰς δὲ τὰς μονο-
κλίτους εἰς τὸν βόρειον τοῖχον καὶ παρὰ τὸ εἰκονοστάσιον (Σ. Π ε λ ε κ α ν ῖ δ η ς,
ἐνθ' ἀν. 150β, 155β, 168β, 172β, 186α, Ἀ ν δ. Ξ υ γ γ ὀ π ο υ λ ο ς, ἐνθ' ἀν. 41, 42, 79).

³ G. M i l l e t, RA, 1908, 180 κ.ἐξ. Ἀ ν δ. Ξ υ γ γ ὀ π ο υ λ ο ς, ἐνθ' ἀν.
84 κ.ἐξ. Τοῦ α ὕ τ ο ὕ, Ὁ Ἅγιος Δημήτριος, ὁ Μέγας Δοῦξ ὁ Ἀπόκαυκος, Ἑλληνι-
κά (τιμητικὸς τόμος Σ. Κουγέα), 15, 1957, 132 κ.ἐξ. Σ. Π ε λ ε κ α ν ῖ δ ο υ, Βυ-
ζαντινὰ καὶ Μεταβυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Πρέσπας, 121 κ.ἐξ. σημ. 332.

στόλων (πίν. 29α), προηγουμένης τῆς Θεοτόκου, ἣτις ἔχει τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ στήθους ἐν δεήσει, εἰς δὲ τὸ νότιον τμήμα τὸ ἕτερον ἡμιχόριον, τοῦ ὁποίου ἡγεῖται λευκοχίτων Ἄγγελος. Τοῦτου τὸ πρόσωπον κατεστράφη. Τὴν κορυφὴν τοῦ αἰτώματος πληροὶ ἡ παράστασις τοῦ Κυρίου ἐντὸς λευκῆς ἑλλειψοειδοῦς δόξης, φερομένης ὑπὸ δύο Ἄγγέλων, ἡμφιεσμένων λευκὸν ἐσωτερικὸν ἔνδυμα καὶ πολύπτυχον ῥοήσιον ἱμάτιον. Εἰς τοὺς στενοὺς τοίχους ἐκατέρωθεν τῆς ἀψίδος ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ καὶ ἡ Θεοτόκος, δηλ. ἡ παράστασις τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Εἰς τὴν κόγχην καὶ ἐπὶ κάμπου, κατὰ τὸ ἄνω ἡμῖς κυανοῦ φωτεινοῦ, εἰς τὸ μέσον φαιοῦ καὶ εἰς τὴν κάτω ζώνην καστανόχρου, εἰκονίζεται ἐν προτομῇ ἡ Πλατυτέρα (πίν. 30) μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν:

M(HTH)P Θ(EO)Y Η ΟΛΗΓΗΤΡΙΑ

ἔχουσα τὰς χεῖρας ὑψωμένας ἐν δεήσει καὶ φέρουσα πρὸ τοῦ στήθους καὶ ἐντὸς καρδιοσχήμου διχρώμου δόξης, ἐχούσης τὴν μορφήν κολυμβήθρας, τὸν Χριστὸν ἐν προτομῇ καὶ εὐλογοῦντα διὰ τῶν δύο χειρῶν. Ὅπισθεν τῶν τοιχωμάτων τῆς ἰδιομόρφου αὐτῆς δόξης προβάλλουν συνεχόμεναι αἱ γωνίαι τεμνομένων τριγώνων. Ἅτερον ὅμοιον παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, ἀντὶ ἐν ἐγκολπίῳ πρὸ τοῦ στήθους τῆς μητρός του, ἐν κολυμβήθρᾳ, συνηντήσαμεν καὶ εἰς τὴν Πρέσπαν, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ (1742)¹, θὰ ἴδωμεν δὲ καὶ κατωτέρω εἰς τὸν ναῖσκον τοῦ Ἁγίου Νικολάου Αἰανῆς. Καὶ ἄλλοτε ἐπεχείρησα νὰ ἐρμηνεύσω τὸν εἰκονογραφικὸν τοῦτον τύπον, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ μὲ ἱκανοποιῇ πλήρως, ὁμολογῶ, ἡ δοθεῖσα τότε ἐρμηνεία². Ἐπίσης εἰς τὸν ξεεταζόμενον τύπον τοῦ Ταξιάρχου προστίθενται καὶ τὰ τεμνόμενα τρίγωνα. Ταῦτα ἔχουν πιθανῶς τὸν ἴδιον λόγον καὶ τὴν αὐτὴν ἐννοίαν, τὴν ὁποίαν ἔχουν καὶ εἰς τὰς παραστάσεις τῆς Μεταμορφώσεως, ὅπου ἐμφανίζονται ἀπὸ τοῦ 14ου ἡδη αἰῶνος, ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω. Ὅπως δὴποτε ἕτερον ὅμοιον παράδειγμα εἶναι ἄγνωστον εἰς ἐμὲ πρὸς τὸ παρόν. Ἐκατέρωθι τῆς Παναγίας εἰκονίζονται εἰς στάσιν τριῶν τετάρτων οἱ Ἀρχάγγελοι Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, ἡμφιεσμένοι βασιλικὴν μαργαριτοπερίκλειστον στολὴν, προσκλίνοντες καὶ ἔχοντες τὰς χεῖρας ἐν δεήσει.

Τὴν παράστασιν τῆς Πλατυτέρας διαχωρίζει ἀπὸ τὴν πλατεῖαν ζώνην τῶν ἐν τῷ κυλίνδρῳ τῆς κόγχης Ἱεραρχῶν κόσμημα ἐκ συνεχομένων ὁμβίων μετὰ ὀκταφύλλων ῥοδάκων καὶ ἐναλλασσομένων χρωμάτων: ἐρυθροῦ, πρασίνου, φαιοῦ καὶ κιτρίνου.

Ὑπὸ τὴν Πλατυτέραν, ἐντὸς τῆς ἡμικυλινδρικῆς κόγχης καὶ ἀνωθι τοῦ μικροῦ τοξωτοῦ παραθύρου, παριστάνεται Ἁγία Τράπεζα καὶ ἐπ' αὐτῆς διακρίον μετ' ὑψηλὴν βάσιν, ἔχον ἐντὸς αὐτοῦ ὕπτιον τὸ γυμνὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ, κεκαλυμμένον ἐν μέρει ὑπὸ ἐτέρου ἀστερίσκου. Τὴν Τράπεζαν

¹ Σ. Πελεκανίδης, ἐνθ' ἀν. 24.

² Σ. Πελεκανίδης, ἐνθ' ἀν.

καλύπτει κιβώτιον, στηριζόμενον ἐπὶ ὑψηλῶν κιονίσκων. Ἐκατέρωθεν τῆς παραστάσεως αὐτῆς προσκλίνουν οἱ Ἀρχάγγελοι Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ, κρατοῦντες δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ῥιπίδια.

Τέλος, ἀριστερὰ τῆς Τραπέζης ὁ *Μέγας Βασίλειος*, φέρων πολυσταύριον φελώνιον καὶ κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας ἀνοικτὸν εἰλητάριον, ἐφ' οὗ :

ΕΞΕΡΕ ΤΩC ΤΗC ΠΑΝΑΓΙΑC
ΑΧΡΑΝΤΟΥ Κ(ΑΙ) ΥΠΕΡΕ(υλογημένης)

δεξιὰ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μὲ ὅμοιον πρὸς τὸν *Μ. Βασίλειον* φελώνιον καὶ εἰλητάριον, ἐφ' οὗ :

Ο Θ(εδ)C ὁ Θ(εδ)C Ο ΤΟΝ
ΟΥΡΑ ΝΗ ΟΝ ΑΡ ΤΟΝ ΤΗ ΤΡΟ
ΦΗ ΤΟΥ

Ἐπιγραφαί :

Ἐσωτερικῶς καὶ ἄνω τῆς εἰσόδου τῆς βασιλικῆς εἶναι γεγραμμένη διὰ κεφαλαίων μελανῶν γραμμάτων ἐπὶ λευκοῦ κάμπου ἡ κτητορικὴ ἐπιγραφή (πίν. 29β), ἔχουσα ὡς ἑξῆς :

*** ΑΝΗΓΕΡΘΙ ΚΑΙ ΑΝΗCΤΟΡΗΘΗ Ο ΘΗΟC ΚΑΙ ΠΑΝCΕΠΤΟC
ΝΑΟC ΤΟΥ ΑΡΧΙCΤΡΑΤΗΓΟΥ ΜΙΧΑΗΛ
ΔΗΑ CΥΝΔΡΟΜΗC ΤΕ ΚΟΠΟΥ ΤΕ ΚΑΙ ΜΟΧΘΟΥ ΤΟΥ
ΕΝΤΗΜΟΤΑΤΟΥ ΑΡΧΟΥ ΚΥΡ CΤΟΛΙ ΑΜΑ
ΚΑΙ ΤΗC ΧΗΒΙΟΥ ΑΥΤΟΥ: ΕΤΕΛΙΟΘΗ ΕΝ Μ(Η)ΝΗ ΗΟΥ
ΛΙΟΥ ΚΗ ΗΜΕΡΑ CΑΒΑΤΟ. ΕΤ(ΟΥ)C ζΕΞ Ν. Ιν(δικτιῶν)οc Z

Μεταγραφή :

*** Ἀνηγέρθη καὶ ἀνιστορήθη ὁ θεῖος καὶ πάνσεπτος
ναὸς τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ διὰ συνδρομῆς τε
κόπου τε καὶ μόχθου τοῦ ἐντιμοτάτου ἀρχ(ον)τος κυρ
Cτόλη ἅμα καὶ τῆς συ(μ)βίου αὐτοῦ: Ἐτελειώθη ἐν
μ(η)νὶ Ἰουλίῳ ΚΗ, ἡμέρᾳ Cαββάτῳ. Ἐτ(ου)c ἐπτά-
κις χιλιοστοῦ (ZNZ).

Ἰν(δικτιῶν)οc Z'

Τὸ ἔτος ZNZ=1549 ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν Z' Ἰνδικτιῶνα. Ἐπίσης ἡ ΚΗ Ἰουλίου τοῦ ἔτους αὐτοῦ εἶναι ἡμέρᾳ Cάββατον¹.

5) Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου

Ἡ μικρὰ αὕτη μονόκλιτος καὶ ξυλόστεγος βασιλική, σχήματος ἀκανοῖστου τετραγώνου, μήκους 5,20 μ. καὶ πλάτους κατὰ μὲν τὸ ἀνατολικὸν αὐ-

¹ H. Lietzmann, *Zeitrechnung* (Sammlung Götschen), Berlin 1934, 60.

τῆς τμήμα 3,50 μ., κατὰ τὸ δυτικὸν δὲ 3,15 μ. (εἰκ. 6), κεῖται ὀλίγα μέτρα ἀνατολικῶς τοῦ ναυδρίου τοῦ Ταξιάρχου Μιχαήλ.

Ἡ τοιχοδομία αὐτῆς εἶναι ἀπλὴ ἐκ λίθων ἀργῶν μετ' ἀφθόνου κονιάματος. Εἰς τὸ κέντρον τῆς δυτικῆς πλευρᾶς ὑπάρχει τετράγωνος χαμηλὴ εἴσοδος με εὐθύγραμμον ὑπέρθυρον, φέρον ὑπεράνω ἀβαθὴ κόγχην. Κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τμήμα τῆς νοτίας μακρᾶς πλευρᾶς ἀνοίγεται τετράγωνον παράθυρον διευρυνόμενον πρὸς τὰ ἔσω.

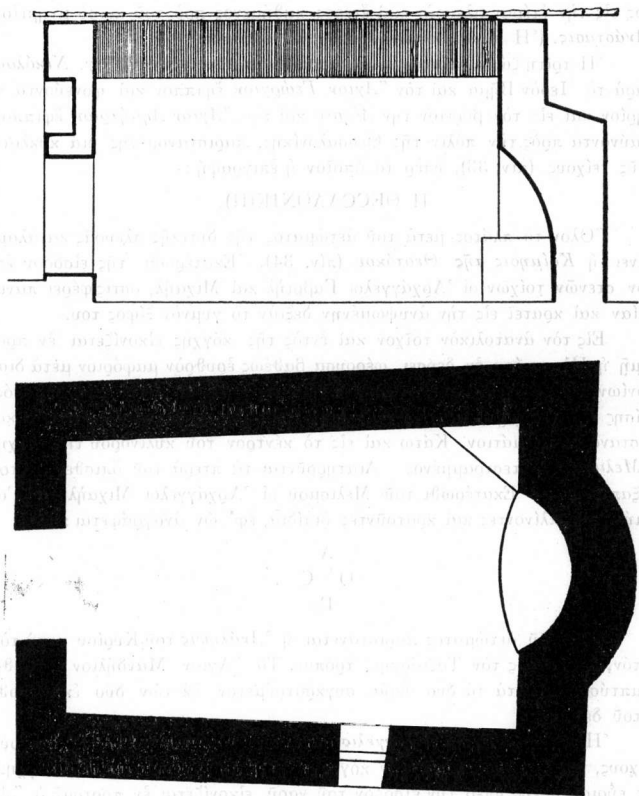
Τοιχογραφία

Ἡ βασιλικὴ εἶναι κατάγραφος. Ἡ διατήρησις τῶν τοιχογραφιῶν κακή. Ἀλλὰ ἐξ αὐτῶν ἐξέπεσαν, ἔτεραι ἀπώλεσαν τὴν συνοχήν των με τοὺς τοίχους καὶ εἶναι ἐτοιμόρροποι καὶ ἐλάχιστοι εὗρισκονται εἰς καλὴν σχετικῶς κατάστασιν.

Αἱ μακრაὶ πλευραὶ διαιροῦνται εἰς τρεῖς ἐπαλλήλους ζώνας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ ἄνω, ἡ καὶ στενότερα, περιλαμβάνει προτομὰς προφητῶν ἐν ἐγκολπίοις. Δυστυχῶς ἐκ τῶν προφητικῶν τούτων μορφῶν αἱ περισσότεραι κατεστράφησαν, αἱ δὲ ὑπόλοιποι εἶναι τελείως δυσδιάκριτοι. Εἰς τὴν δευτέραν ζώνην εἰκονίζονται σκηναὶ ἐκ τοῦ Δωδεκαόρτου, διαχωριζόμεναι ἀπ' ἀλλήλων δι' ἐρυθρῶν ταινιῶν. Εἰς τὸν νότιον τοῖχον καὶ εἰς τὸ Ἱερὸν Βήμα εἰκονίζονται κατὰ σειράν:

Γέννησις (πίν. 31α). Ὁ Θεοτόκος ἐξηπλωμένη εἰς τὸ κέντρον καὶ διαγωνίως τῆς εἰκόνης στρέφει τὸ ἄνω σῶμα πρὸς τὸν θεατὴν, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρός. Φέρει βαθέως ἐρυθρὸν μαφόριον μετὰ ἰσχυρῶν παραλλήλων πτυγῶν καὶ ἐντόνων εἰς μεγάλῃν ἐπιφάνειαν φώτων. Εἰς τὴν κάτω ἀριστερὰν γωνίαν ὁ Ἰωσήφ καθήμενος ἀκούει τὸν πατρ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ὀπισθεν τοῦ βράχου γέροντα βοσκόν, φέροντα σκιάδιον λευκὸν καὶ μαύρην ποιμενικὴν ῥάβδον. Εἰς τὸ κέντρον καὶ εἰς τὸ πρῶτον ἐπίπεδον τῆς εἰκόνης ἡ σκηνὴ τοῦ Λουτροῦ. Κατὰ τὸ δεξιὸν Ἀγγελος συνδιαλεγόμενος μετὰ δύο νέων ποιμένων, ἐνῶ ἡ ποίμνη αὐτῶν βόσκεται ἐπὶ τῶν βράχων. Τὸ ἄνω ἀριστερὸν τμήμα τῆς παραστάσεως, ἐνθα οἱ Μάγοι, οὔτινες μόλις διακρίνονται, καὶ ἡ ἑτέρα ὁμὰς τῶν Ἀγγέλων, εἶναι κατεστραμμένον. *Ὑπαπαντή*. Δεξιὰ τοῦ θυσιαστηρίου ὁ Συμεὼν, ἔχων τὸν Χριστὸν ἐν ἀγκάλαις καὶ κύπτων ἐλαφρῶς πρὸς τὰ ἔμπροσ. Ἀριστερὰ ἡ Θεοτόκος. Ὄπισθεν αὐτῆς ἡ Ἄννα, τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ ὁ Ἰωσήφ. Χρώματα: ἐρυθρόν, ἰόχρουν, πρασινόφαιον, κίτρινον. *Βάπτισις* (πίν. 32). Ὁ Ἰησοῦς κατ' ἐνώπιον, φέρων τὴν δεξιὰν κεκαμμένην πρὸ τοῦ στήθους. Τέσσαρες Ἀγγελοι. Ὁ Ἰωάννης φέρει μόνον χιτῶνα ἄνευ μηλωτῆς. *Μεταμόρφωσις*. Δόξα κυκλική. Τὸ σύνολον τῶν βράχων ἀπεδόθη διὰ ῥοδίνου χρώματος.

Ἐπὶ τοῦ βορείου τοίχου: Ἡ *Προδοσία*. Πολυπρόσωπος, ἡμικυκλικῶς

Εἰκὼν 6. Κάτοψις καὶ κατὰ μῆκος τομὴ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

διατεταγμένη παράστασις, δυσδιάκριτος πλέον. *Σταύρωσις*. Ὅπισθεν τῆς Θεοτόκου μόνον ὁ στρατιώτης, ὁ λογχίζων τὸν Χριστόν. Ἰωάννης καὶ Ἑκατόνταρχος. Ὁ *Λίθος*. Αἱ μυροφόροι εἰς τὸ ἄκρον, δύο Ἄγγελοι παραλλήλως εἰς τὴν ἑτέραν πλευρὰν καὶ ἕτερος καθήμενος πρὸ τοῦ κενοῦ μνημείου. Ἀνάστασις. (Ἡ εἰς Ἄδου Κἀθοδος). Κατεστραμμένη.

Ἡ τρίτη ζώνη περιλαμβάνει εἰς τὸν νότιον τοῖχον τὸν Ἀγ. Νικόλαον παρὰ τὸ Ἱερὸν Βῆμα καὶ τὸν Ἅγιον Γεώργιον ἔφιππον καὶ φονεύοντα τὸ θηρίον καὶ εἰς τὸν βόρειον τὴν Λέσαιν καὶ τὸν Ἅγιον Δημήτριον ἔφιππον, ἐλαύνοντα πρὸς τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, παριστανομένης διὰ κυκλοτεροῦς τείχους (πίν. 33), ὑπὲρ τὸ ὁποῖον ἡ ἐπιγραφή :

Η ΘΕCΣΑΛΟΝΙΚ(H).

Ὅλον τὸ πλάτος μετὰ τοῦ ἀετώματος τῆς δυτικῆς πλευρᾶς καταλαμβάνει ἡ *Κοίμησις τῆς Θεοτόκου* (πίν. 34). Ἐκατέρωθι τῆς εἰσόδου ἐπὶ τῶν στενῶν τοίχων οἱ Ἀρχάγγελοι Γαβριὴλ καὶ Μιχαήλ, ὅστις φέρει πανοπλίαν καὶ κρατεῖ εἰς τὴν ἀνυψωμένην δεξιὰν τὸ γυμνὸν ξίφος του.

Εἰς τὸν ἀνατολικὸν τοῖχον καὶ ἐντὸς τῆς κόγχης εἰκονίζεται ἐν προτομῇ ἡ Πλατυτέρα ἐν δεήσει, φέρουσα βαθέως ἐρυθρὸν μαφόριον μετὰ διαγωνίων καὶ ἐντόνων πτυχώσεων (πίν. 35). Πρὸ τοῦ στήθους τῆς ὁ Χριστός, ἐπίσης ἐν προτομῇ καὶ ἐντὸς ἰδιομόρφου δοχείου. Φέρει λευκὸν χιτῶνα καὶ καστανόχρουν ἱμάτιον. Κάτω καὶ εἰς τὸ κέντρον τοῦ κυλίνδρου τῆς κόγχης ὁ *Μελισμός*, κατεστραμμένος. Διατηροῦνται τὰ πτερὰ τοῦ ὀπισθεν αὐτοῦ Ἐξαπτερούγου. Ἐκατέρωθι τοῦ Μελισμοῦ οἱ Ἀρχάγγελοι Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ, προσκλίνοντες καὶ κρατοῦντες ῥιπίδια, ἐφ' ὧν ἀναγράφεται :

Α
Ο C
Γ

Ἐπὶ τοῦ ἀετώματος παριστάνεται ἡ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου κατὰ τὸν αὐτόν, ὥς καὶ εἰς τὸν Ταξιάρχην, τρόπον. Τὸ Ἅγιον Μανδήλιον ἐνταῦθα συμπτύσσεται κατὰ τὰ δύο ἄκρα, συγκατατούμενον ἐκ τῶν δύο ἑκατέρωθι αὐτοῦ δένδρων.

Ἡ παράστασις τοῦ *Εὐαγγελισμοῦ* εἰκονίζεται εἰς τοὺς δύο στενοὺς τοίχους, τοὺς περιβάλλοντας τὴν κόγχην. Ἐξωτερικῶς καὶ ἐπὶ τῆς κόγχης, τῆς εὐρισκομένης ὑπὲρ τὴν εἴσοδον τοῦ ναοῦ, εἰκονίζεται ἐν προτομῇ ὁ Ἅγιος Νικόλαος (πίν. 31β).

Ὑπὲρ τὸ ἐσωτερικὸν ὑπέρθυρον διατηρεῖται ἡ κτητορικὴ ἐπιγραφή (πίν. 34) :

ΑΝΗΓΕΡΘΗ Κ(ΑΙ) ΑΝΗΓΤΟΡΙΘ(Η) Ο ΘΗ(ΟC)
 Κ(ΑΙ) Π(ΑΝ)CΕΙΠΤΟC ΝΑΟC ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΑΡ-
 ΧΟΥ Κ(ΑΙ) ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
 ΔΙΑ ΧΗΝΑΡΟΜΗC Κ(ΑΙ) ΕΞΟΔΟΥ ΤΟΥ ΕΝΤΙ-
 ΜΟΤΑΤΟΥ CΤΟΛΙ Κ(ΑΙ) Τ(ΗC) ΧΗΒΙΟΥ
 ΑΜ(Α): ΕΤ(ΟΥC) ΖΞ ΙΟΥ(ΔΙΟΥ) ΙΖ/ ΔΙΑ
 ΧΕΙΡΟC ΕΜΟΥ ΖΑΧΑΡΙΟΥ Ι(Ε)Ρ(Ο)ΔΙΑ
 ΚΟΝΟΥ ΤΑΧΑ Κ(ΑΙ) ΑΜΑΘ(ΟΥC).

Μεταγραφή:

Ἀνηγέρθη καὶ ἀνιστορήθη ὁ θεῖος καὶ πάνσεπτος ναὸς τοῦ Ἁγίου ἱεράρχου καὶ θαυματουργοῦ Νικολάου διὰ συνδρομῆς καὶ ἐξόδου τοῦ ἐντιμωτάτου Στόλη καὶ τῆς συμβίου ἄμα: Ἔτους ΖΞ, Ἰουλίου ΙΖ, διὰ χειρὸς ἐμοῦ Ζαχαρίου, ἱεροδιακόνου τάχα καὶ ἀμαθοῦς.

Τεχνοτροπία καὶ χρονολογία τῶν τοιχογραφιῶν τῶν ναυδρίων τοῦ Ταξιάρχου Μιχαήλ, τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ τῆς βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Νέστορος.

Εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῶν ναυδρίων τοῦ Ταξιάρχου Μιχαήλ καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου δίδονται αἱ χρονολογίαι, κατὰ τὰς ὁποίας ἐξετελέσθησαν αἱ τοιχογραφίαι. Καὶ τοῦ μὲν Ταξιάρχου ἡ εἰκονογράφησις ἐγένετο τὸ ἔτος 1549, ἡ δὲ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τὸ ἔτος 1552 ὑπὸ τοῦ ζωγράφου Ζαχαρίου διακόνου. Ἀμφοτέρων τῶν ναῖσκων κτήτορες εἶναι οἱ ἄρχων Στόλης (= Ἀποστόλης) καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ. Ἡ χρονολογία τῶν δλίγων τοιχογραφιῶν τῆς κόγχης τῆς βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Νέστορος εἶναι ἄγνωστος.

Κοινὸν γνώρισμα τῶν τοιχογραφιῶν τούτων εἶναι ἡ τεχνική, ἥτις εἶναι ἡ αὐτὴ εἰς ὅλας. Εἰς τὰ πρόσωπα, ἐπὶ σκοτεινοῦ προπλασμοῦ, ἐπιτίθεται φωτεινὸν στρώμα, τὸ ὁποῖον εἰς μὲν τὰς παρεῖδς εἶναι πλατύ, ἀπλούμενον ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν, εἰς δὲ τὰς ἀκμὰς τῶν προεξεχόντων ὄγκων δὲν περιορίζεται εἰς λεπτήν, ὡς συνήθως, γραμμὴν, ἀλλὰ μεταβάλλεται εἰς παχεῖαν σχετικῶς πινελιάν, ἡ ὁποία ἐξαίρει τὴν πλαστικότητα. Οὕτως ἀποδίδονται αἱ ῥῖνες, τῆς σκιᾶς περιοριζομένης εἰς τὸ ἐλάχιστον πᾶχος κατὰ τὴν δεξιὰν ἢ ἀριστεράν πλευράν. Ἡ ῥίζα τῆς ῥινὸς δηλοῦται μὲ ἰσχυράν σκιάν, τῆς ὁποίας συνέχειαν ἀποτελοῦν αἱ ὀφρῦες. Ὑπεράνω αὐτῶν καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀφετηρίας—τῆς ῥίζης τῆς ῥινὸς—ἐκκινουῦσαι, σχηματίζονται ἐπ' ἄλληλοι πρὸς τὰς ὀφρῦς σκιαί, ἐντόνως καμπύλαι. Ὅλον τὸ ἄλλο μέτωπον εἶναι φωτεινόν. Ἐπίσης ἡ ὑπὸ τὸ κάτω χεῖλος σκιά, σχηματοποιημένη εἰς παραλληλόγραμμον μὲ διαπλατυνομένης τὰς στενὰς πλευράς, εἶναι τὸ γενικὸν γνώρισμα τῶν μὴ φερόντων γένειον προσώπων. Αὐταὶ εἶναι αἱ γενικαὶ τεχνικαὶ ἀρχαὶ εἰς τὰ τρία μνημεῖα, ἀνταποκρινόμεναι πρὸς τὴν τεχνικὴν τοῦ 16ου αἰῶνος¹. Ἐξαίρεσιν ἀποτελεῖ ἡ Πλατυτέρα

¹ Ἀνδ. Ξυγγοπούλου, Σχεδιάσμα 94 κ.ἐξ.

τοῦ Ταξιάρχου (πίν. 30), τῆς ὁποίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σύνολον τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ ναοῦ, τὸ πρόσωπον κατὰ τοὺς κροτάφους εἶναι λίαν πεπλατυσμένον. Ἑλλείπουν αἱ φυσικαὶ καμπύλαι εἰς τὰς παρειάς. Ἡ μετὰ-βασίς ἐκ τοῦ ἄνω τμήματος τοῦ προσώπου πρὸς τὸ πηγούνι εἶναι ἀφύσικος καὶ βεβιασμένη. Γενικῶς ὅλον τὸ πρόσωπον, πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν, ἀπεδόθη λίαν ἀτέχνως. Εἶναι ἄψυχον καὶ συμβατικόν. Τὸ αὐτὸ φαινόμενον παρατηρεῖται καὶ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ κορμοῦ τῆς Θεοτόκου. Οἱ ὅμοι εἶναι στενοί, τὸ στήθος περιορισμένον, ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς ὀσφύος μέχρι τοῦ λαιμοῦ λίαν ἐπιμήκης. Ὡσαύτως αἱ ἐν δεήσει χεῖρες εἶναι δυσαναλόγως λεπτὰι. Ἐὰν δεχθῶμεν ὅτι ὁ ἴδιος τεχνίτης, ὁ ὁποῖος ἐτοιχογράφησεν ὅλον τὸν ναόν, ἐξετέλεσε καὶ τὴν Πλατυτέραν, τότε πρέπει νὰ χαρακτηρίσωμεν αὐτὴν ὡς ἐργασίαν ἀτυχοῦς στιγμῆς τοῦ ζωγράφου.

Εἶδομεν ἀνωτέρω ὅτι ἡ τεχνικὴ, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, εἶναι ὁμοία καὶ εἰς τὰ τρία σύνολα τῶν ἐξεταζομένων τοιχογραφιῶν καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς ἓνα τεχνίτην. Εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα ὁδηγεῖ καὶ ἡ εἰκονογραφία καὶ ἡ τεχνοτροπία τῶν τοιχογραφιῶν. Αἱ παραστάσεις τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἶναι ὅμοιαι (πίν. 28, 34) παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ἐκ πρώτης ὄψεως δίδουν τὴν ἐντύπωσιν οὐσιαστικῆς μεταξὺ των παραλλαγῆς. Ἀλλὰ αἱ διαφοραὶ ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν προσώπων, τὴν διαμόρφωσιν τῶν ἀρχιτεκτονημάτων καὶ τῆς διαρθρώσεως γενικῶς τῆς συνθέσεως εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν ἀνίσων εἰς ἔκτασιν ἐπιφανειῶν, τὰς ὁποίας εἶχεν ὁ τεχνίτης εἰς τὴν διάθεσίν του εἰς τοὺς δύο ναοὺς. Εἰς τὸν Ταξιάρχην ὁ δυτικὸς τοῖχος εἶναι πλατύτερος καὶ ὑψηλότερος τοῦ παραλλήλου τοῖχου τοῦ Ἀγίου Νικολάου. Διὰ τοῦτο ἡ σύνθεσις εἰς τὸν δεύτερον, καταλαμβάνουσα καὶ τὸ ἄέτωμα, ἔλαβε μορφήν τριγωνικὴν, ἐνῶ κατὰ πλάτος συνεπτύχθη, περιορισθέντος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μορφῶν (Ἀποστόλων, Ἀγγέλων, Ἱεραρχῶν), αἱ ὁποῖαι εἰς τὸν Ταξιάρχην εἶναι ἐξαιρετικῶς πολλαί. Ἐπίσης ἀφηρέθη τμήμα (δεξιὰ) τοῦ ἀρχιτεκτονήματος καὶ τὸ ἐπειςόδιον τοῦ Ἰεφωνίου. Αἱ ὁμοιότητες ὅμως μεταξὺ τῶν δύο συνθέσεων εἶναι πλείονες τῶν ἐπουσιωδῶν διαφορῶν. Τὸ ἀρχιτεκτονήμα εἰς ἀμφοτέρας τὰς τοιχογραφίας εἶναι τὸ αὐτό, περιοριζόμενον εἰς εὐθύγραμμον κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῖχον, ἐκ τοῦ ὁποίου προεξέχον ἐντόνως τετράγωνοι παραστάδες μετ' ἐπιθήματος. Ἡ δόξα περὶ τὸν Κύριον οὐδόλως παραλλάσσει. Αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ δύο ὁμοκέντρων κύκλων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἐξωτερικὸς, στενότερος τοῦ ἐσωτερικοῦ, εἶναι κυανόφαιος, πληρούμενος δι' Ἀγγέλων, ἀποδοθέντων διὰ τῆς τεχνικῆς *camaiieu*. Ὁ Χριστὸς ἔχει εἰς ἀμφοτέρας τὰς παραστάσεις τὴν αὐτὴν στάσιν καὶ κίνησιν, κρατῶν τὴν ψυχὴν τῆς Παναγίας εἰς τὴν πλαγίως προεκτεινομένην ἀριστερὰν χεῖρα. Ὅμοιαν θέσιν καὶ κίνησιν εἰς ἀμφοτέρας τὰς παραστάσεις ἔχουν καὶ οἱ Ἱεράρχαι (ἔξ εἰς τὸν Ταξιάρχην, τέσσαρες εἰς τὸν Ἀγ. Νικόλαον) καὶ ὁ Ἀπόστολος καὶ οἱ Ἀγγελοι. Οἱ τελευταῖοι διαφέρουν μόνον κατὰ

τὸ χρῶμα τοῦ χιτωνίου καὶ τοῦ ἐπενδύτου. Τέλος, καὶ τὸ πρὸ τῆς κλίνης τῆς Θεοτόκου κρηοπήγιον εἰς τὰς λεπτομερείας του εἶναι ὅμοιον. Τὴν αὐτὴν παραλληλίαν παρουσιάζουν καὶ αἱ παραστάσεις τῆς Ἀναλήψεως, τῆς Γεννήσεως, τοῦ Λίθου καὶ τῆς Δεήσεως, ἐνῶ αἱ τῆς Σταυρώσεως καὶ τῆς Μεταμορφώσεως διαφέρουν αἰσθητῶς.

Τεχνοτροπικῶς ἐπίσης ὅλαι αἱ τοιχογραφαίαι ἔχουν ὁμοιογένειαν καὶ μαρτυροῦν τὴν κοινὴν προέλευσιν αὐτῶν.

Οὐχὶ ἄνευ σημασίας εἶναι ἡ διαπίστωσις πρῶτον τοῦ τόπου τῆς προελεύσεως τοῦ ἡμετέρου ζωγράφου, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται μὲ τὴν τεχνοτροπίαν τῆς Κρητικῆς Σχολῆς, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ λησμονῇ καὶ ὠρισμένα εἰκονογραφικὰ καὶ τεχνοτροπικὰ στοιχεῖα τῆς Μακεδονικῆς ζωγραφικῆς. Ἀκολουθεῖ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνωτέρων ζωγράφων, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο ἀπὸ τὰς ἀρχὰς ἤδη τοῦ 16ου αἰῶνος εἰς τὴν Ἄνω Μακεδονίαν¹, πρὶν ἢ ὁ Θεοφάνης ὁ Κρῆς ἱστορήσῃ τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Ἀναπασᾶ εἰς τὰ Μετέωρα (1527)², καὶ συνεχίζουσιν καὶ κατὰ τὸ δεύτερον ἡμῖς τοῦ αὐτοῦ αἰῶνος³, μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 17ου⁴, μεταφέροντες εἰς τοὺς ἀπομακρυσμένους τόπους, ὅπου εἰργάζονται, τὴν τεχνοτροπίαν τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ὁ ἡμέτερος τεχνίτης ἀνήκει εἰς τοὺς ζωγράφους αὐτοὺς. Δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ προέρχεται ἐκ τοῦ Ἀθῶ, ὅπως φαίνεται ἐκ τῆς στενῆς συγγενείας, ἥτις διαπιστοῦται μεταξὺ τῶν τοιχογραφιῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ἁγιο-

¹ Πρβ. τὰς προσωπογραφίας τῶν κητόρων (1505) εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον τοῦ Μαγालεῖου ἐν Καστορίᾳ (Σ. Πελεκανίδου, Καστορία, πίν. 176, 177), τὰς τοιχογραφίας τῆς Μονῆς τῆς Παναγίας τῆς Πορφύρας (1524) εἰς τὴν Πρέσπαν (Σ. Πελεκανίδου, Βυζαντινὰ καὶ μεταβυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Πρέσπας, 106 κ.ἑξ.).

² Ἀνδ. Ξυγγοπούλου, Σχεδιάσμα, 96 κ.ἑξ.

³ Παραθέτω μερικὰ μνημεῖα, ἀνήκοντα εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν: Καστορία: Ἅγιοι Ἀπόστολοι [1547] (Ἀν. Ὁρλάνδου, Βυζαντινὰ Μνημεῖα τῆς Καστορίας 161 κ.ἑξ. Σ. Πελεκανίδου, Καστορία I, πίν. 189-203, Ἀνδ. Ξυγγοπούλου, ἐνθ' ἄν. 259, 281. Μ. Χατζηδάκης, Συμβολὴ εἰς τὴν μελέτη τῆς μεταβυζαντινῆς ζωγραφικῆς, (Ἡ πεντακοσιοστὴ ἐπέτειος ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως [ἀναμνηστικὸς τόμος τοῦ «L' Hellénisme contemporain»] Ἀθῆναι, 1953, 236 κ.ἑξ.), Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος [1552] (Σ. Πελεκανίδης, ἐνθ' ἄν. πίν. 204-216. Ἀν. Ὁρλάνδος, ἐνθ. ἄν. 187 κ.ἑξ. Μ. Χατζηδάκης, ἐνθ' ἄν.). Αἱ τοιχογραφαίαι τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου διαφέρουν αἰσθητῶς ὅλων τῶν ἄλλων κατὰ τὸν χρόνισμὸν καὶ τὰ ἔντονα φῶτα, χωρὶς ὅμως νὰ ἐκφεύγουν ἐκ τοῦ κύκλου τῆς κρητικῆς τεχνοτροπίας. Βέροια: Ἅγιος Νικόλαος ὁ Γουρνιαῆς (1571), Ἅγιοι Κήρυκος καὶ Ἰουλίτη. Πάλατις: Ἅγιος Δημήτριος [1570] (Μ. Χατζηδάκης, ἐνθ' ἄν. 237. Μ. Ἀνδρόνικος, Μακεδονικὰ I, 1940, 190 κ.ἑξ.). Βελβεδός: Ἅγιος Νικόλαος (1591). Ἀπαντα τὰ ἀναφερόμενα μνημεῖα Βεροίας καὶ τοῦ Βελβενδοῦ εἶναι ἀδημοσίεута.

⁴ Παναγία τοῦ Ἀρχοντος Ἀποστολάκη ἐν Καστορίᾳ [1606] (Ἀν. Ὁρλάνδος, ἐνθ' ἄν. 172. Σ. Πελεκανίδης, ἐνθ' ἄν. 232-243).

ρειτικῶν τῆς ἰδίας περιόδου. Ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων εἰκονογραφικῶν λεπτομερειῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι κοιναὶ εἰς τὰς συνθέσεις (Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, Γέννησις, Ὑπαπαντὴ) ἀμφοτέρων τῶν ομάδων, ἀπόλυτον σχεδὸν ταυτότητα παρουσιάζουν ἢ παρὰστάσις τῆς Ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου εἰς τὸν Ταξιάρχην καὶ εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Παύλου¹, καθὼς καὶ ἡ Σταύρωσις εἰς τὸν ναῖσκον τῆς Αἰανῆς καὶ εἰς τὸ καθολικὸν τῆς Μονῆς Κουτλουμουσίου². Εἰς τὴν δευτέραν περιήλθον οἱ Ζαχαρίας ἕνεκα τῆς στενότητος τοῦ χώρου χρησιμοποιοῦν ἐκ τῆς ἀθωνικῆς Σταυρώσεως, καὶ μάλιστα ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον, μόνον τὰ κύρια πρόσωπα, τὰς ομάδας δηλ. ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι κατὰ κάποιον τρόπον ὁρίζονται ἐκ τοῦ κεντρικοῦ καὶ ὀπισθεν αὐτῶν εὐρισκομένου ἀνοικτοφαίου ἀρχιτεκτονήματος.

Τὴν σχέσιν τοῦ ζωγράφου μας πρὸς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀποδεικνύει ἐτι ἰσχυρότερον ἢ τεχνοτροπικῇ ἀπόδοσις ὧν μὲν τῶν προσώπων, ἰδιαιτέρως ὅμως τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων. Ὁ Χριστὸς εἰς τὰ ὑπὸ μελέτην ἐκκλησιῶν, ἐκτὸς μιᾶς περιπτώσεως, τῆς Δεήσεως εἰς τὸν Ταξιάρχην (πίν. 27), ὅπου ὅλη ἡ παρὰστάσις μιμεῖται φορητὴν εἰκόνα, ἀποδίδεται, καθ' ὃν τρόπον καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ καθολικὸν τῆς μονῆς Σταυρονικήτα³, μακρόν, μᾶλλον παχύ, μὲ πλούσιον σχετικῶς γένειον. Οἱ ὀφθαλμοὶ διατηροῦν τὸ ἐκ τῆς τεχνοτροπίας τῆς Μακεδονικῆς Σχολῆς ἔντονον μέλαν περίγραμμα, τὸ ὁποῖον καμπυλοῦται κατὰ τοὺς δακρυγόνους ἀσκούς. Τὰ φῶτα ἐπὶ τοῦ προσώπου καταλαμβάνουν ὅλην τὴν ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ γενείου ὀριζομένην ἐπιφάνειαν τῶν παρειῶν, ἄνευ μεσολαβήσεως ἡπιωτέρων τόνων ἢ χρησιμοποίησεως φωτεινῶν ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ὀφθαλμῶν γραμμῶν διὰ τὸν τονισμόν τῆς πλαστικότητος τῆς σαρκός. Ὅμοιαν ἀπόδοσιν τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου συναντῶμεν καὶ εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον τῆς μονῆς Ἁγίου Παύλου⁴ καὶ εἰς τὸν Ταξιάρχην τῆς Αἰανῆς, ἐνῶ τὸ γυμνὸν σῶμα (Βάπτισις, Σταύρωσις) ἀποδίδεται μὲν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ὥς καὶ εἰς τὰ ἀθωνικὰ μνημεῖα τοῦ μέσου τοῦ 16ου αἰῶνος, ἀλλὰ τὸ σύνολον εἶναι ἰσχυρότερον, ἢ κίνησις ἐντονωτέρα καὶ ἡ ἀπόδοσις τῶν ἐπὶ μέρους: πλευρῶν, στήθους, κοιλιακῆς χώρας, λίαν γραμμική. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ὁ ἡμέτερος τεχνίτης συνεχίζει ἴσως ἀκουσίως τὴν τεχνοτροπίαν τοῦ 14ου καὶ τοῦ 15ου αἰῶνος, χωρὶς ἐν τούτοις ἢ συμπωματικῇ αὐτῇ ἀναδρομῇ εἰς τὴν Μακεδονικὴν Σχολὴν νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὰ ἀθωνικὰ πρότυπα.

Οἱ δύο τύποι τῆς Θεοτόκου, τοὺς ὁποίους χρησιμοποιοῦν ὁ Ζαχαρίας

¹ G. Millet, Athos, πίν. 187 κ.εξ.

² G. Millet, Athos, πίν. 162,1.

³ G. Millet, Athos, πίν. 166, 167,1.

⁴ G. Millet, Athos, πίν. 187 κ.εξ.

ἂφ' ἐνὸς εἰς τὴν Πλατυτέραν τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ τοῦ Ἁγίου Νέστορος καὶ ἂφ' ἑτέρου εἰς ὅλας τὰς εὐαγγελικὰς σκηνὰς τοῦ Ταξιάρχου καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, εἶναι ἐπίσης ἰσχυρὰ τεκμήρια, μαρτυροῦντα τὴν ἐξάρτησιν τοῦ ζωγράφου Ζαχαρίου ἐκ τῆς τέχνης τοῦ Ἁγίου Ὅρους. Ἡ Πλατυτέρα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τοῦ Ἁγίου Νέστορος καὶ ἡ Θεοτόκος—Ζωοδόχος Πηγὴ καὶ ἡ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς μονῆς Ἁγίου Παύλου ἔχουν ἐντελῶς ὅμοια χαρακτηριστικά. Τὸ πρόσωπον εἰς ἀμφοτέρας τὰς εἰκονίσεις εἶναι ὄρειδές, λεπτότερόν πως εἰς τὸν Ἁγίον Γεώργιον, μὲ ἀδρὰ χαρακτηριστικά, μὲ μεγάλους ὀφθαλμούς, οἱ ὅποιοι κατὰ τὸ ἄνω βλέφαρον φέρουν ἐπαλλήλους καὶ ὁμοιοσχήμους λεπτὰς μαύρας γραμμάς. Μεταξὺ τοῦ ἁνω βλέφαρου καὶ τῆς παχείας ὀφρύνος μεσολαβεῖ ἔντονος σκιά, τὸ δὲ κάτω βλέφαρον ἀποδίδεται διὰ λεπτῆς γραμμῆς. Δὲν λείπει καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ἡ ἡμικυκλικὴ σκιά μετὰ τῶν φώτων διὰ τὴν πλαστικὴν ἀπόδοσιν τοῦ δακρυγόνου ἀσχοῦ. Ἡ ῥις ἀπεδόθη εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὁμοίως τὰ σαρκώδη χεῖλη τοῦ μικροῦ σχετικῶς στόματος καὶ ἡ ὑπὸ τὰς κάτω σιαγόνας ἔντονος σκιά, ἥτις εἰς τὴν Πλατυτέραν τοῦ Ἁγίου Νικολάου μετατρέπεται, ἴσως ἐξ ἀδεξιότητος τοῦ τεχνίτου, εἰς ὑπογνάθιον ὄγκον. Τὰ ὦτα τῆς Θεοτόκου ἐξωγραφήθησαν σχηματικῶς εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις, τοῦ μαφορίου καὶ τοῦ κεκρυφάλου ἀκολουθοῦντων τὸ σχῆμα αὐτῶν. Ἐπίσης τὸ μαφόριον κατερχόμενον πρὸς τοὺς ὦμους ἀπὸ τὴν μίαν μὲν πλευρὰν πίπτει ἐλευθέρων, δίδον τὴν ἐντύπωσιν τοῦ μαλακοῦ ὑφάσματος, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἑτέραν σχηματίζει γεωμετρικὴν ἀμβλείαν ἐλαφρῶς γωνίαν, ἐξ ἧς ἐκφεύγει ἡ πρώτη πρὸς τὸν ἀντίθετον ὦμον πτυχή. Ὅλαι αἱ πτυχώσεις, βαίνουσαι παραλλήλως, ἔχουν ἔντονον διαγώνιον φορὰν καὶ διὰ λευκῆς καθέτου γραμμῆς ἐνοῦνται ἐνιαχοῦ μεταξύ των. Ἴσως ἡ παράστασις τοῦ ἐν προτομῇ Χριστοῦ, εὐρισκομένου ἐντὸς κολυμβήθρας εἰς τὰς Πλατυτέρας καὶ τῶν τριῶν ἐξεταζομένων ἐνταῦθα ναυδρίων τῆς Αἰανῆς, δὲν εἶναι ἄσχετος πρὸς τὴν παράστασιν τῆς Θεοτόκου ὡς Ζωοδόχου Πηγῆς τοῦ ἁθωνικοῦ παρεκκλησίου ἢ τῶν ὁμοίων πρὸς αὐτὴν παραστάσεων¹.

Ὁ ἕτερος τύπος τοῦ προσώπου τῆς Θεοτόκου εἶναι κοινὸς εἰς τὰς πολυπροσώπους παραστάσεις τῆς Αἰανῆς καὶ τὰς ἁθωνικὰς τοιχογραφίας τοῦ μέσου τοῦ 16ου αἰῶνος. Τὸ πρόσωπον τοῦ δευτέρου αὐτοῦ τύπου δὲν ἔχει τὴν σχηματικότητα τοῦ πρώτου. Τὸ στόμα εἶναι μικρόν, ἀλλὰ αἱ περὶ αὐτὸ σκιάι μαλακαί. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἡρεμώτεροι, διότι λείπει ὁ τονισμὸς τῶν κογχῶν δι' ἐπαλλήλων γραμμῶν. Αἱ ὀφρύνες εἶναι σπαθωταί, διαχωριζόμεναι ἀπὸ τὰς ἐλαφρὰς σκιάς τῶν κογχῶν καὶ μὴ ἐμπηγνύμεναι εἰς τὴν ῥίζαν τῆς ῥινός, ὥστε αὐτὴ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο νὰ σχηματοποιῇται εἰς δίχαλον.

¹ Σ. Πελεκανίδου, Βυζαντινὰ καὶ μεταβυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Πρέσπας, 24.

Ἡ μαλακότης τῆς ἀποδόσεως τῶν ἐπὶ μέρους διακρίνει ὅλον τὸ πρόσωπον. Γίνεται καὶ ἐνταῦθα χρῆσις τῶν πλατέων φώτων, ἀλλὰ ταῦτα δὲν σκληρύνουν τὴν ἔκφρασιν. Ἡ ἰδία ἀπόδοσις παρατηρεῖται καὶ εἰς τοὺς Ἀγγέλους τῆς Εὐλογίας τῶν Δώρων ἢ τοῦ Μελισμοῦ καὶ τῆς Πλατυτέρας. Σκληρότερον ἀπεδόθησαν οἱ μεμονωμένοι Ἄγιοι, πλὴν τινων ἑξαιρέσεων (Ἄγ. Θεόδωρος), ὡς ἐτονίσθη, εἰς τὸν Ταξιάρχην, ὅπου ὁ ζωγράφος χρησιμοποιοεῖ τὴν τεχνικὴν τῶν φορητῶν εἰκόνων (πίν. 36).

Τὴν ἐξάρτησιν τοῦ ἡμετέρου ζωγράφου ἐκ τῶν ἀναφερθεισῶν ἀθωνικῶν τοιχογραφιῶν προσημαρτυρεῖ καὶ ὁ τρόπος χρωματισμοῦ τῶν διχρῶμων κύκλων, τῶν περιβαλλόντων τοὺς ἐν προτομῇ Ἁγίους, καὶ ἡ τεχνοτροπία, δι' ἧς ἀπεδόθησαν οὗτοι, ἥτις εἶναι ἡ ἰδία πρὸς τὴν τεχνοτροπίαν τοῦ καθολικοῦ τῆς μονῆς τοῦ Κουτλουμουσίου καὶ τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τῆς μονῆς τοῦ Ἀγίου Παύλου.

Ἐκ τῆς ἀνωτέρω συγκριτικῆς ἐξετάσεως τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ 16ου αἰῶνος τῆς Αἰανῆς συμπεραίνεται ὅτι ὁ ζωγράφος Ζαχαρίας, ἄγνωστος μέχρι τοῦ νῦν, ἐξετέλεσε τὴν εἰκονογράφειαν καὶ εἰς τὰ τρία ναῦδρια, ὅτι οὗτος ἦτο μᾶλλον ἀγιορεΐτης ἀγιογράφος, ἐργασθεὶς εἰς τὴν Ἀνω Μακεδονίαν, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων ζωγράφων πιθανώτατα ἀγιορεϊτῶν, οἵτινες ἐκτὸς τῆς Καστορίας ἐργάσθησαν εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἀγίου Νικάνωρος (1514 - ἢ 1534) καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ναοὺς τῆς Μακεδονίας κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισιν τοῦ 16ου αἰῶνος.

Σ. ΠΕΛΕΚΑΝΙΔΗΣ